

ဂျက်လန်ဒန်

မီးဖိုလှည့်ပါ နှင့် အခြားဝတ္ထုတိုများ

မြန်မာပြန်သူ

ဂုဏ်ဝင်း၊ မြသန်းတင့်၊ နတ်နွယ်၊ ကိုကြည် (ပြင်ဦးလွင်)

[အင်္ဂလိပ်-မြန်မာ နှစ်ဘာသာ]

ခုတီယအကြိမ်

designed by cin htoon

စိစဉ်သူ မောင်ဇေယျာ

မီးဖိုလှည့်ပါ နှင့် အခြားဝတ္ထုတိုများ

အမှတ် ၁၉ (H)၊ ၇ လွှာ၊
၅၅ လမ်း၊ ပုဇွန်တောင်မြို့နယ်၊
ဖုန်း - ၀၉၅၀ ၇၃၆၀၅၊ ၀၉ ၇၃၀ ၈၄၆၃၆၊ ၀၉ ၄၂၅ ၃၂၃ ၄၆၃

မေတ္တာရဲ့ ဘာသာပြန်စာစဉ် ၃

ဂျက်လန်ဒန်

မီးဖိုလှည့်ပါ

နှင့် အခြားဝတ္ထုတိုများ

မြန်မာပြန်သူ

ဂုဏ်ဝင်း၊ မြသန်းတင့်၊ နတ်နွယ်၊ ကိုကြည် (ပြင်ဦးလွင်)

[အင်္ဂလိပ်-မြန်မာ နှစ်ဘာသာ]

ဝိစဉ်သူ မောင်ဇေယျာ

မီးဖိုလှည့်ပါနှင့် အခြားဝတ္ထုတိုများ

ဒုတိယအကြိမ်၊ ၂၀၁၈ ခုနှစ်၊ မတ်လ၊ အုပ်စု ၅၀၀၊ မျက်နှာပုံဒီဇိုင်း၊
 မန်းချီတင်ထွက်၊ စာစီနှင့်အပြင်အဆင်း၊ လူမော်၊ စာပြင်၊ တက္ကသိုလ်တင်ဟန်ကျော်။

ပုံနှိပ်သူ၊ ဦးစော်မြင့်ဝင်း (ကာလာစုံပုံနှိပ်တိုက်-၀၀၁၄၂)၊ အမှတ် ၁၈၄၊ ၃၁ လမ်း၊
 မန်းဘဲတန်း၊ မြို့နယ်၊ ရန်ကင်းမြို့၊ ထုတ်ဝေသူ၊ ဦးမိုးကျော် (လေယာဉ်မီးစာအုပ်တိုက်
 ၀၀၀၆၈)၊ အမှတ် ၁၉(H)၊ ၇၅၊ ၅၅-လမ်း(လယ်)၊ ပုဇွန်တောင်၊ မြို့နယ်၊ ရန်ကင်းမြို့။

တန်ဖိုး ၂၀၀၀ ကျပ်

လေယာဉ်မီး စာအုပ်ကတ်တလောက် အချက်အလက်များ - CIP

လန်ခန်း၊ ဂျက်	ဂ၁၃
မီးဖိုလှည့်ပါနှင့် အခြားဝတ္ထုတိုများ/ဂျက်လန်ခန်း	
မြန်မာပြန်သူ ဂုဏ်ထူးဆောင်အခြား...။ ဂျက်ခန်း၊ ရန်ကင်း၊ လေယာဉ်မီးစာအုပ်တိုက်၊ ၂၀၁၈၊ ၂၄၀ စာ၊ ၁၈ စင်တီမီ (လေယာဉ်မီးကာလာပြန်စာစဉ် ၃)	
(၁) အမေရိကန်ဝတ္ထု	
၀၊ မီးဖိုလှည့်ပါနှင့် အခြားဝတ္ထုတိုများ	
၂ ဂုဏ်ထူး	မြန်မာပြန်သူ
၃၊ မြသန်းတင့်	မြန်မာပြန်သူ
၄၊ နတ်မွယ်	မြန်မာပြန်သူ
၅ ကိုကြည် (မြင်ဦးလွင်)	မြန်မာပြန်သူ

မာတိကာ

၁။	မီးဖိုလှည့်ပါ ဂုဏ်ဝင်း	၉
၂။	အယုလွဲသူ ပြသန်းတင့်	၃၇
၃။	သေအံ့မှူးမှူး နတ်မွယ်	၇၆
၄။	အမဲနှပ်တစ်ပန်းကန် ကိုကြည် (ပြင်ဦးလွင်)	၉၁
၅။	လောကတံထွာ ကိုကြည် (ပြင်ဦးလွင်)	၁၂၄

CONTENTS

1.	TO BUILD A FIRE	139
2.	THE HEATHEN	162
3.	THE SICKNESS OF LONE CHIEF	190
4.	A PIECE OF STEAK	203
5.	THE LAW OF LIFE	230

ကျက်လန်ဒန်
(၁၈၇၆-၁၉၁၆)

သူသည် စာပေဝတ္ထုများကို တကယ်တမ်း ရေးသား၍ ၁၈ နှစ်မျှ အကြာ အသက် လေးဆယ်အရွယ်တွင် ကွယ်လွန်ခဲ့ရသည်။ သို့သော် သူ၏ စာပေလုပ်သက် (၁၈) နှစ်အတွင်း စာအုပ်ပေါင်း (၅၁) အုပ်မျှ ရေးသားခဲ့ပေသည်။

သူသည် လူ့လောက၌ အနေမကြာသော်လည်း သူ့ဘဝကား နာလှ၏။ ရွက်တိုင်ထိပ်ဖျား သင်္ဘောသားဘဝတွင်လည်း သူ နေခဲ့ဖူး၏။ သင်္ဘော ကုန်တင်ကုန်ချ အလုပ်သမားဘဝတွင်လည်း ကျင်လည်ခဲ့ဖူး၏။ ပင်လယ် စားပြ ဘဝ၌လည်း သူ ကျက်စားခဲ့ဖူး၏။ ရွှေတူးသမားဘဝတွင်လည်း ငွေ့လျော်ခဲ့ဖူးသည်။ မြောက်ဘက် ပင်လယ် တစ်ခွင်တစ်ပြင်တွင် လပိုင် ကောင်ကြီးများကိုလည်း လိုက်လံ ဖမ်းဆီးခဲ့ဖူးလေသည်။

မကြာခဏ သူသည် ငတ်ပြတ်ခဲ့ရ၏။ ပန်းခြံများ၊ ဥယျာဉ်များ အတွင်းရှိ ခုံတန်းလျားများပေါ်တွင်လည်းကောင်း၊ ကောက်ရိုးခြောက် မြက်ခြောက် လုံးများပေါ်တွင်လည်းကောင်း၊ ကုန်ရထားတွဲများပေါ်တွင် လည်းကောင်း သူသည် ရံဖန်ရံခါ အိပ်စက်ခဲ့ရ၏။ မာကျောသည့် မြေကြီး ပေါ်တွင် ထီးတည်း အိပ်စက်ခဲ့ရသည့် အခါများလည်း သူ့ဘဝတွင် ခဏခဏပင် ဖြစ်သည်။

သူသည် အမေရိကန်နိုင်ငံထဲ၌ပင် အကြိမ်ကြိမ်အခါခါ ဖမ်းဆီး၍ ထောင်ချခံခဲ့ရဖူးသည်။ မက်ဆီကို၊ မန်ချူးရီးယား၊ ကိုရီးယားနှင့် ဂျပန်နိုင်ငံ များတွင်လည်း အကြိမ်ကြိမ် အခါခါ အကျဉ်းချခံခဲ့ရဖူးသည်။

သူ၏ ကလေးဘဝသည် ဆင်းရဲပင်ပန်းခြင်းတို့ဖြင့် ပြည့်စုံ၏။ ကျောင်း ဆိုသည်မှာ ဝိုင်းဝိုင်းလော၊ လေးထောင့်လော သူ မသိ။ ကျောင်းနေရသည် ကို သူ နားမလည်။ ကျောင်းသွားကြသည်ကို မြင်သောအခါ သူက ရယ်မော ခဲ့သည်။ သူ့အဖို့ ဆန်ဖရန်စစ္စကို ပင်လယ်အော်တစ်လျှောက်ရှိ မြစ်ဆိပ် ကမ်းနားတစ်ခွင်တွင် လမ်းပေါ်မှ ဆိုးပေဂိုဏ်းနှင့်အတူ လိုက်ပါရင်း လှည့် လည်သောင်းကျန်း၍ နေခဲ့သည်။ အသက် ဆယ့်ကိုးနှစ် ရှိလာသောအခါမှ ကျောင်းကို စတင်နေရမုန်း သိလာသည်။

သူသည် ၁၈၉၈ ခုနှစ်တွင် လက်ထံ၌ အသပြာဆယ်ရှိလင်ကို ဆုပ် ကိုင်၍ အလုပ်ကြမ်းသမားဘဝကို အပြီးအပိုင် စွန့်လွှတ်ပြီး စာပေလောကတွင် အရိုင်းခေါ်သံ အပါအဝင် စာအုပ် ၆ အုပ်နှင့် ဝတ္ထုအပုဒ်ပေါင်း ၁၂၅ ပုဒ်မျှ ရေးသားထုတ်ဝေခဲ့သည်။ ထိုအခါတွင် သူသည် အမေရိကန်စာပေ လောက တွင် လူပြောအများဆုံးသော စာရေးဆရာတစ်ဦး ဖြစ်နေခဲ့လေပြီ။

ထိုစဉ်က စာရေးခ ပေါင် ၄၀၀ မျှသာ ရရှိခဲ့သော “အရိုင်းခေါ်သံ” စာအုပ်မှာ ယခုအခါ ဘာသာပေါင်း ၂၀ မျှသို့ ပြန်ဆိုရေးသား ပြီးစီးခဲ့လေပြီ။ အုပ်ရေးပေါင်း တစ်သန်းခွဲမျှလည်း ပုံနှိပ်ရောင်းချခဲ့ပြီးဖြစ်လျက် အမေရိကန် စာပေသမိုင်းတွင် လူသိအများဆုံးသော စာအုပ်တစ်အုပ်လည်း ဖြစ်ပေသည်။ သူ၏ ကျော်ကြားထင်ရှားသော အခြားစာအုပ်များမှာ “ပင်လယ်ဝံပုလေ” (၁၉၀၄)၊ “သံဖနောင့်” (၁၉၀၇) နှင့် “မာတင်အီဒင်” (၁၉၀၉) တို့ ဖြစ်ကြသည်။

မီးခိုးလှည့်ပါ*

ဂုဏ်ဝင်း

သူသည် ယူကွန်လမ်းကြောင်းမကြီးမှ ဖွဲ့ဆင်းကာ မတ်စောက်သော မြစ်ကမ်းပါးကို လှမ်းတက်လိုက်သော အချိန်တွင် တစ်မိုးသောက်၍ အလင်းသို့ ရောက်ခဲ့လေပြီ။ တစ်မိုးသောက်၍ အလင်းရောက်သည်ဟု ဆိုပင် ဆိုရလင့်ကစား နေရောင်ခြည်ကိုကား မြင်ရသည်မဟုတ်။ အလင်းရောင်မှာ မှန်ပျံ့မှိုင်းပြာပြာလေးသာ ဖြစ်သည်။ အေးလည်း အေးလှ၏။ အလွန်အမင်း ထူးကဲစွာ အေးလှ၏။ သူသည် ယူကွန်လမ်းကြောင်းမကြီးမှ ဖွဲ့ဆင်းကာ တောအုပ်တစ်ခုကို ဖြတ်သွားသော လမ်းကြောင်းရှေးရှေးလေးအတိုင်း အရှေ့တက်သို့ လိုက်သွားတော့မည်တည်း။ မြစ်ကမ်းပါးသည် မတ်စောက်လှခြင်းကြောင့် ထိပ်သို့ရောက်သောအခါ သူသည် ခေတ္တနား၍ အပန်းဖြေ၏။ နာရီကိုကြည့်၏။ ကိုးနာရီထိုးပြီတည်း။ ကောင်းကင်၌ တိမ်လိပ်တိမ်စဟူ၍ တစ်ခုမရှိဘဲပါလျက် နေမင်းကိုလည်း မမြင်ရ။ နေခြည်ကိုလည်း မတွေ့ရချေ။ ထို့ကြောင့် မြင်တွေ့ရသော အရာခပ်သိမ်းမှာ မှန်ဝါးဝါးဖြစ်၍နေသည်။ ကြည့်လင်အေးမြသော နေပင် ဖြစ်လင့်ကစား အလင်းရောင်မှာ ပြာမှိုင်းမှိုင်း

---

* ကမ္ဘာကျော်ဝတ္ထုကြီးငါးပုဒ်၊ မြန်မာပြန်သူ ဂုဏ်ဝင်း၊ ဒုက္ခိမ်း ရန်ကုန်၊ Quality Publishing House၊ ၂၀၀၃၊ စာ ၁-၂၆။

ဖြစ်နေလေသည်။ သို့သော် ဤအခြေအနေများကြောင့် သူသည် အနည်းငယ်မျှ စိုးရိမ်စိတ်မဖြစ်ခဲ့။ သူ့အဖို့ နေကို မတွေ့ မမြင်ခဲ့ခြင်းမှာ ရိုးရှည်နေလေပြီ။ သူ နေမမြင်ခဲ့ရသည်မှာ ရက်ပေါင်း အတန်ကြာခဲ့ပြီဖြစ်သည်။ နောက်ထပ်၍လည်း ဤအတိုင်း ရက်အနည်းငယ် ကုန်လွန်ရဦးမည်တည်း။

သူသည် လာခဲ့သောလမ်းကို ပြန်လှည့်၍ ကြည့်လိုက်၏။ ယူကွန် မြစ်ကြီးသည် တစ်မိုင်ခန့်ကျယ်လျက် သုံးပေခန့်ထူသော ရေခဲများအောက်တွင် ပျောက်ကွယ်နေ၏။ ထိုရေခဲထု၏ အပေါ်၌ ပေပေါင်းများစွာ ထူထပ်သိပ်သည်းသော နှင်းထုများက ဖုံးလွှမ်း၍နေပေသေးသည်။ တစ်ပြင်လုံး ဖွေးဖွေးဖြူလျက်ရှိသည်။ သို့သော် နှင်းထုပြင်ကြီးကား ညီညာခြင်းမရှိ၊ လှိုင်းများထဲကာ အလိပ်လိပ်ဖြစ်၍ နေပေသည်။ တောင်သို့လည်းကောင်း၊ မြောက်သို့လည်းကောင်း မည်သည့်ဘက်သို့ကြည့်ကြည့် သူ့မျက်စိတစ်ဆုံးတိုင်အောင် ဖွေးဖွေးဖြူသော နှင်းထုကြီးကိုသာ သူ တွေ့မြင်ရ၏။ သို့သော် မည်းနက်သော ဆံခြည်မျှင်လေးသဖွယ် ကွေ့ကောက်သော လမ်းကြောင်း တစ်သွယ်ကား တောင်ဘက်မှ တောအုပ်ဖြင့်ပြီးသော ကျွန်းတစ်ကျွန်းကို လိမ်ဖယ်ကွေ့တိုက်ကာ မြောက်ဘက်ရှိ အခြားတောအုပ်ဖြင့်ပြီးသော ကျွန်းတစ်ကျွန်းဆီသို့ မြွေတစ်ကောင်၏အလား ဝင်ရောက်ပျောက်ကွယ်သွားလေသည်။ အဆိုပါလမ်းကြောင်းမှာ ဗဟိုလမ်းကြောင်းမကြီးပင်တည်း။ ယင်းလမ်းကြောင်းမကြီးအတိုင်း တောင်ဘက်သို့ မိုင်ပေါင်းငါးရာမျှလားသော် ချီးလ်ကွတ်တောင်ကြား ဒီယီးယားနှင့် ရေငန်ပိုင်းတို့သို့ ရောက်၏။ မြောက်ဘက်သို့ မိုင်ခုနစ်ဆယ်မျှလားသော် ဒေါ်ဆင်သို့လည်းကောင်း၊ ဆက်လက်၍ မြောက်ဘက်သို့ပင် နောက်ထပ် မိုင်ပေါင်းတစ်ထောင်ခန့်လားသော် နူလာတို့သို့လည်းကောင်း၊ နောက်ထပ် ဆက်လက်၍ မိုင်ပေါင်းထောင့်ငါးရာခန့်လားသော် ဝဲရင်းပင်လယ်ပေါ်တွင် တည်ရှိသော စိန်တိုက်ကယ်သို့လည်းကောင်း ရောက်ရှိသွားလိမ့်မည် ဖြစ်ပေသည်။

သို့သော် ... ယင်းသို့ နေကိုလည်းမမြင်ရ၊ လမ်းတာကလည်း ကွာဝေး၊ အအေးကလည်း ပြင်းထန်၊ အစိမ်းသက်သက် အလှေအကျက် မရှိသေးသော

ဤအသွင်သဏ္ဍာန်များ အားလုံးသည် ထိုသူ၏ စိတ်ဓာတ်ကို မည်သို့မျှ တုန်လှုပ်ချောက်ချားခြင်း မဖြစ်စေခဲ့ပေ။ ယင်းသို့ တုန်လှုပ်ချောက်ချားခြင်း မဖြစ်သည်မှာလည်း သူသည် ဤသို့သော အတွေ့အကြုံမျိုးကို ကာလရှည်ကြာကပင် တွေ့ကြုံရင်ဆိုင်ခဲ့ဖူး၍ကား မဟုတ်။ စင်စစ်မှာ သူသည် ဤဒေသ၌ လူစိမ်းတစ်ယောက်မျှသာဖြစ်၏။ သူသည် ဤဒေသ၌ 'ခြေနံ' တစ်ယောက်မျှသာ ဖြစ်၏။ အလာစကားဒေသ ဝေါဟာရအတိုင်းဆိုပါမူ သူသည် 'ခိုးချာကို' တစ်ယောက်မျှသာတည်း။ သူ့အဖို့ ဤဆောင်းသည် ဤဒေသ၌ ပထမဆုံး အကြိမ် တွေ့ကြုံဖူးသော ဆောင်းပင်ဖြစ်သတည်း။ သို့သော် သူ၌ တွေးခေါ်ကြံဆမှု စိုးစဉ်းမှု မရှိသောကြောင့် သူသည် ဤဒေသ၏ ဆောင်းရာသီကို စိုးစဉ်းမှု တုန်လှုပ်ချောက်ချားခြင်း မဖြစ်ခဲ့ပေ။ သူ့အောက် ဒီဂရီငါးဆယ်မျှ ရောက်နေသော အအေးရှိန်မှာ သူ့အဖို့ အေးပါကလား။ မသက်မသာရှိလှပါကလားဟူသော အသိကိုသာလျှင် ဖြစ်ပေါ်စေခဲ့၏။ ကျန်သောအပိုင်းကို သူသည် ရှေ့သို့ဆက်မတွေး။ တွေးလည်းမတွေးတတ်။ သူ့တွင် ဘာအတွေးအခေါ် အကြံအဆင်မျှလည်းမရှိ။ သတ္တဝါတို့မည်သည် သင့်တင့်မျှတသော အပူအအေးပေါ်တွင် မှီတင်းအသက်ရှင်လျက် ရှိကြသည်ဆိုခြင်းကို သူမသိ။ တွေးလည်း မတွေးမိ။ အအေးဒဏ် သူ့အောက် ဒီဂရီငါးဆယ်ထိ ရောက်သောဒေသတွင် လက်များကို လက်အိတ်စွပ်၍လည်းကောင်း၊ နားရွက်များကို နှင်းကာခေါင်းစွပ်ဖုံးအုပ်၍လည်းကောင်း၊ ခြေများကို နွေးထွေးသောဖိနပ်နှင့် ထူထဲသောခြေစွပ်များ စီးနှင်းဝတ်ဆင်၍လည်းကောင်း၊ ကာကွယ်ထားရ၏။ သို့သော် သူ့မျက်နှာ၊ သူ့အောက်ဒီဂရီ ငါးဆယ်ထိရောက်သော အအေးဒဏ်ဆိုသည်ကို သူ့အောက် ဒီဂရီငါးဆယ်အဖြစ်ဖြင့်သာ သိရှိခဲ့လေသည်။ ထိုထက်လွန်၍ကား သူသည် ဘာမျှမသိ။ တွေးလည်းမတွေးမိ။

သူသည် ခရီးဆက်လက်၍နှင်ရန် ဟန်ပြင်ရင်း ပစ်ခနဲ တံတွေးထွေးလိုက်ရာ လေထဲ၌ ဖတ်ခနဲပြည်သံကို ကြားလိုက်ရပြီးနောက် တံတွေးသည် ခဲသွား၏။ သူ လန့်သွား၏။ ထို့ကြောင့် နောက်ထပ်၍ တံတွေး ထွေးကြည့်လိုက်ပြန်၏။ ယခင်နည်းတူစွာပင် လေထဲ၌ ဖတ်ခနဲပြည်သံ ပေါ်ထွက်လာ

ပြီးလျှင် တံတွေးသည် နှင်းပေါ်သို့ မကျမီပင် ခဲသွားပြန်သည်။ အအေးရှိန်သည် သူညာအောက် ဒီဂရီငါးဆယ်တွင် တံတွေးထွေးသောအခါ တံတွေးသည် နှင်းပေါ်ရောက်မှ ခဲသည်ကို သူသိထားခဲ့၏။ ယခုသော် သူထွေးလိုက်သော တံတွေးသည် လေထဲ၌ပင် ခဲ၍သွား၏။ ထို့ကြောင့် အအေးရှိန်သည် သူညာအောက် ဒီဂရီငါးဆယ်ထက် ပိုရမည်မှာ ယုံမှားစရာမရှိ။ သို့သော် မည်၍ မည်မျှ ပိုသည် လွန်ကဲသည်ဟူ၍ကား သူမသိလေ။ သို့သော် သူ့အဖို့ အအေးရှိန်သည် အရေးမကြီး။ သူ့အား သူ့ရဲဘော်များ စောင့်နေနှင့်သော ဟင်ဒါဆင်ချောင်း၏ လက်ဝဲဘက် မြစ်လက်တက်ပေါ်ရှိ စခန်းဆီသို့ အရောက်သွားရန်သာ သူ့အတွက် အရေးကြီး၏။ သူ၏ ရဲဘော်များကား အင်းဒီယန်းကရိနယ်စပ်မှ ဖြတ်ကျော်လာခဲ့ကြသူများ ဖြစ်၏။ သူကမူ ထိုနယ်စပ်ကို ကွေ့ဝိုက်ကာ ယူကွန်မြစ်ရိုးတစ်လျှောက် နွေပေါက်သောအခါ ကျွန်းများပေါ်မှ သစ်လုံးများပျော့ချ၍ ဖြစ်နိုင် မဖြစ်နိုင်ကို အကြည့်အရှု လာရောက်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပေသည်။ သူသည် စခန်းသို့ ညနေခြောက်နာရီထိုးခန့်တွင် ရောက်ပေသည်။ ထိုအချိန်တွင် မှောင်ပေပြီ။ သို့သော် သူ့ရဲဘော်များသည် မီးပုံတစ်ခုနှင့်တကွ ပူနွေးသော ညစာကိုပါ အဆင်သင့် ချက်ပြုထားကာ သူ့အား ဆီးကြိုနှင့်ကြပေလိမ့်မည်။ နေ့လယ်စာအဖို့ကား သူ့တွင် အသားညှပ်သော ဘီစကွတ်အထုပ်တစ်ထုပ် ပါလာ၏။ ထိုအထုပ်ကို သူသည် ဝတ်ထားသော အင်္ကျီ၏အောက် သူ၏ကိုယ်ပေါ်တွင် အသားဖြင့်ကပ်၍ ထည့်လာ၏။ ယင်းအစာများ မာခဲတောင့်တင်း၍မသွားအောင် ယူလာရန်မှာ အထက်ပါနည်းတစ်နည်းသာ ရှိပေသည်။ ဝက်ဆီသုတ်လိမ်းကာ ဝက်သားဖြင့် ညှပ်ထားသော ယင်းဘီစကွတ်များကို သတိရမိသောအခါ သူသည် ပြုံးပင် ပြုံးလိုက်မိသေးသည်။

ထို့နောက် သူသည် တောအုပ်ထဲသို့ ဝင်ရောက်သွား၏။ လမ်းကြောင်းကား ရေးရေးမျှသာပေါ်၏။ ထိုလမ်းကြောင်းမှ နောက်ဆုံး စွတ်ဖားပြေးသွားပြီးကတည်းက နှင်းများသည် တစ်ပေခန့် ထူထပ်စွာ ကျရောက် ဖုံးလွှမ်းခဲ့လေပြီ။ သူ့တွင် ဝန်လေးသော စွတ်ဖားပါမလာသည့်အတွက် သူသည် အလွန်

ဝမ်းသာလျက်ရှိသည်။ သူ့တွင် သယ်ပိုးလာရသော ပစ္စည်းဆို၍ လက်ကိုင် ပဝါတစ်ထည်ဖြင့် ထုပ်ပိုးထားသော နေ့လယ်စာ ဘီစကွတ်များသာ ရှိလေသည်။ သို့သော် ပြင်းထန်လှသော အအေးဒဏ်ကိုကား သူသည် အံ့အားမသင့်ဘဲ မနေနိုင်ချေ။ လက်အိတ်စွပ်ထားသော လက်များဖြင့် ထုံကျဉ်နေသော နှာခေါင်းနှင့် ပါးရိုးများကို ပွတ်သပ်ရင်း တကယ်ပင် အေးလှပါတကား ဟုပင် သူ့ဆိုမိသည်။ သူသည် ပါးမြိုင်းမွေးများ ထူထပ်လှသော လူတစ်ယောက် ဖြစ်၏။ သို့တစေလည်း သူ့ပါးမြိုင်းမွေးများသည် ငေါထွက်နေသော သူ့ပါးရိုးကြီးများနှင့် ချွန်ထက်လှသော သူ့နှာခေါင်းတို့ကို လုံခြုံအောင် ကာကွယ်ပေးနိုင်စွမ်း မရှိခဲ့ချေ။

ကြီးမားသော စွတ်ဖားဆွဲ အက်စကီမိုး ခွေးကြီးတစ်ကောင်သည် သူ့နောက်မှ ထက်ကြပ်မကွာ လိုက်ပါလာ၏။ ခွေးကြီးသည် ခွေးဝံပုလွေမျိုး ဖြစ်လျက် တစ်ကိုယ်လုံး အမွေးများမှာ ပြာမှိုင်း၍နေသည်။ ၎င်းအား ဝံပုလွေရိုင်းတစ်ကောင်နှင့် မည်သို့မျှ ခွဲခြား၍မရချေ။ ကြောက်မနန်းလီလီ ပြင်းထန်လှသော အအေးဒဏ်ကြောင့် ခွေးသည် အမြီးများကုပ်ကာ ညှိုးငယ်၍ နေလေသည်။ ဤအချိန်သည် ခရီးသွားလာရန် အချိန်မဟုတ်တော့ပြီကို ၎င်းက သိသည်။ အဖြစ်အပျက်တစ်ခုကို လူတစ်ယောက် ပြောကြည့်သည် ထက် ၎င်း၏စိတ်မှ 'သည်လိုဖြစ်မှာပါပဲ' ဟု တွေးသိလိုက်သည်က ပိုမို၍ မှန်ကန်ခဲ့လေသည်။ စင်စစ်မှာလည်း အအေးရှိန်သည် သုညအောက် ဒီဂရီ ငါးဆယ်ထက်မကချေ။ ခြောက်ဆယ်ထက်လည်း များသည်။ ခုနစ်ဆယ်ထက်ပင် ပိုသေးသည်။ သုညအောက် ခုနစ်ဆယ်ငါးဒီဂရီအောက်ပင် ကျရောက် ပြင်းထန်လျက်ရှိလေသည်။ သာမန်အားဖြင့် သုညအောက် သုံးဆယ်နှစ်ဒီဂရီတွင် ရေများခဲရာ သုညအောက် ခုနစ်ဆယ်ငါးဆိုသော် အအေးဒဏ် မည်မျှပြင်းထန်နေသည်ကို စဉ်းစားကြည့်ခြင်းငှာပင် မဝံ့တော့ချေ။ သို့သော် ခွေးသည် သာမိုမိတာတို့၊ ပြဒါးချိန်တို့ကို ဘာမျှသိသည် မဟုတ်။ သူ့ဦးနှောက်၏အသိသည် လူ့ဦးနှောက်၏အသိနှင့် လုံးဝမတူ။ သို့သော် အအေးဒဏ် မည်မျှပြင်းထန်ကြောင်းကို လူတစ်ယောက်သိသည့်

နည်းတူ ၎င်းကလည်း သိသည်ပင်။ ထို့ကြောင့် ၎င်းသည် သခင်ဖြစ်သူ၏ နောက်မှ အမြီးကိုကုပ်၍ ထက်ကြပ်မကွာ လိုက်ပါလာလေသည်။ ၎င်း၏ အမူအရာကို ကြည့်ခြင်းအားဖြင့် သခင်ဖြစ်သူသည် စခန်းတစ်နေရာရာကို ရှာဖွေကာ မီးပုံတစ်ခုကို အမြန်ဆုံးဖိုရန် လိုလားလျက်ရှိသည်ကို ကောင်းစွာ သိရှိနိုင်လေသည်။ ခွေးသည် မီးဖို၏တန်ဖိုးကို ကောင်းစွာသိ၏။ ထို့ကြောင့် မီးပုံကို အလိုရှိ၏။ အလိုရှိသော မီးပုံကိုမှ မရရှိလျှင် နှင်းထဲတွင် ကျွင်းယက် ကာ နွေးထွေးစွာဝပ်၍ နေချင်ရှာလေသည်။

ခွေး၏ မျက်နှာ၊ နှုတ်သီးနှင့် မျက်တောင်မွှေးများသည် ရေခဲမှုန် ရေခဲစလေးများဖြင့် ဖွေးဖွေးဖြူနေ၏။ ယင်းသို့ ရေခဲမှုန်များ ဖွေးဖွေးဖြူနေခြင်းမှာ ၎င်း အသက်ရှူမှုထုတ်လိုက်သော လေများသည် အပြင်သို့ ရောက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ရေခဲမှုန် ရေခဲစများအဖြစ် ပြောင်းလဲသွားခြင်းကြောင့် ဖြစ်သည်။ ထိုသူ၏ နီကြင်သော မုတ်ဆိတ်မွှေး ပါးမြိုင်းမွှေးများတွင်လည်း ခွေး၏နည်းတူပင် ရေခဲမှုန် ရေခဲစလေးများဖြင့် သီး၍နေ၏။ သူ အသက်ရှူမှုထုတ်လိုက်တိုင်း သူ့မုတ်ဆိတ်နှင့် ပါးမြိုင်းမွှေးတို့တွင် ရေခဲမှုန် ရေခဲစလေးများ ပိုမို၍ ထူထပ်လာလေသည်။ သူသည် ပါးစပ်ကလည်း ဆေးကို ဝါးလာသေး၏။ ထို့ကြောင့် ဆေးရည်များကို ထွေးထုတ်လိုက်သည့် အခါတိုင်း သူ့နှုတ်ခမ်းများ စေးခဲသွားကာ ဆေးရည်များလည်း မေးစေ့ဆီသို့ စီးကျကုန်လေသည်။ ထိုအခါ သူ၏မုတ်ဆိတ်ပေါ်သို့ စီးကျကုန်လာသော ဆေးရည်နီစွေးစွေးတို့သည် ရေခဲချောင်း၊ ရေခဲမျှင်လေးများအဖြစ် ပြောင်းလဲ တည်ရှိခဲ့ကြကုန်လေ၏။ အကယ်၍ သူသာ လဲပြိုကျသွားလျှင် သူ့မေးစေ့ မုတ်ဆိတ်တွင် သီးနေသော အဆိုပါ ရေခဲချောင်း၊ ရေခဲမျှင်များသည် မှန်စများသဖွယ် ကွဲကြေ သူ့အား စူးရှစေကြမည်ဖြစ်သည်။ သို့သော် ယင်းအဖြစ်ကို သူက မမူချေ။ ယင်းအဖြစ်မျိုးမှာ အထူးအဆန်းမဟုတ်။ ဤအရပ်ဒေသတွင် ဆေးငုံ၊ ဆေးဝါးသောသူတိုင်း ဤအဖြစ်မျိုးနှင့် ကြုံတွေ့မြင်ဖြစ်၏။

တစ်ဖြောင့်တည်း ပြေးသွားသော တောအုပ်လမ်းကြောင်းအတိုင်း သူသည် လေးငါးဆယ်မိုင်မျှ သွားပြီးသောအခါ ပြန်ပြုသော မြေညီလွင်ပြင်

တစ်ခုကို ဖြတ်ကျော်မိသည်။ ထိုနေရာတွင် သူသည် ရေများခဲနေသော စမ်းတစ်ခုဆီသို့ သက်ဆင်းသွား၏။ ၎င်းမှာ ဟင်ဒါဆင်ချောင်းဖြစ်သည်။ သူတစ်ထောက်နားမည့်နေရာသို့ ရောက်ရန် ခရီး ၁၀ မိုင်မျှသာ ကွာလှမ်း တော့၏။ နာရီကို ကြည့်လိုက်သောအခါ ၁၀ နာရီထိုးနေပြီကို သူတွေ့ရ၏။ သူသည် တစ်နာရီလျှင် လေးမိုင်မျှ ခရီးပေါက်လျက်ရှိရာ တစ်ထောက်နားမည့် နေရာသို့ ၁၂ နာရီခွဲလောက် ရောက်မည်ဟု သူတွက်ချက်မိလေသည်။ ထိုနေရာသို့ရောက်လျှင် နေ့လယ်စာကို စားမည်ဟု သူ စိတ်ပိုင်းဖြတ်လိုက် လေ၏။

သူသည် ရေများခဲနေသော ချောင်းပြင်ကို ကေ့တိုက်၍ လျှောက်သွား သောအခါ ခွေးလည်း အမြီးကိုကုပ်လျက် သူ့နောက်မှ ထက်ကြပ်မကွာ ညှိုးယေ်စွာ လိုက်ပါလာပြန်လေသည်။ လမ်းကြောင်းပေါ်၌ နောက်ဆုံး ဖြတ်သန်းသွားခဲ့သော စွတ်ဖား၏ စွတ်ကြောင်းကြီးသည် အထင်သားပေါ်နေ၏။ သို့သော် တစ်ပေခန့် ထူထပ်ကျရောက်လျက်ရှိသော နင်းများကြောင့် မည်သူ တွေ ဖြတ်သန်းသွားခဲ့သည်ကိုကား ခြေရာကောက်၍မရဘဲ ရှိနေလေသည်။ တစ်လအတွင်း ဆိတ်ငြိမ်သော ဤချောင်းပြင်သို့ မည်သူမျှ ဖြတ်သန်းသွား လာခြင်း ပြုကြတော့မည် မဟုတ်ချေ။ သို့သော် သူသည် မှန်မှန်ကြီး ခရီး နှင်လျက်ရှိ၏။ သူသည် တွေ့တွေ့ထူးထူး တွေးတောစဉ်းစားခြင်းလည်း မပြု။ စခန်းတစ်ထောက်ခန့်ရောက်လျှင် နေ့လယ်စာစားမည်။ ညနေခြောက်နာရီ ထိုးလျှင် စခန်းသို့ရောက်ကာ ရဲဘော်များနှင့် ဆုံမိတော့မည်ဟူသော အတွေးမှ လွဲ၍ အခြား ဘာမျှ စဉ်းစားစရာမရှိခဲ့ချေ။ စခန်းသို့ ရောက်ပြန်လျှင်လည်း စကားပြောမည့်သူ တစ်ယောက်မျှ ရှိလိမ့်မည်မဟုတ်။ စကားပြောမည့်သူ ရှိဦးတော့ သူ့အဖို့ကား ဘာတစ်ခွန်းမျှ ပြောနိုင်လိမ့်မည် မဟုတ်ပေ။ သူပါးစပ် ၌ ရေများခဲနေသည်။ မည်သို့လျှင် စကားပြော၍ ရလိမ့်မည်နည်း။ ထို့ကြောင့် သူသည် ပါးစပ်တွင် ငုံ့ထားသော ဆေးကိုသာ တဖြုဲဖြုဲဝါးသွား၏။ ထို့ကြောင့် သူ့မှတ်ဆိတ်မွေးလည်း ရေခဲချောင်း ရေခဲမျှင်များဖြင့် ရှည်သထက် ရှည်လာ တော့လေသည်။

ပြင်းထန်လှသော အအေးဒဏ်ကြောင့် သူသည် လမ်းလျှောက်သွား
 နေရင်း လက်အိတ်စွပ်ထားသော လက်များဖြင့် နှာခေါင်းနှင့် ပါးရိုးတို့ကို
 ပွတ်သပ်ပေးလေသည်။ သို့သော် ပွတ်သပ်ပေးနေသော အခိုက်အတန့်
 ခဏသာ နွေး၏။ အမွတ်အသပ် ရပ်သွားသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် သူ့နှာခေါင်း
 နှင့် ပါးရိုးတို့မှာ ထုံကျဉ်မြဲ ထုံကျဉ်သွားခဲ့ကြပြန်လေသည်။

သူ့စိတ်သည် မည်မျှပင် ဟင်းလင်းပွင့်စေကာမူ သူ့မျက်လုံးများကား
 ချောင်းရိုးတစ်လျှောက် ပြောင်းလဲလျက်ရှိသော အရာဝတ္ထုများကို ရှင်းလင်း
 ပြတ်သားစွာ တွေ့မြင်နေရလေသည်။ သူသည် ခြေတစ်လှမ်း လှမ်းတိုင်း
 လှမ်းတိုင်းလည်း သတိကြီးစွာထား၏။ တစ်ခါသော် ကွေ့တစ်ခုကို ကွေ့
 လျှောက်ရင်း သူသည် ရုတ်တရက် လန့်ဖျပ်သွားကာ လှမ်းထားသော ခြေကို
 ရုပ်လိုက်ပြီးလျှင် နောက်သို့ လေးငါးဆယ်လှမ်းခန့် ပြန်ဆုတ်သွား၏။ ဤ
 ချောင်းကား တစ်ပြင်လုံး ရေခဲနေသည်မှာ ယုံမှားဖွယ်ရာမရှိ။ ဤသို့သော
 အာတစ်ဆောင်းရာသီတွင် မည်သည့်ချောင်းမျှ ရေမခဲဘဲ မနေနိုင်ဆိုသည်ကို
 သူ ကောင်းစွာသိ၏။ သို့သော် ... သို့သော် ... တောင်ကျစမ်းပေါက်များ၏
 ကြီးမားလှသော အန္တရာယ်ကိုလည်း သူ ကောင်းစွာသိ၏။ တောင်ကျ
 စမ်းပေါက်များသည် နှင်းထုအောက်မှ လျှို့ကာ ချောင်းရေခဲပြင်ပေါ်မှ ဖြတ်
 သန်း၍ စီးဆင်းလေ့ရှိကြကုန်၏။ အအေးဒဏ် မည်မျှ ပြင်းထန်လွန်ကဲသည့်
 အချိန်၌ပင်ဖြစ်စေ၊ ထိုတောင်ကျစမ်းပေါက်များကား မည်သည့်အခါမျှ
 ရေခဲခြင်း မရှိကြချေ။ ထို့ကြောင့် ယင်းတို့၏ အန္တရာယ်မှာ ကြီးမားလှသည်။
 ယင်းတို့သည် အန္တရာယ်ထောင်ချောက်များပင် ဖြစ်သည်။ နှင်းထု၏
 အောက်တွင် သုံးလက်မခန့်နက်သော သို့မဟုတ် သုံးပေခန့်နက်သော
 ရေအိုင်များအဖြစ် ငုပ်လျှိုး၍ တည်ရှိတတ်ကြသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ အဆိုပါ
 ရေအိုင်များကို အပေါ်ယံမှ လက်မဝက်ခန့်ထူသော ရေပြင်က ဖုံးလွှမ်း၍
 နေတတ်၏။ ယင်းအပေါ်ကမှ နှင်းထုက ဖုံးအုပ်၍နေသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ
 လည်း ရေခဲပြင်တစ်ထပ်၊ ရေတစ်ထပ် ရှိနေတတ်၏။ ထိုနေရာ သို့မဟုတ်
 ထိုရေအိုင်ထဲသို့ ခြေလှမ်းမှားကာ ကွဲဆင်းခဲ့ရသော သူများအဖို့ တစ်ခါတစ်ရံ
 တွင် ခါးတိုင်အောင် နစ်မြုပ်ခဲ့ရလေသည်။

ထို့ကြောင့် သူသည် ဤသို့ ရှောင်ရှားခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။ ခြေလှမ်းလိုက်စဉ်တွင် ခြေအောက်မှ နှင်းဖုံးထားသော ရေခဲပြင် ကွဲကြောသွားသလိုလို သူ ခံစားသိရှိလိုက်ရသည်။ ဤမျှ ပြင်းထန်ဆိုးဝါးလှသော အအေးရှိန်တွင် ခြေထောက်များ ရေစိုကုန်မည်ဆိုက အန္တရာယ်နှင့် ရင်ဆိုင်ရတော့မည်တည်း။ အနည်းဆုံးအားဖြင့် ရေစိုသွားသော ဖိနပ်နှင့် ခြေအိတ်တို့ကို မီးကင်ကာ အခြောက်လှန်းရတော့မည်။ မီးဖိုရုံဦးတော့မည်။ ခြေထောက်ကိုလည်း နွေးနေအောင် မီးလှုံရုံဦးတော့မည်။ သို့ကြောင့် မည်သည့်နည်းနှင့်မဆို ခရီးဖင့်ခွဲရတော့မည် ဖြစ်ပေသည်။ ထို့ကြောင့် နှင်းဖုံးထားသော ရေအိုင်ထဲသို့ ခြေမကျံမိစေရန် အထူးသတိထား ရှောင်ရှားရမည်တည်း။ သူသည် နေရာတွင် ရပ်တန့်ကာ ချောင်းပြင်နှင့် ချောင်းကမ်းပါးအခြေအနေတို့ကို အကဲခတ် ကြည့်ရှုလိုက်ပြီးနောက် တောင်ကျစမ်းပေါက်သည် လက်ယာဘက်မှ စီးဆင်းလာခြင်း ဖြစ်မည်ဟု စိတ်ပိုင်းဖြတ်လိုက်၏။ ထို့နောက် အနည်းငယ်စဉ်းစားနေကာ နှာခေါင်းနှင့် ပါးပြင်တို့ကို ပွတ်သပ်လိုက်ပြီးလျှင် လက်ဝဲဘက်သို့ ကွေ့ဝိုက်ကာ ခြေကိုဖော့နင်း၍ သတိကြီးစွာဖြင့် တစ်လှမ်းချင်း လျှောက်သွားလေသည်။ ဤသို့ဖြင့် အန္တရာယ်ရှိသောနေရာမှ ကင်းရှင်းလွတ်မြောက်ပြီဆိုလျှင်ပင် သူသည် ဆေးသစ်ကို ဝါးငုံ၍ တစ်နာရီလျှင် လေးပိုင်နှုန်းကျဖြင့် သွက်သွက်ကြီး လျှောက်သွားတော့လေသည်။

နောက်နှစ်နာရီအတွင်း ခရီးတစ်လျှောက်၌ သူသည် အလားတူ အန္တရာယ်ထောင်ချောက်မျိုး လေးငါးဆယ်နေရာနှင့် တွေ့ကြုံရင်ဆိုင်ရသေး၏။ သို့သော် ရေအိုင်ရှိသောနေရာတွင် အပေါ်မှ ဖုံးလွှမ်းထားသော နှင်းပြင်သည် အောက်သို့ အနည်းငယ် ချိုင့်ဝင်ကာ တည်နေတတ်သည်ဖြစ်ရာ အန္တရာယ်ရှိကြောင်း ဖော်ပြကြော်ငြာသကဲ့သို့ ရှိခြင်းကြောင့် သူသည် ထောင်ချောက်များကို အလွယ်တကူပင် ရှောင်ရှားနိုင်ခဲ့တော့ပေသည်။ သို့တစလည်း တစ်ခါသော် သူသည် အန္တရာယ်ဘေးမှ သီသီကလေး လွတ်မြောက်ခဲ့ရ၏။ တစ်ကြိမ်၌လည်း အန္တရာယ်ရှိမည်ဟု သင်္ကာမကင်းသော နေရာကို သူ့နောက်မှခွေးအား သူ့အလျှင် ရှေ့မှ ဖြတ်သန်းသွားစေခဲ့၏။

ခွေးက မသွားချင်ပေ။ နောက်တွန်၍နေသည်။ သူက အတင်းတွန်းထိုး၍ လွှတ်သောအခါမှပင် ဖြူဖွေးသော နင်းပြင်ပေါ်သို့ လျင်မြန်စွာ ဖြတ်သန်း ပြေးသွားသည်။ ထိုအခါ နင်းပြင်လည်း ရုတ်တရက် ကျုံ့ဆင်းသွားကာ ခွေးလည်း တစ်ဖက်သို့ ယိုင်သွားသည်။ သို့သော် ခြေမြဲဖြင့် ဆက်ပြေးသွား နိုင်ခဲ့လေသည်။ သူ့ရှေ့လက်နှစ်ဖက်မူကား ရေများရွှဲစိုကုန်တော့ကာ ချက်ချင်းလိုလိုပင် မာခဲ၍ သွားကုန်တော့လေသည်။ ထိုအခါ ခွေးလည်း ရှေ့လက်နှစ်ဖက်တွင် ခဲနေသော ရေခဲများကို ဖယ်ရှားပစ်ရန် လျှာဖြင့် လျင်မြန်စွာ ကုန်းလျက်၏။ ထို့နောက် နင်းထဲတွင် ဝပ်ချလိုက်ကာ လက် ချောင်းကလေးများအကြားတွင် ခဲနေသော ရေခဲများကို ကိုက်ဖဲ့၍ ထုတ် လေသည်။ ဤအသိကား သူ့အလိုလိုဖြစ်ပေါ်လာသော ပင်ကိုအသိပင်တည်း။ ရေခဲများကို ဤအတိုင်း တည်ရှိနေမည်ဆိုလျှင်ကား အနာများ ဖြစ်လာပေ လိမ့်မည်။ သို့သော် ခွေးကား ဤအကြောင်းကိုမသိ။ သူသိသည်မှာ ရေခဲ များကို လျင်မြန်စွာ ဖယ်ရှားပစ်ရန်ပင်တည်း။ သူကတော့ လူဖြစ်၍သိသည်။ အကြောင်းနှင့် အကျိုးကို ကောင်းစွာဆက်စပ်၍ နားလည်သည်။ ထို့ကြောင့် ညာဘက်လက်တွင် စွပ်ထားသော လက်အိတ်ကို ချွတ်ပစ်လိုက်ကာ ခွေး၏ လက်ချောင်းကလေးများအကြားရှိ ရေခဲများကို လျင်မြန်စွာ ဖယ်ရှားပေး လိုက်လေသည်။ ယင်းသို့ ဆောင်ရွက်ပေးရာ၌ သူသည် သူ့လက်ငါးချောင်း ကို တစ်မိနစ်ထက် ပို၍ အပြင်သို့ ထုတ်ဖော်ခဲ့သည်မဟုတ်။ သို့ပင်ဖြစ်လင့် ကစား သူ့လက်ငါးချောင်းမှာ လျင်မြန်စွာ ထုံကျဉ်လာသောကြောင့် သူသည် အံ့အားအသင့်ကြီး သင့်ခဲ့ရလေတော့သည်။ အမှန်ပင် အေးလှပါကလား။ ထို့ကြောင့် သူသည် လက်အိတ်ကို လျင်မြန်စွာ ပြန်စွပ်လိုက်ပြီးနောက် လက်ကို နွေးသွားအောင် ရင်ဘတ်သို့ တဘတ်ဘတ် ပြင်းထန်စွာ ရိုက်ခတ် လိုက်လေ၏။

နေ့ ၁၂ နာရီအချိန်သည် ထိုနေ့အဖို့ အလင်းဆုံးအချိန်ပင်တည်း။ သို့သော် နေမင်းကား ဒက္ခိဏာပီထိသို့ ကျရောက်လျက်ရှိသည်ဖြစ်ရာ အလှမ်းဝေးကွာလှသောကြောင့် မွန်းတည့်ချိန်ကြီးပင် ဖြစ်လင့်ကစား

နှင်းပြင်ပေါ်၌ အရိပ်ထင်ဟပ်ခြင်း မရှိခဲ့ချေ။ ၁၂ ခွဲရန် တစ်မိနစ်အလိုတွင် ကား သူသည် တစ်ထောက်နားရန် နေရာဖြစ်သော ချောင်းဆုံချောင်းခွသို့ ရောက်လာတော့လေ၏။ ခရီးပေါက်ခြင်းအတွက် သူသည် အထူးဝမ်းသာ လျက်ရှိ၏။ ဤနှုန်းအတိုင်းသာ ဆက်လက်၍ မှန်မှန်ကြီးသွားနိုင်လျှင် သူသည် သူ့ရဲဘော်များနှင့် ညနေခြောက်နာရီထိုးတွင် ဧကန်မချ ဆုံမိကြ တော့မည်တည်း။ သူသည် အပေါ်ဝတ်အင်္ကျီနှင့် ရှုပ်အင်္ကျီကြယ်သီးများကို လျှင်မြန်စွာ ဖြုတ်လိုက်ပြီးနောက် ရင်ဘတ်ထဲထည့်ထားသော နေ့လယ်စာ အထုပ်ကို ဆွဲထုတ်လိုက်၏။ ယင်းသို့ပြုမှုခုသည်မှာ ဆယ်လေးငါးစက္ကန့်ထက် ပို၍မကြာချေ။ သို့ငှားလည်း တိုတောင်းလှသော ယင်းအချိန်ပိုင်းအတွင်း ၌ပင် အပြင်သို့ပေါ်သွားသော သူ့လက်ချောင်းများမှာ ထုံကျဉ်၍ လာခဲ့ပေ သည်။ သို့သော် သူသည် လက်အိတ်ကို ပြန်မစွပ်မူဘဲ ခြေထောက်ဆီသို့ လက်ငါးချောင်းဖြင့် တဖြန်းဖြန်းနေအောင် ဆယ်လေးငါးချက်မျှ ရိုက်ပုတ် လိုက်လေသည်။ ထို့နောက် သူသည် နေ့လယ်စာစားရန် နှင်းများဖုံးလွှမ်း နေသော သစ်တုံးတစ်တုံးပေါ်သို့ ထိုင်ချလိုက်၏။ သို့သော် နေ့လယ်စာကို သူမစားနိုင်။ သူ့လက်ချောင်းများသည် ထုံကျဉ်၍ လာခဲ့ကြပြန်သောကြောင့် သူ ထိတ်လန့်၍သွား၏။ သို့သော် ခြေထောက်သို့ အကြိမ်ကြိမ်အခါခါ ရိုက် ပုတ်လိုက်ပြန်ပြီးနောက် လက်အိတ်ကို ပြန်စွပ်လိုက်ရတော့လေသည်။ ထို့နောက် နေ့လယ်စာကိုစားရန် ကြိုးစားကြည့်သည်။ သို့သော် ပါးစပ်များ၌ ခဲနေသော ရေခဲများက စား၍ ပါး၍မရအောင် နှောင့်ယှက်ပိတ်ပင်ထားကြ ပြန်သည်။ သူသည် မီးပုံတစ်ခုဖိုကာ ထိုရေခဲများ အရည်ပျော်ကုန်အောင် ပြုလုပ်ရန် မေ့လျော့၍ နေမိခဲ့ပေသည်။ ထိုအချိန်တွင် အစာကိုကိုင်ထား သော အခြားလက်တစ်ဖက်မှ လက်ချောင်းကလေးများလည်း ထုံကျဉ်၍ လာကြသည်ကို သူသတိထားမိပြန်သည်။ အလားတူပင် သစ်တုံးပေါ်သို့ သူ ထိုင်မချမီက နွေးထွေး၍နေသော ခြေချောင်းကလေးများသည် ယခုအခါ ထုံကျဉ်သလိုလို ဖြစ်လာနေသည်ကိုလည်း သူသတိထားမိပြန်သည်။ ထို့ကြောင့် ဖိနပ်ထဲသို့ လက်နှိုက်၍ စမ်းသပ်ကြည့်လိုက်သောအခါ

ခြေချောင်းလေးများ အကယ်ပင် ထုံကျဉ်၍နေပြီ ဆိုသည်ကို သူသိလိုက် ရတော့လေ၏။

ထို့ကြောင့် သူသည် လက်အိတ်ကို ကမန်းကတန်း ပြန်စွပ်လိုက်ကာ လျှင်မြန်စွာ ထရပ်လိုက်၏။ သူသည် အနည်းငယ် တုန်လှုပ်ချောက်ချားစ ပြုနေပြီဖြစ်သည်။ ထို့နောက် ခြေထောက်နှင့် လက်များကို ခုန်ပေါက်လှုပ်ရှား ပေးသည်။ မြန်လည်နွေးထွေးလာသည်အထိ ခုန်ပေါက်လှုပ်ရှားပေးသည်။ ဤအခါမှပင် အကယ်ပင် အေးလှပါကလား။ ဆာလဖာကရိမှ အဘိုးအို ပြောလိုက်သော စကားမှာ မှန်လှပါကလားဟု သူတွေးမိတော့သည်။ ထိုစဉ် ကမူ ရယ်မောမိခဲ့လေသည်။ ယခုသော် မရယ်နိုင်တော့။ အဘိုးအို ပြောပြ ခဲ့သည်အတိုင်း အမှန်ပင် အေးလှတော့ချေ၏။ သူသည် အချိန်အတန်ကြာ အောင် ခုန်ပေါက်လှုပ်ရှား၍ သူ့ခြေထောက်နှင့် လက်များ ပြန်လည်နွေးထွေး လာသောအခါမှပင် မီးခြစ်တူးကိုထုတ်ယူကာ မီးဖိုရန် ပြင်ဆင်ရလေတော့ သည်။ မနှစ် နွေဦးပေါက် ကြေးချိန်က ချောင်းကမ်းနဖူးတွင် တင်ကျန်ရစ် သော သစ်တိုသစ်စများရှိ၏။ ၎င်းတို့ကို သူသည် ထင်းအဖြစ် အလွယ်တကူ စုဆောင်းရရှိခဲ့ပေသည်။ ထင်းများကို ပုံပြီးသောအခါ သူသည် မီးကို စတင် မွှေးလိုက်၏။ မကြာမီပင် အရှိန်ကောင်းစွာ တောက်လောင်လျက်ရှိသော မီးပုံကြီးဖြစ်လာလေသည်။ ထိုအခါမှပင် သူ့မျက်နှာမှ ရေခဲများကို အရည် ပျော်အောင် မီးကင်ပေးရင်း မီးပုံတွင် မီးလှုံကာ ဘီစကွတ်များကို စားရပေ တော့သည်။ သူ့အဖို့ ယင်းအခိုက်အတန့်တွင် အအေးရှိန် လုံးဝ မရှိခဲ့တော့ ပေ။ ခွေးလည်း မီးလှုံရသဖြင့် ကျေနပ်၍နေသည်။ မီးနား၌ ကပ်၍ ဝပ်နေသည်။

သူသည် စားသောက်ခြင်း ပြီးစီးသောအခါ ဆေးတံကို ထုတ်ယူ၍ ဆေးတစ်အိုး ကျွမ်းသည်အထိ ဖိမ်ဖြင့် မိန်းရှူလိုက်၏။ ထို့နောက် လက်အိတ် များကို ပြန်စွပ်လိုက်ကာ ဦးထုပ်မှ နားကာတို့ကိုလည်း သေချာစွာ ဖုံးအုပ် လိုက်ပြီးလျှင် ချောင်းရိုးလမ်းကြောင်းအတိုင်း လက်ဝဲဘက်သို့ ကွေ့၍ ခရီးကို ဆက်လက်နှင့်ခဲ့လေ၏။ ထိုအခါ ခွေးလည်း အကြီးအကျယ် စိတ် ပျက်သွားကာ မီးပုံမှ မခွာချင်သော အမူအရာဖြင့် နောက်ပြန်လှည့်ကြည့်၍

နေ၏။ ဤလူကား အအေးအကြောင်း ဘာမျှမသိ။ သူ့ဘေးဘိုးစဉ်ဆက်က လူများလည်း အအေးအကြောင်း ဘာမျှမသိကြ။ သို့သော် ခွေးကား အအေးအကြောင်း ကောင်းကောင်းသိသည်။ ၎င်း၏ ဘေးဘိုးစဉ်ဆက်က ခွေးများလည်း ကောင်းစွာသိကြသည်။ ဤမျှ ကြောက်မက်ဖွယ်လိလိ အေးလှသော အချိန်တွင် ဤသို့ လမ်းလျှောက်သွားနေခြင်းမှာ လုံးဝမကောင်းဆိုသည်ကိုလည်း ၎င်းက ကောင်းစွာသိသည်။ ဤအချိန်သည် နင်းထဲတွင် ကျင်းတူး၍ အောင်းကာ အအေးဒဏ်ကို ကာကွယ်ပုန်းအောင်း၍ နေရမည့်အချိန်ဖြစ်၏။ ထိုမှတစ်ပါးလည်း ဤဒေသ ဤကာလ၌ ခွေးနှင့်လူသည် ပြတ်သားသော ခင်မင်ရင်းနှီးမှု မရှိချေ။ ခွေးလည်း အသက်ရှင်ရေးအတွက် ရုန်းကန်နေရသော သတ္တဝါဖြစ်၏။ လူလည်း အသက်ရှင်ရေးအတွက် ရုန်းကန်နေရသော သတ္တဝါဖြစ်သည်။ ခွေးလည်း လူထံမှ ကျာပွတ်ဒဏ်နှင့် ခြိမ်းခြောက်မာန်မဲသော အသံတို့ကိုသာလျှင် ခံယူရရှိခဲ့ပေသည်။ ထို့ကြောင့် ခွေးသည် သူနှင့် အတူလိုက်ပါခြင်းမပြုလို။ မီးပုံကို စွန့်ခွာခြင်းမပြုလို။ သို့သော် သူက လေချွန်၍လည်းကောင်း၊ ကျာပွတ်သံကဲ့သို့ ထက်မြက်စူးရှသော အသံဖြင့် ငေါက်ငမ်းပြောဆိုလိုက်သောကြောင့်လည်းကောင်း၊ ခွေးလည်း အမြီးကို ကုပ်ကာ သူ့နောက်မှ ထက်ကြပ်မကွာ လိုက်ပါသွားခဲ့ရလေတော့သည်။

ဆေးဝါးလျက်ရှိခြင်းကြောင့် သူ့မှတ်ဆိတ်၌ နီစွေးစွေး ရေခဲမျှင် ရေခဲချောင်းများ သီးနေပြန်တော့သည်။ အသက်ရှူမှတ်ထုတ်လိုက်သော လေကြောင့်လည်း သူ့နှုတ်ခမ်းမွေ့၊ မျက်ခုံးမွေးနှင့် မျက်တောင်မွေးတို့တွင် ရေခဲမှုန် ရေခဲစလေးများ ဖွေးဖွေးဖြူနေပြန်၏။ ဟင်ဒါဆင်ချောင်းခွ၏ လက်ဝဲဘက်ဆီ၌ တောင်ကျစမ်းပေါက်များ၏ အရိပ်အယောင်ကို များများ စားစား မတွေ့မြင်ရချေ။ သူသည် နာရီဝက်အတောအတွင်း၌ စမ်းပေါက်၏ လက္ခဏာကို တစ်ခုမျှ မတွေ့မိသေးချေ။ ယင်းသို့ မတွေ့မိသည်ပင် သူ့အဖို့ ကံဆိုးမိုးမှောင်ကျခြင်းပင် ဖြစ်တော့၏။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် တစ်နေရာသို့ ရောက်သောအခါ သူသည် နင်းပြင်ပေါ်၌ စမ်းပေါက်၏လက္ခဏာကို မတွေ့ မြင်ရပါဘဲလျက်နှင့် ရေအိုင်ထဲသို့ ကျွံကျသက်ဆင်းခါခြင်းကြောင့် ပင်တည်။

သူသည် မြေမာသို့ ရုန်းမတက်လိုက်နိုင်မီပင် ဒူးတိုင်အောင် ရေထဲသို့ နစ်သွားတော့၏။ အကြီးအကျယ် ဒေါသဖြစ်သွားသည်။ ထို့ကြောင့် သူက ကံကြမ္မာကို ယိုးမယ်ဖွဲ့၍ ဆဲဆိုရှေ့ရွတ်လိုက်၏။ သူသည် အကယ်၍သာ ရေအိုင်ထဲသို့ ကျဆင်းမိခြင်းမရှိလျှင် ညနေခြောက်နာရီထိုးတွင် သူ့ရဲဘော် နှင့် ဆုံမိတော့မည်ဖြစ်၏။ ယခုသော် တစ်နာရီလောက်တော့ ပျော့ပျော့လေး ခရီးဖင့်နွဲ့နွဲ့တော့မည်။ အကြောင်းမှာ သူသည် မီးပုံတစ်ခုဖိုကာ ရေဖိုသွားသော သူ့ဖိနပ်ကို ခြောက်အောင် မီးကင်းရမည်ဖြစ်သောကြောင့်တည်း။ ဤမျှ အအေးဒဏ် ပြင်းထန်လျက်ရှိသော အချိန်တွင် ဤကိစ္စကား အလျင်အမြန် မှလုပ်၍မဖြစ်ပေ။ သည်လောက်တော့ သူသိသေးသည်။ ထို့ကြောင့် လမ်းကြောင်းမှ ဖွဲဆင်းကာ ချောင်းကမ်းပါးသို့တက်သည်။ ချောင်းကမ်းပါး၏ထိပ် ချုံပုတ်သစ်ပင်များအကြားတွင် နွေဦးပေါက် ရေကြီးချိန်က တင်ကျန်ရစ်သော သစ်တိုသစ်စများရှိသည်။ သစ်ကိုင်ခြောက်နှင့် မြက်ခြောက်များလည်း ရှိပေသည်။ အဆိုပါ ထင်းခြောက်များကို သူသည် နှင်းပြင်ပေါ်သို့ အတော်များများ စုပုံလိုက်၏။ မီးမွှေးသောအခါ မီးသေသွားနိုင်အောင်တည်း။ ထို့နောက် သူသည် အိတ်ထဲမှ ကော်ဖတ်ခြောက်ကလေးတစ်ခုကို ထုတ်ယူကာ မီးခြစ်၍ မီးရှို့လိုက်၏။ ကော်ဖတ်ခြောက်ကလေးသည် စက္ကူတစ်ချပ်ထက် ပိုမိုလျင်မြန်စွာ မီးတောက်လောင်၏။ ထို့နောက် အဆိုပါမီးစာကို ထင်းပုံပေါ်သို့ ချထားလိုက်ကာ ၎င်း၏အပေါ်မှ မြက်ခြောက်များနှင့် ထင်းပေါက်စကလေးများကို စုပုံပေးလိုက်လေသည်။

ဘေးအန္တရာယ်ကို ပြတ်သားစွာ သတိပြုမိခဲ့သည်နှင့်အမျှ သူသည် မီးကိုလည်း ဖြည်းဖြည်းသတိကြီးစွာထား၍ မွှေးခဲရာ တစ်စတစ်စဖြင့် မီးလည်း အရှိန်ရလာခဲ့လေတော့သည်။ ထိုအခါမှ သူလည်း သစ်ပင်ချုံပုတ်များ၏ အကိုင်းအခက်ကြားတွင် ငြိတင်နေသော ထင်းခြောက်များကို ဆွဲ၍ ဆွဲ၍ ယူကာ မီးကို အရှိန်ကောင်းကောင်းရအောင် ထိုးပေးသည်။ ဤမီးသေသွား၍မဖြစ်။ အအေးရှိန် သူညီအောက် ခုနစ်ဆယ့်ငါးဒီဂရီအထိ ကျဆင်းလျက်ရှိသော ဤအချိန်အခါမျိုးတွင် ပထမအကြိမ် မွှေးလိုက်သော

မီးကို သေစေ၍မဖြစ်ပေ။ သူ့ခြေထောက်များသည် စွတ်စိုနေသည် မဟုတ်
လော။

အကယ်၍သာ သူ့ခြေထောက်များ သွေ့ခြောက်၍ နေခဲ့ပါလျှင်
မီးသေ၍ သွားစေဦးတော့ သူသည် လမ်းကြောင်းအတိုင်း မိုင်ဝက်ခန့်
လျှောက်ပြေးလိုက်လျှင် တစ်ကိုယ်လုံးရှိ သွေးအသွားအလာများ ပြန်လည်
ညီညွတ်သွားမည် ဖြစ်ပေသည်။

သို့သော် အအေးရှိန်သည် သုညအောက် ခုနစ်ဆယ့်ငါးဒီဂရီအထိ
ကျဆင်းနေသောအချိန်တွင် စွတ်စိုမာခဲလျက်ရှိသော ခြေထောက်များဖြင့်
မည်မျှပင် အားသွန်၍ပြေးပြေး မည်သို့မျှ အကျိုးထူးလိမ့်မည်မဟုတ်။ သူ
ခြေထောက်များသည် ပြေးလေလေ ပိုမို၍ မာခဲ တောင့်တင်းလေလေ
ဖြစ်လာလိမ့်မည်တည်း။

သူက ဤအကြောင်းများကို ကောင်းစွာသိသည်။ ဧကလဖာကရိမှ
အဘိုးအိုက သူ့ကိုပြောပြခဲ့၍ ဤအကြောင်း သူ ကောင်းစွာသိသည်။
အဘိုးအိုက အကြံဉာဏ်ပေး ပြောပြခဲ့သည်များကို သူက ယခုမှ သဘော
ပေါက်တော့သည်။ ယင်းသို့ သဘောပေါက်ခဲ့သည့်အချိန်တွင် သူ့ခြေထောက်
များကား ထုံကျဉ်လျက်ရှိခဲ့ကြလေပြီ။ မည်သည့်ခံစားမှုမျိုးကိုမျှ မသိခဲ့တော့
ပြီ။ မီးဖိုရန်အတွက် သူသည် လက်တွင်စွပ်ထားသော လက်အိတ်များကို
ချွတ်ပစ်ရရာ ထိုလက်များလည်း ယခုသော် လျင်မြန်စွာ ထုံကျဉ်၍ လာခဲ့
ကြပြန်လေသည်။

တစ်နာရီလျှင် လေးမိုင်နှုန်းကျဖြင့် မှန်မှန်ကြီး သွားလာလှုပ်ရှား
နေချိန်ကမူ သူ့နှလုံးသွေးမှစ၍ တစ်ကိုယ်လုံးရှိ သွေးများသည် ညီညွတ်စွာ
လှည့်ပတ်သွားလာလျက် ရှိခဲ့ကြကုန်၏။ သို့သော် သူ အသွားရပ်တန့်လိုက်
သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် သူ့တစ်ကိုယ်လုံးရှိသွေးများလည်း တုံ့ဆိုင်း၍ သွားခဲ့
တော့ကာ လှည့်လည်ခြင်း ရပ်ဆိုင်းသလို ဖြစ်သွားခဲ့တော့လေ၏။ ထိုအခါမှပင်
သူလည်း အအေးဒဏ်ကို ပြင်းထန်စွာ အလူးအလဲ ခံစားရလေတော့သည်။
သူ့ကိုယ်ထဲရှိ သွေးလည်း အအေးကိုကြောက်သည်ပင်။ ခွေးလည်း အအေး

ကိုကြောက်သည်ပင်။ ထို့ကြောင့် ခွေးသည် အအေးဒဏ်ကို ကြောက်ရွံ့ ရှောင်တိမ်းသည့်နည်းတူ သူ့ကိုယ်ထဲမှ သွေးလည်း အအေးဒဏ်ကို ကြောက်ရွံ့စွာ ရှောင်တိမ်းခဲ့လေတော့သည်။

ဤသို့သော အခြေအနေတွင် သူ့ခြေထောက်များကလည်း မြန်သထက် မြန်ဆန်စွာ မာခဲတောင့်တင်းလျက်ရှိကြကုန်၏။ သူ့လက်ချောင်းများကလည်း မြန်ဆန်စွာ ထုံကျဉ်လျက်ရှိကြကုန်၏။ သို့သော် သူ့လက်ချောင်းသွေးများ သည် ခဲတော့ဖြင့် မခဲကြသေးချေ။ နှာခေါင်းနှင့် ပါးပြင်တို့သည်လည်း သွေးခဲ လျက်ရှိကြပြီ။ သူ့တစ်ကိုယ်လုံးမှကား သွေးများ ဆုတ်ဆိုင်း၍ သွားခွဲပြီ ဖြစ်သောကြောင့် အေးစက်၍နေလေတော့သည်။

သို့သော် မီးသည် အရှိန်ရစပြုလာပြီဖြစ်သောကြောင့် သူသည် ဘေးကင်းပြီဖြစ်၏။ သူသည် လက်ချောင်းလောက် ထင်းချောင်းများကိုပင် မီးထိုးပေးနိုင်ပြီဖြစ်၏။ နောက်တစ်မိနစ်ခန့်အကြာတွင် လက်ကောက်ဝတ် အရွယ် ထင်းချောင်း သစ်ကိုင်းများကိုပင် မီးထိုးပေးနိုင်တော့မည်ဖြစ်သည်။ ထိုအခါတွင်မှ သူသည် စွတ်စိုနေသော ဖိနပ်ကို ခြေထောက်မှချွတ်၍ မီးကင် မည်။ ဖိနပ်ကို မီးကင်နေချိန်တွင် ခြေထောက်များကိုလည်း မီးလှုံထားကာ နွေးနွေးထွေးထွေး ရှိစေမည်။ မီးဖိုခြင်းကား အောင်မြင်ပေပြီ။ သူလည်း အသက်အန္တရာယ်မှ လွတ်ကင်းခဲ့ချေပြီ။ ဆာလဖာကရိမှ အဘိုးအိုပြောပြ ခဲ့သော အကြံဉာဏ်ကို ပြန်စဉ်းစားမိသောအခါ သူက ပြုံးမိခဲ့လေသည်။ ကလောင်းဒိုက်ဒေသ၌ အအေးရှိန် သူညီအောက် ဒီဂရီငါးဆယ်ထိ ကျဆင်း ခဲ့သည့်နောက် တစ်ယောက်တည်း ခရီးမသွားရန် အဘိုးအိုက တင်းကျပ်စွာ အဆိုပြု အကြံပေးခဲ့သည်။ ယခု သူသည် တစ်ယောက်တည်းဖြစ်၏။ အန္တရာယ်နှင့်လည်း ကြုံခဲ့၏။ သို့သော် သူသည် ဘာမျှမဖြစ်နိုင်တော့။ အသက်အန္တရာယ်မှ ကင်းလွတ်ခဲ့ပြီဖြစ်သည်။ ရှေးမီနောက်မီ ထိုထိုသော အဘိုးအိုအချို့တို့သည် မိန်းမဆန်လု၏။ သတ္တိသွေးကြောင့်လု၏ဟု သူက ထင်မှတ်မိလေတော့သည်။ ယောက်ျားမှန်လျှင် မည်သည့်ခရီးကိုမဆို တစ်ယောက်တည်း သွားနိုင်သည်သာတည်း။ သို့သော် သူ့ပါးပြင်နှင့် နှာခေါင်း

သွေးများ လျင်မြန်စွာ ခဲလျက်ရှိကြသည်ကိုကား သူ မအံ့သြဘဲ မနေနိုင်။ သူ့လက်ချောင်းများလည်း တိုတောင်းလှသော အချိန်အနည်းငယ်အတွင်း အေးခဲကာ သေသွားတော့မည်ဆိုသည်ကို သူ မစဉ်းစားမိသေးချေ။ ယခုပင် သေသလိုဖြစ်နေပေပြီ။ ထင်းပေါက်စကလေးများကို ဆုပ်ကိုင်ယူသောအခါ တွင် သူ့လက်ချောင်းများကို ခဲယဉ်းစွာ လှုပ်ရှားရ၏။ သူ့လက်ချောင်းများနှင့် သူ့ခန္ဓာကိုယ်တို့သည် အလှမ်းဝေးကွာလှသည်ဟု သူထင်မိ၏။ ထင်းပေါက်စ လေးတစ်ခုကို ထိကိုင်မိသောအခါတွင်လည်း သူ့လက်ချောင်းများသည် ထင်းစကို အုပ်မိထားခြင်း ရှိ မရှိ သူ့ကြည့်မှ သိလေသည်။ သူ့လက်ချောင်း များရှိ အကြောအခြင်များကား သေသလို ဆိုင်းသလို ဖြစ်နေခဲ့လေပြီ။

သို့သော် မီးပုံကို အောင်မြင်စွာ ဖိနှိပ်ခဲ့ပြီဖြစ်ခြင်းကြောင့် ထိုအခြေ အနေတို့ကို တစ်ခုမျှ စိုးကြောက်ခြင်း မရှိခဲ့တော့ချေ။ မီးသည် အရှိန်ကောင်း စွာဖြင့် တဟုန်းဟုန်းပင် တောက်လောင်နေချေပြီ။ ထို့ကြောင့် သူသည် ဖိနှိပ် ကြီးကို စတင်၍ဖြစ်၏။ ဖိနှိပ်နှစ်ဖက်စလုံးတွင် ရေများခဲနေ၏။ ထူထဲလှသော ဂျာမန်ခြေအိတ်ကြီးမှာလည်း ဒူးတစ်ဝက်တိုင်အောင် သံပတ်ပြားကြီးများလို ဖြစ်နေ၏။ ဖိနှိပ်ကြီးများမှာလည်း သံမဏိကြီး သံမဏိချောင်းများသဖွယ် ထုံးကျစ်၍နေလေသည်။ သူသည် အခိုက်အတန့်အားဖြင့် အဆိုပါ သံမဏိ ဖိနှိပ်ကြီးတို့ကို ထုံကျဉ်သော လက်ချောင်းများဖြင့် ဆွဲဖြေနေမိသေးသည်။ နောက်မှ သူ့အမှားကို ဆင်ခြင်မိကာ အိတ်ထဲမှ ဓားမြှောင်ကို ဆွဲထုတ်လိုက် သည်။

သို့သော် ဖိနှိပ်ကြီးများကို ဖြတ်တောက်ခြင်း မပြုနိုင်မီပင် သူ့အဖို့ ကံဆိုးမိုးမှောင် ကျလာတော့လေသည်။ သူ့အပြစ်ပင်၊ သူ့အမှားပင်၊ သူသည် မီးပုံကို သစ်ပင်အောက်၌ ဖိဖို့မကောင်း။ အပြင်ဘက် လဟာပြင်ထဲတွင် မီးဖို ရမည်။ သို့သော် ချုံပုတ်အကိုင်းများကြားမှ ထင်းအမြောက်အမြား အလွယ် တကူ ရရှိခဲ့ခြင်းကြောင့် သူသည် မီးဖိုကို သစ်ပင်အောက်၌ပင် ဖိလိုက်ခဲ့၏။ မီးပုံ၏အထက် ထိုသစ်ပင်၏ အကိုင်းအခက်များအပေါ်တွင်ကား နှင်းများ ထူထပ်စွာ ကျရောက်တင်ရှိလျက်နေသည်။ ရက်သတ္တပတ်ပေါင်းများစွာ

လေတိုက်ခတ်ခြင်း မရှိသောကြောင့် အကိုင်းအခက်များပေါ်ရှိ နှင်းထုသည် တစ်ရက်ထက် တစ်ရက် ပိုမိုလေးလံ၍လာ၏။ သူသည် သစ်ပင်အောက်ခြေရှိ ချုံပုတ်အကိုင်းအခက်များအကြားမှ ထင်းစထင်းချောင်းများကို ဆွဲနုတ်ယူ လိုက်သည့်အခါတိုင်း သစ်ပင်သည် မသိမသာလေး လှုပ်၍ လှုပ်၍ သွားခဲ့၏။ လှုပ်ဖန်များသော် အကိုင်းအခက်များလည်း ခါလာသည်။ ထိုအခါ အမြင့်ရှိ အကိုင်းအခက်တစ်ခုပေါ်မှ နှင်းထုသည် လှုပ်ခါသည့်အခါကြောင့် ပြိုကျခဲ့၏။ ပြိုကျသောနှင်းထုသည် အောက်ကိုင်းများပေါ်သို့ ရောက်သောအခါ အောက် ကိုင်းများပေါ်ရှိ နှင်းထုများလည်း ပြိုကျခဲ့ရပြန်လေသည်။ ဤနှည်းဖြင့် နောက်ဆုံးတွင် တစ်ပင်လုံးပေါ်ရှိ နှင်းထုကြီးသည် ရေခဲတောင်ပြိုကျသည့် အလား တအိအိ အောက်သို့ ပြိုဆင်းခဲ့လေတော့ရာ သစ်ပင်အောက်တွင် ဖိုထားသော မီးပုံလည်း နှင်းထုကြီးဖုံးလွှမ်းကာ ငြိမ်းသေပျောက်ကွယ်သွား လေတော့သည်။

ထိုစဉ် သူလည်း မီးကြီးစက်ကွင်းမိသလို ကြက်သေသေသွား၏။ သူ့အဖို့ မရဏခေါ်သံကို ကြားလိုက်ရသကဲ့သို့ ရှိ၏။ အခိုက်အတန့်အားဖြင့် သူသည် တွေ့တွေ့ကြီးထိုင်ကာ ပျောက်ကွယ်သွားသော မီးပုံနေရာကို ငေးဝိုင်း၍ ကြည့်နေခဲ့၏။ ထို့နောက် အလွန်အမင်း ဆိတ်ငြိမ်သွား၏။ ဆာလ ဖာကရိမှ အဘိုးအိုပြောစကားသည် မှန်လေပြီလော။ အကယ်၍သာ သူ့၌ ခရီးဖော်ပါလာခဲ့လျှင် သူ့အဖို့ ဘာမျှ အန္တရာယ်မဖြစ်နိုင်။ သူ့ခရီးဖော်သည် နောက်ထပ် မီးပုံတစ်ခုကို ဖိုနိုင်ပေမည်။ ယခုသော် သူကိုယ်တိုင်ပင် နောက် ထပ်၍ မီးတစ်ဖို ဖိုရတော့မည်။ ဤဒုတိယအကြိမ်ကား အဘယ်နည်းနှင့်မျှ မီးကို ငြိမ်းသေစေ၍ မဖြစ်တော့။ မီးကို အောင်မြင်စွာ ဖိုနိုင်ပြီထားဦး။ သူသည် ခြေချောင်းအချို့အဝက်ကိုတော့ အပုပ်ခံရတော့မည် ဖြစ်ပေသည်။ ယခု သူ ခြေထောက်များသည် အပြင်းအထန် သွေးခဲလျက်ရှိနေကြတော့မည်။ ဒုတိယ မီးပုံကိုဖိုကာ မီးလှုံ မီးကင်နိုင်ရန်မှာလည်း အချိန်ကြာဦးမည် ဖြစ်လေ သည်။

သူသည် အပြင်းအထန် အလုပ်ရှုပ်၍ နေတော့လေ၏။ အပြင်ဘက်

လဟာပြင်ထဲ၌ ထင်းများကို စုပုံလိုက်၏။ သို့သော် သူ့လက်ချောင်းကလေးများသည် ထင်းစကလေးများကို တစ်ခုချင်း မကောက်ယူနိုင်ကြတော့။ လက်ခုပ်နှစ်ဖက်ဖြင့် ကျုံးကာသာ ယူနိုင်တော့၏။ မီးအရှိန်ရလာလျှင် ဆက်လက် မီးထိုးပေးသွားရန်အတွက် ထင်းချောင်း အကိုင်းအခက်ကြီးများကိုလည်း လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ပွေ့ပိုက်သယ်ယူကာ စုပုံထား၏။ မီးပွေးရန်အတွက် ထင်းပေါက်နှင့် ရေညှိခြောက်များကိုလည်း စုပုံထား၏။ ယင်းသို့ အပြင်းအထန် လုပ်ကိုင်နေသည့် တစ်ချိန်လုံး ခွေးသည် သူ့အား စောင့်စား၍ ကြည့်ရှုနေခဲ့လေသည်။

အားလုံး အသင့်ဖြစ်သောအခါ မီးရှိရန်အတွက် သူ့လည်း အိတ်ထဲမှ ကော်ဖတ်ခြောက် အပြားလေးကို နှိုက်ယူရန် လက်လှမ်းလိုက်၏။ သို့သော် နှိုက်၍မရ။ သူ့လက်ချောင်းများက သွေးခဲနေသည်။ ချိုးချိုးချွတ်ချွတ် အသံကိုသာ သူ့ကြားနေရသည်။ သူ့လည်း ကြိုးစား၍ နှိုက်ပြန်၏။ သို့သော် မရချေ။ သူ့ခြေထောက်များ တစ်စထက်တစ်စ သွေးခဲလိုက်လာသည်ကိုလည်း သူ သတိပြုမိခဲ့၏။ ထိုအခါ သူ့စိတ်သည် ရူးနောက်ချင်သလိုပင် ဖြစ်လာ၏။ သို့သော် ထိုစိတ်ကို ချိုးနှိမ်ကာ ခေါင်းအေးအေးဖြင့် စိတ်ငြိမ်ငြိမ်ထားကာ လုပ်ကိုင်၏။ သူသည် လက်အိတ်များကို သွားဖြင့် ကိုက်ဆွဲ၍ စွပ်လိုက်ပြီးနောက် လက်များကို ပြင်းထန်စွာ လှုပ်ရှားပုတ်ခတ်ပေးသည်။ ထိုနောက် ထိုင်နေရာမှ ထရပ်သည်။ ထိုတစ်ချိန်လုံး ခွေးမူကား နှင်းပေါ်တွင် ငြိမ်သက်စွာဝပ်ကာ သူ့အား စူးစိုက်စွာ စောင့်ကြည့်နေခဲ့လေသည်။ ထိုအခါ သူသည် သဘာဝအတိုင်း အမွှေးအမှင်တို့ဖြင့် နွေးနွေးထွေးထွေးရှိနေသော ခွေးအား အကြီးအကျယ် မနာလိုဝန်တို့ ဖြစ်မိတော့လေ၏။

အတန်ကြီးကြာသောအခါ သူ့လက်ချောင်းကလေးများသည် ခံစားမှု အနည်းငယ်ရှိလာ၏။ တဖြည်းဖြည်းနှင့် လှုပ်ရှားမှုများလာလေလေ သူ့လက်ချောင်းကလေးများလည်း ခံစားတွေ့ထိမှု ပိုလာလေလေ ဖြစ်လာတော့၏။ ထိုအခါ သူသည် အကျေနပ်ကြီး ကျေနပ်၍ သွားပြီးလျှင် သာဘက်လက်မှ လက်အိတ်ကို ချွတ်ပစ်လိုက်ကာ အိတ်ထဲမှ ကော်ဖတ်ပြားလေးကို

ရှာဖွေဆွဲထုတ်လိုက်လေတော့သည်။ လက်အိတ်ချွတ်ထားသော သူ့လက်
 ချောင်းကလေးများသည် လျှင်မြန်စွာ ထုံကျဉ်၍သွားခဲ့ကြပြန်လေ၏။
 နောက်တစ်ခဏ၌ သူသည် အိတ်ထဲမှ ဆာလာမီးခြစ်ဆံကတ်ကို နှိုက်ထုတ်
 လိုက်၏။ သို့သော် ထုံကျဉ်အေးစက်၍နေပြီဖြစ်သော သူ့လက်ချောင်းကလေး
 များသည် မီးခြစ်ဆံကတ်မှ မီးခြစ်ဆံကို ဖဲ့ယူခြင်းငှာ မစွမ်းတော့ချေ။
 မီးခြစ်ဆံကတ်လည်း နင်းထဲသို့ ကျသွားတော့လေသည်။ ထိုမီးခြစ်ဆံကတ်
 ကို ပြန်လည်ကောက်ယူရန် အမျိုးမျိုး ကြိုးစားသော်လည်း ကောက်၍မရ
 သူ့လက်ချောင်းကလေးများသည် မီးခြစ်ဆံကတ်ကို ထိလည်းမထိ ဆုပ်လည်း
 မဆုပ်မီ သူသည် အခြားဝေဒနာများအားလုံးကို မေ့ပျောက်ပစ်လိုက်ကာ
 မီးခြစ်ဆံကိုသာ အာရုံစိုက်၍ သတိကြီးစွာထားကာ ကောက်ယူ၏။ သို့သော်
 မရ။ သူ့လက်ချောင်းကလေးများသည် မီးခြစ်ဆံကတ်ကို ထိမျှပင် မထိ
 တကား။ ထိုနောက် သူသည် ညာဘက်လက်ကို လက်အိတ်ပြန်စွပ်လိုက်
 ပြီးလျှင် ဒူးနှင့် ပြင်းထန်စွာ လှုပ်ရှားပုတ်ခတ်လိုက်၏။ ထို့နောက် လက်အိတ်
 စွပ်ထားသော လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် မီးခြစ်ဆံကတ်ကို နင်းများနှင့်အတူ ကျုံး၍
 ယူကာ ပေါင်ခွင်ထဲသို့ ထည့်ထားလိုက်၏။

ထို့နောက် အမျိုးမျိုး ကြိုးစားကြံဖန်မှုကြောင့် မီးခြစ်ဆံကတ်လည်း
 လက်အိတ်စွပ်ထားသော သူ၏ လက်ဖနောင့်များအကြားသို့ ရောက်သွား
 တော့၏။ သူလည်း မီးခြစ်ဆံကတ်ကို လက်ဖနောင့်နှစ်ခုဖြင့် ညှပ်ကာ ပါးစပ်
 ဆီသို့ တရွေ့ရွေ့ တော့လိုက်၏။ သူသည် မီးခြစ်ဆံကို ကိုက်ဖဲ့ရန် ပါးစပ်ကို
 ကြိုးစား၍ ဖွင့်ဟလိုက်သောအခါ ရေခဲများ ကွဲကြေသွားသည်ကို ကြားလိုက်
 ရလေ၏။ ထို့နောက် သူသည် မီးခြစ်ဆံတစ်ဆံကို ကြိုးစား၍ ကိုက်ဖဲ့ရာ ရရှိ
 အောင်မြင်သွား၏။ ထိုမီးခြစ်ဆံကို သူ့ပေါင်ခွင်ထဲသို့ ချလိုက်၏။ သို့သော်
 သူ့လက်များက ကောက်ယူခြင်းငှာ မစွမ်းခဲ့ပြန်ချေ။ ထို့ကြောင့် သူသည်
 မီးခြစ်ဆံကို သွားဖြင့်ကိုက်၍ ကောက်ယူလိုက်ပြီးနောက် ခြေထောက်တွင်
 မီးခတ်လိုက်သည်။ အကြိမ်နှစ်ဆယ်မျှ ခတ်သောအခါမှပင် မီးလည်း
 တောက်တော့၏။ မီးတောက်သောအခါ သွားဖြင့်ကိုက်၍ပင် ကော်ဖတ်ပြား

လေးကို မီးရှို့သည်။ သို့သော် ယမ်းခိုးများသည် သူ့နာခေါင်းမှတစ်ဆင့် အဆုတ်ထဲသို့ပြင်းထန်စွာ ဝင်ရောက်သွားခဲ့ကြလေရကား၊ သူလည်း အပြင်းအထန် ချောင်းဆိုးတော့လေသည်။ ထိုအခါ မီးတောက်လောင်လျှက်ရှိသော မီးခြစ်ဆံလည်း နှင်းထဲသို့ကျကာ ငြိမ်းသေ၍သွားလေ၏။

ဆာလဖာကရိမှ အဘိုးအိုပြောစကားသည် မှန်လေပြီဟု သူစဉ်းစားမိတော့၏။ အဘိုးအိုက အအေးရှိန် သူညီအောက် ဒီဂရီငါးဆယ်မျှ ရောက်ပြီးသည့်နောက် အဖော်မပါဘဲ ခရီးမသွားရန် ပြောပြခဲ့သည်။ ထိုစကားမှန်လေပြီ။ သူသည် လက်များကို ပြင်းထန်စွာ လှုပ်ရှားပုတ်ခတ်လိုက်၏။ သို့သော်လည်း အချည်းအနှီးပင်။ ရုတ်တရက် သူသည် လက်အိတ်နှစ်ဖက်စလုံးကို သွားဖြင့်ကိုက်၍ ချွတ်ပစ်လိုက်၏။ ထိုနောက် မီးခြစ်ဆံကတ်တစ်ခုလုံးကို လက်ဖောင့်များအကြားတွင် ညှပ်ယူလိုက်ပြီးလျှင် ခြေထောက်တွင် မီးခတ်လိုက်ရာ အချောင်းခုနစ်ဆယ်မျှရှိသော မီးခြစ်ဆံများလည်း ဟုန်းခနဲ တစ်ပြိုင်နက် တောက်လောင်လာခဲ့ကြလေ၏။ သူသည် ဦးခေါင်းကို တစ်ဖက်သို့တိမ်းကာ ယမ်းခိုးများကို ရှောင်ဖယ်ရင်း ကော်ဖတ်ပြားလေးကို မီးရှို့လိုက်၏။ ထိုအခါ သူ့လက်ဖဝါးများကို မီးလောင်ကုန်၏။ ပူလောင်သော ခံစားမှုကို သူတွေ့ထိရ၏။ သူ့နာခေါင်းက ညှော်နံ့ကိုပင် ရလာ၏။ သို့သော် မီးသည် ကော်ဖတ်ပြားကို တော်တော်နှင့် မကူးနိုင်။ သူကလည်း ဇွဲနဲပဲကြီးစွာ မီးတောက်နေသော မီးခြစ်ဆံကတ်ကို လက်ဖောင့်များအကြားတွင် ညှပ်၍ ထားသည်။ သူ့လက်ဖဝါးများကား မီးလောင်ခြင်းကြောင့် အခံရဆိုးဝါးလှ ချေပြီ။

နောက်ဆုံး မည်သို့မျှ ဆက်လက်၍ မခံမရပ်နိုင်တော့သည်တွင် သူလည်း လက်နှစ်ဖက်ကို ခွာပစ်လိုက်ကာ မီးခြစ်ဆံကတ်ကို လွှတ်ချလိုက်ရတော့လေ၏။ မီးခြစ်ဆံကတ်လည်း နှင်းထဲသို့ကျရောက်ကာ တရဲရဲပြည်ရင်း ငြိမ်းသေသွားလေသည်။ သို့သော်လည်း ကော်ဖတ်ပြားကား မီးကူးစက် တောက်လောင်ခဲ့ပြီဖြစ်သည်။ သူသည် မြက်ခြောက်များနှင့် အသေးငယ်ဆုံး တင်းပေါက်ကလေးများတို့ ကော်ဖတ်ပြားပေါ်သို့ စုပုံ၍ အုံပေး

လိုက်၏။ သို့သော် တစ်ခုစီ တစ်ခုစီ အသေအချာ ရွေးချယ်ခြင်း မပြုနိုင်ဘဲ လက်ဖောင့်နှစ်ခုဖြင့် ညှပ်ယူကာ စုပုံပေးခဲ့ခြင်းသာ ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် အချို့ထင်းတုံးကလေးများတွင် ရေညှိစိမ်းများ တွယ်ကပ်နေသည်ကို တွေ့ရသောအခါ သူသည် သွားများဖြင့် ကိုက်နိုင်သလောက် ကိုက်၍ ဖယ်ရှားပစ်၏။ သူသည် မီးကို ပိုးမွှေးသထက် ယုယစွာ မွှေးနေရသည်။ မီးသည် သူ့အတွက် သေရေးရှင်ရေးဖြစ်၏။ သူ့အသက်သည် မီးပေါ်တွင် တည်နေ၏။ မီးကို မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ ငြိမ်းသေစေ၍ မဖြစ်တော့။ သူ့တစ်ကိုယ်လုံးလည်း သွေးဆုတ်လျက်ရှိပြီဖြစ်ခြင်းကြောင့် သူသည် ခိုက်ခိုက်တုန်စပြုကာ လှုပ်ရှားမှုများ မမှန်တော့။ အချိုးအခြေမကျတော့။ တစ်ချို့တွင် ရေညှိစိမ်းတစ်ဖုတ်သည် အားနည်းလှသေးသော မီးပေါ်သို့ တည်တည့်ကြီးကျသွား၏။ သူလည်း ထိုရေညှိဖုတ်ကြီးကို မီးပေါ်မှ ဖယ်ရှားပစ်ရန် ကြိုးစားရာ သူ့လှုပ်ရှားမှုများမှာ မှန်ကန်ခြင်း မရှိတော့သောကြောင့် အရှိန်လွန်သွားကာ စုနေသောမီးသည် ပြန်ကဲ့၍သွားတော့လေ၏။ ယင်းသို့ မီးကျသွားသည်ကို ကြိုးစား၍ ပြန်စုရာ စုရင်း စုရင်းဖြင့်ပင် မီးလည်း မျှော်လင့်ချက်မရှိလောက်အောင် ကျသထက် ကျသွားတော့ကာ နောက်ဆုံးတွင် မီးခဲလေးများလည်း ရဲ့ခနဲ ရဲ့ခနဲ အော်မြည်ရင်း ငြိမ်းသေသွားခဲ့ကြလေတော့သည်။ မီးဆရာကား အရေးနိမ့်လေပြီ။ သူသည် ထိုအနေသော သူတစ်ယောက်ကဲ့သို့ ပတ်ပတ်လည်ကို လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ ငြိမ်းသေသွားသော မီးခဲများအပေါ်တွင် ဖြတ်ထိုင်ကာ ဂနာမငြိမ်တဲ ဖင်တကြွကြွဖြစ်နေသော ခွေးကို တွေ့မြင်လိုက်ရ၏။

ခွေးကိုမြင်သောအခါ သူ့ခေါင်းထဲသို့ အကြံရိုင်းတစ်ခု ထိုးဝင်လာသည်။ နှင်းမုန်တိုင်းမိသော သူတစ်ဦးသည် နွားရိုင်းတစ်ကောင်ကို သတ်ဖြတ်ကာ ဝမ်းတွင်းသို့ ဝင်အောင်းနေခြင်းဖြင့် အသက်တေးမှ ချမ်းသာရာရခဲ့ဖူးသော ပုံပြင်ဟောင်းတစ်ခုကို သူ သွားသတိရမိ၏။ ယခု သူလည်း ခွေးကို သတ်ဖြတ်ကာ သူ့လက်များကို ထုံကျဉ်မှု ပျောက်ကွယ်သွားသည်အထိ ခွေး၏ဝမ်းတွင်း၌ မြှုပ်နှံထားမည်။ ထို့နောက် မီးတစ်ဖို ထပ်မွှေးမည်ဟု သူ စိတ်ကူးမိလေ၏။ ထို့ကြောင့် ခွေးကို သူ့အနားသို့ခေါ်၏။ သို့သော် သူခေါ်

လိုက်သောအသံတွင် ကြောက်မက်ဖွယ် အရိပ်အငွေ့ပါနေသောကြောင့်
 ခွေးလည်း ကြောက်ရွံ့ကာ နောက်တွန့်၍နေလေ၏။ ခွေးက တစ်ခုခုတော့
 တစ်ခုခုဟု သင်္ကာမကင်း ဖြစ်လိုက်၏။ အန္တရာယ်ရှိသည်ကို ၎င်းက
 သိလိုက်၏။ သို့သော် ဘာအန္တရာယ်မှန်းတော့မသိ။ ၎င်း၏ နားရွက်၊ အမြီးနှင့်
 ခြေလက်များကမူ သူ၏ခေါ်သံကို ကြားသောအခါ ပိုမို၍ လှုပ်ရှားလာကြ၏။
 သို့သော် သူခေါ်ရာသို့ကား မသွားချေ။ ခေါ်၍မရသောအခါ သူလည်း နှင်းပေါ်
 တွင် လေးဖက်ထောက်လိုက်ပြီးလျှင် ခွေးဆီသို့ တွား၍သွား၏။ မြင်နေကျ
 မဟုတ်သော ယင်းအမူအရာကို တွေ့လိုက်ရသောအခါ ခွေးလည်း ပိုမို၍
 မယုံသင်္ကာဖြစ်သွားပြီးလျှင် သတိကြီးစွာထားလျက် အဝေးသို့ ရှောင်တိမ်း
 ခွာထွက်သွားလေတော့သည်။

ထိုအခါ သူလည်း ဖြည်းညင်းစွာထိုင်၏။ သူ့ကိုယ်သူ ငြိမ်အောင်
 ကြိုးစား၏။ ထို့နောက် လက်အိတ်များကို သွားဖြင့်ကိုက်ဆွဲ၍ လက်တွင်
 ပြန်စွပ်သည်။ နောက် ကြိုးစား၍ ထရပ်သည်။ သို့သော် သူ့ကိုယ်သူ ရပ်နေမှန်း
 သိအောင် ငဲ့စောင်း၍ ပြန်ကြည့်ရသည်။ သူထရပ်သည်ကို မြင်သောအခါ
 ခွေးလည်း သူ့အပေါ်တွင် မသင်္ကာစိတ်များ ပျောက်သွား၏။ သူက ကျာပွတ်သံ
 ကဲ့သို့ စူးရှထက်မြက်သော အသံဖြင့် ဝေါက်၍ ခေါ်လိုက်သောအခါ အမိန့်ကို
 နာခံနေကျဖြစ်သော ခွေးလည်း သူထံသို့ ချဉ်းကပ်လာလေတော့သည်။

ခွေးသည် လက်တစ်ကမ်းမီလောက်သော နေရာသို့ရောက်သောအခါ
 လူလည်း ဣန္ဒြေကို မစောင့်ထိန်းနိုင်တော့ဘဲ ခွေးအပေါ်သို့ ခုန်၍ အုပ်လိုက်
 လေတော့၏။ သို့သော် သူ့လက်များကား ခွေးကို ကိုင်ဖမ်းခြင်းငှာ မစွမ်းချေ။
 အကြောများအားလုံး တောင့်တင်း၍နေသည်။ သူ့လက်ရှိသွေးများ ခဲ၍နေ
 သည်ကို သူ့ဗျော့ မမှလျော့၍နေ၏။ ဤအဖြစ်အပျက်များသည် လျှပ်တစ်ပြက်
 အတွင်း ဖြစ်ပျက်သွားခဲ့သည်ဖြစ်ရာ ခွေးလည်း ရှောင်တိမ်းပြေးထွက်ရင်း
 မပြုနိုင်မီပင် သူက ခွေး၏ကိုယ်ကို လက်များဖြင့် သိမ်းကျုံးပွေ့ဖက်ထား
 လိုက်လေသည်။ ထို့နောက် သူသည် ခွေးကို ပွေ့ဖက်ထားရင်းဖြင့်ပင် နှင်းပေါ်
 ထိုင်ချလိုက်၏။ ခွေးကလည်း မာန်မဲအော်သည်ကား ရုန်းကန်နေလေသည်။

သို့သော် သည့်ထက်ပို၍ သူဘာမျှ မတတ်နိုင်။ ခွေးကို ပွေ့ဖက်ထားရုံ မှတစ်ပါး သေအောင်မသတ်နိုင်ဆိုသည်ကို သူ့စဉ်းစားမိလာ၏။ ဘယ်လိုမျှ သေအောင် မသတ်နိုင်။ သူ့လက်များသည် ဓားကိုလည်း ဆွဲမထုတ်နိုင်။ ခွေးကို လည်ပင်းညှစ်၍လည်း မသတ်နိုင်။ ထို့ကြောင့် နောက်ဆုံးတွင် သူသည် ခွေးကို လွှတ်ပစ်လိုက်ရတော့၏။ ခွေးလည်း လွတ်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဖင်ကြားအမြီးကုပ်ကာ ထွက်ပြေးလေသည်။ ပေလေးဆယ်ခန့် ဝေးကွာသေစနေရာသို့ ရောက်သောအခါမှပင် နားရွက်များကို ရှေ့သို့ပေ နေအောင် စွင့်ထားကာ သူ့အား စူးစိုက်စွာ စိုက်ကြည့်၍နေ၏။ သူ့လည်း သူ့လက်များကို သူ့ကြည့်၏။ သူ့လက်များသည် ခဲဆွဲထားသကဲ့သို့ တွဲလဲ ကျနေကြသည်ကို သူ့မြင်ရသည်။ သူသည် လက်များကို ငါးမိနစ်ခန့် ပြင်းထန်စွာ လှုပ်ရှားပေးလိုက်၏။ ထိုအခါ နှလုံးသွေးအခုန်မြန်လာပြီး နွေးသလိုလို ဖြစ်လာ၏။ သို့သော် သူ့လက်များကား မည်သည့်ခံစားမှုမျှ မရှိဘဲ ထုံကျဉ်မြဲ ထုံကျဉ်နေကြသည်။ ခဲဆွဲထားသကဲ့သို့ တွဲလောင်းကျမြဲ ကျနေကြသည်။

ထိုအခါ သူသည် သေရမည်ကို အလွန်ကြောက်ရွံ့၍ လာတော့၏။ ယခုတစ်ကြိမ်ကား အမှန်ပင် သေရတော့မည်ပါလားဟု သူ့စဉ်းစားမိလာ၏။ ယင်းသို့ စဉ်းစားမိခဲ့သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် သွေးရူးသွေးတန်း ဖောက်ပြန်သွား တော့ကာ ချောင်းပြင်လမ်းကြောင်းအတိုင်း လျှောက်ပြေးတော့လေသည်။ ခွေးလည်း သူ့နောက်မှ ပြေး၍လိုက်လေသည်။ သူသည် တစ်သက်နှင့် တစ်ကိုယ် တစ်ခါမျှ မဖြစ်ဖူးသေးသော ကြောက်ခြင်းကြီးစွာဖြင့် ဆင်ကန်း တောတိုး လျှောက်ပြေးနေခြင်းဖြစ်၏။ သူ့မျက်စိများသည် ဘာကိုမျှ မမြင်။ တဖြည်းဖြည်းမှသာ ပြန်၍မြင်လာသည်။ ထိုအခါမှပင် ချောက်ကမ်းပါးကို လည်းကောင်း၊ အရွက်မရှိသော သစ်ပင်များကိုလည်းကောင်း၊ မိုးကောင်းကင် တို့ကိုလည်းကောင်း၊ သူ့ပြန်၍မြင်လာသည်။ ပြေးခြင်းသည် သူ့အဖို့ အတော် ကြီး နေသာခံသာ၏။ သူသည် ချမ်းအေးခြင်းမရှိ၊ ဤအတိုင်းသာ ဆက်ပြေး နေရလျှင် သူ့ခြေထောက်သွေးများ ပြန်လည်လာကောင်း လည်လာမည်။

သို့မဟုတ်လျှင်လည်း ပြေးရင်းပြေးရင်းနှင့်ပင် သူ့ရဲဘော်များရှိရာ စခန်းသို့ ရောက်သွားခဲ့လိမ့်မည်ဟု သူထင်၏။ သူ့ရဲဘော်များရှိရာ စခန်းသို့ရောက် လျှင်ကား သူ့အဖို့ ဘာမျှ စိုးရိမ်စရာမရှိတော့။ သူ့အသက် မသေနိုင်တော့။ ရဲဘော်များက သူ့အား စောင့်ရှောက်ကြလိမ့်မည်။

သို့သော် ... သူ့လက်ချောင်း ခြေချောင်းအချို့နှင့် မျက်နှာ တစ်စိတ် တစ်ဒေသတို့ကား အမှန်ပင် ဆုံးရှုံးရပေတော့မည်တည်း။ သို့သော် ဤသို့ စဉ်းစားမိခဲ့သည်နှင့် တစ်ချိန်တည်းလိုလိုမှာပင် “ငါ့ရဲဘော်တွေဆို မရောက် နိုင်တော့ပါဘူး။ ခရီးက ဝေးလှတယ်။ အအေးဒဏ်က ပြင်းထန်လှတယ်။ လမ်းခုလတ်မှာပဲ သွေးခဲပြီး ငါသေတော့မှာပဲ” ဟူ၍လည်း သူ့စိတ်များက တွေးတောနေမိခဲ့ပြန်လေသည်။ တစ်ချီတစ်ချီတွင် ဤအတွေးသည် စော စောက အတွေးထက် ပိုမိုပြင်းထန်ကာ ရှေ့သို့ ပေါက်ပေါက်ထွက်လာခဲ့ သောကြောင့် သူ့ကိုယ်သူ မနည်းစိတ်တင်းထားရ၏။ အခြားအကြောင်း တွေကို ကြိုးစားကြံဖန်ကာ စိတ်ကူးတွေးတောနေခဲ့ရ၏။

သို့သော် သူသည် ပြေးလို့ပြေးနေရမှန်း မသိခဲ့ချေ။ သူ့ခြေထောက် များသည် နင်းပြင်နှင့် ထိလို့ထိမှန်း မသိခဲ့ချေ။ ဈာန်ရသော ပုဂ္ဂိုလ်များသည် သူ့လိုပင်လေလားဟုပင် သူ အောက်မေ့မိခဲ့လေသည်။

ပြေးရင်း ပြေးရင်းနှင့်ပင် သူသည် မပြေးနိုင်ခဲ့တော့။ အကြိမ်ကြိမ် အခါခါ လဲပြိုကျပြီးသည့်အဆုံး ဟပ်ထိုးဟပ်ထိုး ဖြစ်သွားကာ အရပ်ကြီးပြတ် သကဲ့သို့ လဲကျသွားလေတော့၏။ ဤတစ်ကြိမ်တွင် ပြန်ထရန် ကြိုးစားသော် လည်း မရတော့။ ထိုအခါ ထထိုင်ပြီး အပန်းဖြေမည်၊ နောက်မှ ဆက်၍ လျှောက်သွားမည်ဟု သူ့စိတ်ကူးထား၏။ သူသည် စိတ်ကူးရသည့်အတိုင်း ထထိုင်၏။ အသက်ရှူ၍လည်း မှန်လာ၏။ အသက်ရှူမှန်လာသည်နှင့်အမျှ နွေးနွေးထွေးထွေးနှင့် နေသာထိုင်သာလည်း ရှိလာလေသည်။ သို့သော် နှာခေါင်းနှင့် ပါးပြင်တို့ကို စမ်းသပ်ကြည့်ရှုလိုက်သောအခါတွင်မူကား မည်သည့်ခံစားမှုကိုမျှ သူမသိရချေ။ သူ့လက်နှင့် ခြေထောက်များလည်း ထိုနည်းတူပင်၊ ထုံကျဉ်သွေးခဲ၍ နေကြသည်။ ပြေးခြင်းကား အချည်းနှီး

သာတည်း။ ကျန်သော ကိုယ်ခန္ဓာအစိတ်အပိုင်းများသာလျှင် တစ်စထက် တစ်စ ထုံကျဉ်သွေးခဲ၍ လိုက်ကုန်ကြတော့မှာပါကလားဟု သူတွေးမိ၏။

ထိုအခါ သူ့ကိုယ်သူ သွေးရူးသွေးတန်း ဖြစ်လာဦးမည်ကို သူ ထိတ်လန့်၍လာ၏။ ထို့ကြောင့် ကြောက်စိတ်ကို အတင်းဖိနှိပ်ကာ လမ်းကြောင်းအတိုင်း အားသွန်၍ ပြေးခဲ့ပြန်လေ၏။ တစ်နေရာ၌ သူသည် ပြေးနေရာမှ လမ်းလျှောက်သွား၏။ သို့သော် ငါ့တစ်ကိုယ်လုံး သွေးခဲကုန်တော့မှာပါကလားဟူသော အတွေးက လှုံ့ဆော်သဖြင့် လမ်းလျှောက်ရာမှ ပြေးလွှားရပြန်လေ၏။

တစ်ချိန်လုံး ခွေးကလည်း သူ့နောက်မှ ပြေး၍လိုက်၏။ ဒုတိယအကြိမ် သူလဲသွားပြန်သောအခါ ခွေးလည်း သူ့ရှေ့တွင် ဝပ်၍ ထိုင်ချလိုက်ကာ သူ့အား စိတ်အားထက်သန်စွာ စောင့်စားကြည့်ရှု၍ နေခဲ့လေသည်။ သူသည် နွေးနွေးထွေးထွေးနှင့် အသက်ဘေးစိုးရိမ်စရာမရှိသော ခွေးကို မြင်ရသောအခါ ပြင်းထန်စွာ ကျိန်ဆဲရေရွတ်လေတော့သည်။ သူ့တစ်ကိုယ်လုံးမူကား လျင်မြန်စွာ သွေးဆုတ်လျက်ရှိချေပြီ။ သည်တောင်မှ ကျော်နိုင်ပါတော့မလားဟူသော အတွေးဖြင့် သူသည် ထ၍ပြေးပြန်၏။ သို့သော် ဝေးဝေးမပြေးနိုင်ရှာတော့။ ပေတစ်ရာခန့်သာ ပြေးသွားနိုင်ပြီးလျှင် မှောက်ရက်သား စန့်စန့်ကြီး လဲကျသွားလေတော့၏။ ဤအကြိမ်ကား သူ့အဖို့ နောက်ဆုံးအကြိမ် သွေးရူးသွေးတန်းဖြစ်ခြင်းပင်တည်း။ သူသည် အသက်ရှူပြန်မှန်လာလျှင်လာချင်း သူ့ကိုယ်သူ ထိန်းမတ်၍ ထထိုင်လိုက်ကာ သေမင်းကို ရဲရဲကြီးရင်ဆိုင်ရန် စိတ်ကူးလိုက်၏။ သို့သော် သူ့စိတ်ကူးသည့်အတိုင်းကား မဖြစ်။ အကြောင်းမှာ သူသည် ခေါင်းဖြတ်ခြင်းခံရသည့်ကြက်တစ်ကောင်၏အလား နင်းပြင်တွင် ပြေးလွှားလှည့်ပတ်နေခြင်းကြောင့် ဖြစ်၏။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ၊ သူကား သေရတော့မည်တည်း။ သေရမည့်တူတူ အေးဆေးသက်သာစွာဖြင့် သေတော့မည်ဟု သူ့စိတ်ပိုင်းဖြတ်လိုက်၏။ နောက်တစ်ခဏ၌ သူသည် အတော်ကြီး ငြိမ်လာ၏။ မှိန်းနေသလားပင် အောက်မေ့ရ၏။ အိပ်ပျော်ရင်း သေသွားရသည်က ကောင်းသေး၏ဟု သူတွေးမိ၏။ သွေးခဲပြီး

သေခြင်းသည် လူများထင်သလောက် အသေရမဆိုးလှဟု သူ့အောက်မေ့မိ၏။ အခြားသေခြင်းဆိုးတွေ တစ်ပုံတစ်ခေါင်း ရှိသေးသည် မဟုတ်လား။

နောက်တစ်နေ့တွင် သူ့အလောင်းကို သူ့ရဲဘော်များ လာရောက်ရှာဖွေကြလိမ့်မည်ဟု သူ့တွေးကြည့်နေမိခဲ့လေသည်။ ယင်းသို့ တွေးနေမိစဉ်ပင် သူသည် သူ့ရဲဘော်များနှင့်အတူ သူ့အလောင်းကို ရှာဖွေနေသလိုလို သူ့မျက်စိများထဲတွင် မြင်ယောင်၍လာလေသည်။ နောက် နှင်းတောထဲတွင် လဲကျသေဆုံးနေသော သူ့အလောင်းကို သူတွေ့ရှိသည်။ သူသည် သူမဟုတ်တော့တကား။ သူသည် သူ့ရဲဘော်များနှင့်အတူ နှင်းတောထဲတွင် လဲကျသေဆုံးနေသော သူ့အလောင်းကို ပြန်ကြည့်နေမိခဲ့ပြီတကား။ တကယ်ပင် အေးလှပါကလား။ ပြည်ထောင်စုကြီးသို့ ပြန်ရောက်လျှင် အလွန်တရာ အေးမြလှသော အကြောင်းကို ပြန်၍ ဖောက်သည်ချ ပြောပြလိုက်ရမည်တကား။ သူ့မျက်စိထဲ၌ ဆာလဖာကရိမ့် အဘိုးအိုကို မြင်ယောင်၍လာပြန်၏။ သူ့မျက်စိထဲ၌ အဘိုးအိုသည် နွေးထွေးသက်သာစွာဖြင့် ဆေးတံကို ရှိုက်ဖွာ၍ နေ၏။

“ခင်ဗျားကြီး မှန်တယ်၊ အဘိုးအို၊ ခင်ဗျားကြီး မှန်ပေတယ်” ဟု သူက ဗလုံးဗထွေး ရေရွတ်ပြောဆိုလိုက်၏။

ထို့နောက် သူသည် ငြိမ်သက်သာ မိန်းမောသွားလေသည်။ သူသည် တစ်သက်နှင့်တစ်ကိုယ် အသက်သာဆုံး အကျေနပ်ဆုံးသော အိပ်ပျော်ခြင်းဖြင့် အိပ်ပျော်သွားခဲ့ဟန် တူလေသည်။ သူ့ရှေ့တွင် ထိုင်နေသော ခွေးမူးကား သူ့ကိုသာ စောင့်၍နေခဲ့၏။ တိုတောင်းသော နေ့တာလည်း ပြည်းပြည်းချင်း ကုန်ဆုံးကာ ဆည်းဆာရောင်လွမ်းလာ၏။ ခွေးသည် မည်သည့်မိ၏ အရိပ်အယောင်ကိုမျှ မမြင်မတွေ့ရ။ ထို့ပြင် ၎င်း၏ တစ်သက်နှင့်တစ်ကိုယ်တွင် ထိုသူကဲ့သို့ နှင်းတောထဲ၌ မီးမဖိုဘဲ ထိုင်ရဲသောသူ တစ်ဦးတစ်ယောက်ကို မျှလည်း မမြင်မတွေ့ဖူးသေးချေ။ ဆည်းဆာရောင် မှိန်၍ မှိန်၍ လာခဲ့သည်နှင့်အမျှ ခွေးလည်း ဂနာမငြိမ်တော့ချေ။ ၎င်းသည် မီးကို အပြင်းအထန် တောင့်တလာ၏။ ရှေ့လက်နှစ်ဖက်ကို ကြွလိုက်၊ မလိုက်ပြုကာ ပြည်းညင်းစွာ

ဆွဲငင်၍ အူ၏။ ထို့နောက် သခင်ဖြစ်သူ၏ ဆဲဆိုမြည်တွန်ခြင်းကို ကြိုတင်
 ခံယူထားသည့်အလား နားရွက်များကို ကုပ်ထားလိုက်၏။ သို့သော် ထိုသူ
 မူကား ဆိတ်ဆိတ်သာနေ၏။ တုတ်တုတ်မျှမလှုပ်။ ယင်းသည့်နောက်၌
 ခွေးလည်း ကျယ်လောင်စွာ ဆွဲငင်၍ အူတော့လေသည်။ အတန်ကြာသော
 အခါ ခွေးသည် ထိုသူ၏အနားသို့ ဝပ်တွားကာ ချဉ်းကပ်သွားခဲ့ရာ အသက်
 မရှိတော့ပြီကို အနံ့ခံမိလိုက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ဆတ်ခနဲ တွန်ဆုတ်၍
 သွားလေတော့သည်။ ထို့နောက် ခွေးလည်း ကြယ်များ တောက်ပပြီးပြန်
 နေသော မိုးကောင်းကင်၏အောက်၌ အတော်ကြီးကြာကြာပင် ဆွဲငင်၍
 အူနေ့ပြီးလျှင် သူ့အတွက် မီးနှင့် အစာတို့ ပေးကျွေးမည့် အခြားလူများရှိရာ
 စခန်းဆီသို့ လမ်းကြောင်းအတိုင်း ဆက်လက်ထွက်ခွာသွားလေသတည်း။

အယူလွဲသူ*

မြသန်းတင့်

မုန်တိုင်းတစ်ခုထဲတွင် သူ့ကို ပထမဆုံး ကျွန်တော်တွေ့ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်တို့သည် စက်လှေတစ်စင်းတည်းပေါ်တွင် မုန်တိုင်းကို ဖြတ်သန်းခဲ့ခြင်းဖြစ်သည့်တိုင် ကျွန်တော်တို့အောက်တွင် စက်လှေကြီး ပြိုကွဲ နစ်မြုပ်သွားသည့်အခါတွင်မှ သူ့ကို ကျွန်တော် သတိထားမိခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါ သည်။ ကျွန်တော်သည် စက်လှေပေါ်တွင် ပါလာသည့် ကာနာကာတိုင်းရင်း သား စက်လှေသမားများထဲတွင် သူ့ကို ရိုးတိုးရိပ်တိတ် မြင်လိုက်မိသည်မှာ မှန်ပါသည်။ သို့ရာတွင် သူ့ကို အထူးတလည် သတိမထားမိခဲ့ပါ။ ‘ပက်တီးဂျင်း’ စက်လှေပေါ်တွင် လူတွေ ပြည့်ကျပ်နေသဖြင့် သူ့ကို အထူးတလည် သတိ မပြုမိခဲ့ပါ။ စက်လှေပေါ်တွင် ကာနာကာ တိုင်းရင်းသား စက်လှေအလုပ် သမား ရှစ်ယောက် ဆယ်ယောက်ခန့်၊ မျက်နှာဖြူမာလိန်မှူး၊ လက်ထောက် မာလိန်၊ ကုန်ရုံထိန်းနှင့် ဦးခန်းမှလိုက်သည့် ခရီးသည်ခြောက်ဦးတို့အပြင် ကုန်းပတ်ခရီးသည်ကလည်း ရှစ်ဆယ့်ငါးယောက်ခန့် ပါသေးသည်။ သူတို့မှာ ပါမိုတန်ကျွန်းသားနှင့် တဟီတီကျွန်းသားများဖြစ်ပြီး ယောက်ျား၊ မိန်းမ၊

---

* ကလျာ၊ အမှတ် ၈၄၊ (ဖေဖော်ဝါရီ၊ ၁၉၉၂) စာ ၁၃၉-၁၅၄။

ကလေး စသည်ဖြင့် စုံနေပါသည်။ သူတို့တွင် ကုန်သေတ္တာတစ်လုံးစီအပြင် ဖျာများ၊ စောင်များနှင့် အဝတ်ထုပ်များလည်း ပါလိုက်သေးသည်။

ပါမိတန် ကျွန်းစုတစ်ဝိုက်တွင် ပုလဲလုပ်သည့်ရာသီ ကုန်သွားလေပြီ။ ပုလဲငုပ်သီးများအားလုံး တဟီတီကျွန်းစုသို့ ပြန်ကုန်ကြလေပြီ။ ဦးခန်းတွင် လိုက်ပါလာသည့် ကျွန်တော်တို့ ခရီးသည်ခြောက်ယောက်မှာ ပုလဲကုန်သည် များဖြစ်သည်။ နှစ်ယောက်မှာ အမေရိကန်လူမျိုးဖြစ်ပြီး တစ်ယောက်မှာ အချွန်ဆိုသည့် တရုတ်အမျိုးသားဖြစ်သည်။ (အချွန်မှာ ကျွန်တော်တွေဖူး သမျှ တရုတ်များထဲတွင် အသားအဖြူဆုံးဖြစ်ပါသည်။) တစ်ယောက်မှာ ဂျပန်လူမျိုး၊ နောက်တစ်ယောက်မှာ ပိုလန်ရေဝတီလူမျိုးဖြစ်ပြီး နောက် တစ်ယောက်မှာ ကျွန်တော်ဖြစ်ပါသည်။

ထိုအချိန်မှာ ရာသီဥတုကလည်း ကောင်းသည်။ ကျွန်တော်တို့ အားလုံး ဘာပြဿနာမျှမရှိ။ ကုန်းပတ်ခရီးသည် ရှစ်ဆယ့်ငါးယောက်တို့တွင် လည်း ဘာပြဿနာမျှမရှိ။ အားလုံး အဆင်ပြေနေသည်။ အားလုံးကပင် အေးအေးဆေးဆေး အနားယူရန် ပါပီတီကျွန်းတွင် ဇိမ်ဖြင့်နေရန် စိတ်ကူး နေကြသည်။

‘ပက်တီးဂျင်း’ စက်လှေသည် ဝန်များနေသည်။ အမှန်အားဖြင့် တန်ခုနှစ်ဆယ်သာရှိသဖြင့် ထိုမျှလောက် ဝန်တင်ခွင့်မရှိ။ စက်လှေဝမ်းထဲ တွင် မုတ်ခွံတွေ၊ အုန်းသီးတွေ တင်ထားလိုက်သည်ကလည်း အပြည့်။ အောက်တွင် ထားစရာမရှိသဖြင့် မုတ်ခွံများကို အပေါ်ခန်းထဲတွင် တင်လာခဲ့ ရသေးသည်။ သည်လောက်များသည့်ဝန်ကို တင်၍ အလုပ်လုပ်လာနိုင်သော စက်လှေသမားများကိုကြည့်၍ အံ့ဩရသေးသည်။ စက်လှေသမားများမှာ ကုန်းပတ်ပေါ်တွင် လမ်းလျှောက်စရာ နေရာမရှိသဖြင့် လက်ရန်းအပြင်ဘက်မှ တွယ်၍ သွားလာကြရသည်။

ညပိုင်းတွင်ဆိုလျှင် ကုန်းပတ်ပေါ်တွင် ပိုးလိုပက်လက် အိပ်နေကြ သော ခရီးသည်များကို ကျော်ဖြတ်သွားကြရသည်။ အချို့နေရာများတွင် ဆိုလျှင် လူချင်းထပ်မတတ် ဖြစ်နေလိမ့်မည်ဟုပင် ကျွန်တော်ထင်ပါသည်။

ထိုမျှမကသေးပါ။ ကုန်းပတ်ပေါ်တွင် ဝက်တွေ၊ ကြက်တွေလည်း ပါပါသေးသည်။ ဝကြော့ဥအိတ်များ၊ အုန်းစိမ်းများနှင့် ငှက်ပျောခိုင်များကလည်း စက်လှေတစ်စင်းလုံး ပြည့်ကျပ်နေသည်။ ရွက်တိုင်ကြားတွင် တက်မကိုင် နိုင်ရန်အတွက် သံကြိုးခပ်နိမ့်နိမ့် တန်းထားပါသည်။ တက်မကြိုးများတွင်လည်း ငှက်ပျောခိုင်တွေ ချိတ်ဆွဲထားလိုက်ပါသေးသည်။ ဘယ်ညာ တက်မကြိုးတစ်ချောင်းလျှင် အိုင်ငါးဆယ်လောက်တော့ ရှိမည်ထင်သည်။

အရှေ့တောင် လေပြင်းတိုက်လျှင် နှစ်ရက်၊ သုံးရက်လောက်နှင့် ကျွန်တော်တို့ ရောက်နိုင်ပါသည်။ သို့တိုင်အောင် ထိုခရီးသည် တော်တော်တော့ စိတ်ပျက်စရာကောင်းသည်။ ယခုမူ အရှေ့တောင်လေကလည်း တစ်ချက်မျှ မတိုက်ပါ။ ခရီးထွက်လာပြီးစ ပထမငါးနာရီလောက်တွင်သာ အရှေ့တောင်လေ လာပြီး နောက်ပိုင်းတွင်မူ ပန်ကာအို တစ်ဒါဇင်အား လောက်သာရှိပါတော့သည်။ ထိုနေ့ညတစ်ညလုံးနှင့် နောက်နေ့တစ်နေ့လုံး လေငြိမ်နေပါသည်။ လေငြိမ်ရုံမျှမက နေကလည်း စူးစူးရဲရဲပူနေသဖြင့် မျက်လုံးကိုဖွင့်၍ ပင်လယ်ပြင်ကြီးကို ကြည့်လိုက်သည်နှင့် ခေါင်းကိုက်စေလောက်အောင် မှန်သားလို ငြိမ်သက်ကြည်လင်နေပုံမျိုး ဖြစ်ပါသည်။

ဒုတိယနေ့တွင် တစ်ယောက် သေသွားပါသည်။ ထိုသူမှာ အိစတာကျွန်းသားတစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး ထိုနှစ် ပုလဲရာသီတွင် ထိုနေရာတစ်ဝိုက်တွင် အတော်ဆုံးသော ပုလဲငုပ်သမားတစ်ယောက် ဖြစ်ပါသည်။ ကျောက်ရောဂါ ဖြစ်ပြီး သေသွားခြင်းဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်တို့ ရန်ရှိအိုဂါမှ ထွက်မလာခင် ကမ်းပေါ်တုန်းက ကျောက်ရောဂါဖြစ်သူဆို၍ မကြားခဲ့။ သင်္ဘောပေါ်တွင် ဘယ်လိုလုပ် ပါလာသည်ကိုမူ ကျွန်တော် မသိနိုင်ပြီ။ သို့ရာတွင် ကျွန်တော်တို့ စက်လှေပေါ်တွင်မူ ကျောက်ရောဂါကြောင့် တစ်ယောက်သေသွားပြီး နောက်ထပ်သုံးယောက် ကျောက်ပေါက်နေကြသည်။

ဘာမျှမတတ်နိုင်ပါ။ စက်လှေပေါ်တွင် ကျောက်ရောဂါဖြစ်သူတို့ကို သီးခြားခွဲထား၍လည်း မရ။ သူတို့ကို ဆေးဝါးကုသခြင်းလည်း မပြုနိုင်။ ကျွန်တော်တို့သည် စက်လှေပေါ်တွင် ငါးသေတ္တာဘူးထဲမှ ငါးများလို

ပြည်သိပ်နေတော့သည်။ ထိုအတိုင်း လက်ပိုက်ကြည့်နေရုံမှအပ အခြား ဘာမျှ မတတ်နိုင်ပြီ။ ပထမတစ်ယောက် သေပြီးသည့် နောက်တစ်နေ့ညတွင် ကျွန်တော်တို့သည် ထိုအတိုင်းပင် ငုတ်တုတ်စင်းခံနေကြရတော့သည်။ ထိုညတွင် လက်ထောက်မာလိန်၊ ကုန်ရုံထိန်း၊ ပိုလန်ရေဝတီ ပုလဲကုန်သည် နှင့် ဇွာနေပုလဲငုပ်သမား လေးယောက်တို့ လှေကလေး တစ်စင်းဖြင့် ထွက်ပြေးသွားကြသည်။ သူတို့အကြောင်းကို နောက်ထပ် ဘာမျှမကြား ရတော့။ နောက်တစ်နေ့မနက်တွင် မာလိန်မှူးက ပါလာသည့် လှေများ အားလုံးကို ဖြုတ်ချပစ်ခဲ့သဖြင့် ကျွန်တော်တို့တွင် ဘာမျှမရှိတော့။

ထိုနေ့တွင် နှစ်ယောက်သေသည်။ တတိယနေ့တွင် သုံးယောက် သေသည်။ သို့ဖြင့် ရှစ်ယောက်သေသွားပြန်သည်။ ထိုအခြေအနေမျိုးကို ကျွန်တော်တို့ မည်သို့ရင်ဆိုင်ကြသည်ကို ကြည့်ရသည်မှာ တော်တော် စိတ်ဝင်စားဖို့ ကောင်းပါသည်။ ဥပမာအားဖြင့် ဌာနေ တိုင်းရင်းသားများ ဆိုလျှင် စကားကိုပင် မပြောနိုင်ကြတော့ဘဲ အကြီးအကျယ် ထိတ်လန့် တုန်လှုပ်နေကြသည်။ မာလိန်မှူး အိုဒိုဆေ (သူသည် ပြင်သစ်လူမျိုး ဖြစ်ပါ သည်။) ကယောင်ချောက်ချား ဖြစ်နေသည်။ ကြောက်လွန်းသဖြင့် မျက်နှာ မှာ အကြောပင်ဆွဲနေလေပြီ။ အိုဒိုဆေမှာ လူကောင်ကြီးကြီး ခပ်ဝဝဖြစ်ပြီး ကိုယ်အလေးချိန် အနည်းဆုံး ပေါင်နှစ်ရာရှိသည်။ မကြာမီတွင်ပင် သူသည် တုန်တုန် တုန်တုန် ဖြစ်နေသော အဆိတ်ကြီးတစ်ခုနှင့် တူလာပါသည်။

၇၃ မန် အမေရိကန်နှစ်ယောက်နှင့် ကျွန်တော်တို့သည် စက်လှေပေါ် တွင် ပါလာသည့် စကော့ဝီစကီများကို ချုပ်ဝံ့စပ်လိုက်ပြီးနောက် အရက်ကို မိုးမလင်းအောင်သောက်ပြီး မူးနေကြသည်။ ကျွန်တော်တို့၏ တွက်ကိန်း များနှင့် ကျွန်တော်တို့ သောက်နေခြင်းဖြစ်ပါသည်။ တစ်ချိန်လုံး အရက်ကို မူးနေအောင်သောက်ထားလျှင် ကျွန်တော်တို့ ကိုယ်တွင်းသို့ ဝင်ရောက်လာ သော ကျောက်ရောဂါပိုးတို့ကို သတ်ပြီးသားဖြစ်မည်ဟု ကျွန်တော်တို့ တွက်ထားကြသည်။ ကျွန်တော်တို့၏ တွက်ကိန်းသည် မှန်သင့်သလောက် မှန်သည်ဟု ဆိုနိုင်ပါ၏။ သို့ရာတွင် အရက်မသောက်သည့် မာလိန်မှူး အိုဒို

ဆေနှင့် အချွန်တို့ကိုလည်း ဘာရောဂါမှ ကူးစက်ခြင်းမရှိကြောင်းကိုမူ ကျွန်တော် ဝန်ခံလိုပါသည်။ မာလိန်အိုဒိုဆေမှာ အရက်လို တစ်စက်မျှ သောက်ခြင်းမရှိဘဲ အချွန်မှာလည်း တစ်နေ့ကို တစ်ခွက်သာ သောက်ပါသည်။

အချွန်မှာ တော်တော် သာယာသည့်အချိန် ဖြစ်ပါသည်။ ဥတ္တရ ယဉ်စွန်းတန်းသို့ သွားနေသော နေသည် ကျွန်တော်တို့ခေါင်းပေါ်တည့်တည့် သို့ ရောက်နေလေပြီ။ တစ်ချိတစ်ချိတွင် မိုးသက်လေပြင်းတိုက်သည်မှအပ ကျွန်အချွန်များတွင် လေတိတ်လျက်ရှိပါသည်။ မိုးသက်လေပြင်းသည် တစ်ခါကျလျှင် ငါးမိနစ်မှ နာရီဝက်လောက်အထိ ကြာတတ်ပါသည်။ ထိုအခါ မျိုးတွင် ကျွန်တော်တို့အားလုံး ခွဲ ခွဲစိတ်၍ ကျန်ရစ်ခဲ့ကြသည်။ ကျွန်အချွန်များ တွင်မူ လေငြိမ်လျက်ရှိပါသည်။ မိုးသက်လေပြင်းကျပြီးလျှင် နေသည် ကဲ့ကဲ့ တောက် ပူလာတတ်သည်။ ထိုအခါမျိုးတွင် စက်လှေကုန်းပတ်ပေါ်မှ အခိုး အငွေ့တွေ ပြန်နေတတ်သည်။

ကုန်းပတ်ပေါ်မှ အငွေ့တွေပြန်နေသည့် အခါမျိုးတွင်မူ မသက်သာ လှပါ။ ထိုအငွေ့များသည် သန်းပေါင်းများစွာသော ရောဂါပိုးမွှားတို့ဖြင့် ဖွဲ့စည်း ထားသည့် သေမင်း၏ အငွေ့ ဖြစ်ပါသည်။ ကုန်းပတ်ပေါ်ရှိ သေလှမြောပါး ဖြစ်နေသော လူမမာတွေအနီးမှ အငွေ့တွေ ပြန်တက်လာသည်ကိုမြင်လျှင် ကျွန်တော်တို့သည် နောက်တစ်ခွက် ထပ်ချကြသည်။ အမှန်ကတော့ တစ်ခွက်တောင် မကပါ။ နှစ်ခွက်၊ သုံးခွက်လောက် ခပ်ပြင်းပြင်းစပ်၍ သောက်ချလိုက်ကြပါသည်။ လူသေများကို ကျွန်တော်တို့ စက်လှေဘေးတွင် ခြံရံလိုက်ပါလာသည့် ငါးမန်းအုပ်ကြီးများထဲသို့ ပစ်ချသည့်အခါတိုင်းလည်း ကျွန်တော်တို့သည် နောက်ထပ် ခွက်ပိုတွေ အများကြီးဆောင်း၍ သောက် ကြပြန်ပါသည်။

ကျွန်တော်တို့သည် တစ်ပတ်လုံးလုံး ဝီစကီတွေကို သောက်လာခဲ့ရာ ကုန်သွားသည်။ မသောက်၍လည်း မဖြစ်ပါ။ မသောက်လျှင် ယခုလောက် ဆိုလျှင် ကျွန်တော်သည် အသက်ရှင်နိုင်ဖွယ်ပင် မရှိတော့ပါ။ နောက်ထပ်

ကြုံတွေ့လာမည့် အခက်များကို ရင်ဆိုင်ဖြတ်သန်းနိုင်ရန်မှာ တော်တော် စိတ်ဓာတ်ကြံ့ခိုင်ဖို့ လိုပါသည်။ ကျွန်တော်တို့ စက်လှေတစ်စင်းလုံးတွင် စိတ်ဓာတ်ကြံ့ခိုင်သူနှစ်ယောက်သာ ရှိသည်ကိုကြည့်လျှင် ကျွန်တော် ဆိုလိုသည်ကို နားလည်လိုမိမည် ထင်ပါသည်။ ယင်းနှစ်ယောက်အနက် နောက်တစ်ယောက်မှာ မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိ ဖြစ်ပါသည်။ ဤသည်မှာလည်း ကျွန်တော် သူ့ကို စ၍ သတိပြုမိချိန်တွင် မာလိန်မှူး အိုဒိုဆောက သူ့ကို ဒိဋ္ဌိဟု ခေါ်သဖြင့် သိခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော့်စကားကို ပြန်ဆက်ရပါဦးမည်။

သီတင်းပတ် ကုန်သွားသည့်အခါတွင် ဝိစကီလည်း ကုန်သွားပါပြီ။ မှတ်ကုန်သည်များမှာလည်း မပူးနိုင်ကြတော့ပါ။ ထိုအခါကျမှပင် ဦးခန်းအောက်ထပ်သို့ဆင်းသည့် လှေကားတွင် ချိတ်ဆွဲထားသည့် ပြဒါးတိုင်ကို ကျွန်တော် သတိပြုမိသည်။ ပါမိုတန်ကျွန်းစုတစ်ဝိုက်တွင် ထုံးစံ အပူချိန်မှာ အများအားဖြင့် ၂၉ ဒသမ ၈၅ ဒီဂရီနှင့် ၃၀ ဒသမ ၀၀ ဒီဂရီ၊ သို့မဟုတ် ၃၀ ဒသမ ၀၅ ဒီဂရီကြားတွင် အတက်အကျ ရှိတတ်ပါသည်။ သို့ရာတွင် ယခု ကြည့်လိုက်သည့်အခါ အပူချိန်သည် ၂၉ ဒသမ ၆၂ အထိ ကျဆင်းနေသည်။ ထိုပြဒါးချိန်သည် ကျောက်ရောဂါပိုးတို့ကို စကော့ဝိစကီထဲတွင် နှစ်သတ်နေသည့် ပုလဲကုန်သည်ကိုပင် အပူးပြေလောက်သည့် ပြဒါးချိန် ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော်က အပူချိန်ကျဆင်းနေကြောင်းကို မာလိန်မှူး အိုဒိုဆောကို ပြောပြသည်။ သူက ပြဒါးချိန် ကျဆင်းနေသည်မှာ နာရီပေါင်းများစွာ ကြာပြီ ဖြစ်ကြောင်း၊ ပြဒါးချိန် ကျဆင်းနေသည်ကို သူစောင့်ကြည့်နေခဲ့ကြောင်းဖြင့် ပြောပါသည်။ အမှန်ကတော့ ဘာမျှမတတ်နိုင်ပါ။ သူသည်လည်း အခြေအနေကို စောင့်ကြည့်ရုံသာ တတ်နိုင်ပါသည်။ အကောင်းဆုံး တတ်နိုင်သမျှ အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင် ကြိုးစားပါသည်။ သူသည် ရွက်တိုင်ငယ်များမှ ရွက်များကို လိပ်တင်လိုက်ပါသည်။ လေကာရွက်ကို ချလိုက်ပါသည်။ သက်ကယ်ကြိုးများကို တန်းလိုက်ပါသည်။ ထိုနောက် လေကို စောင့်ပါသည်။ လေကျလာသည့်အခါတွင်မူ သူသည် အမှားတစ်ခုကို လုပ်လိုက်မိပါသည်။ ယင်းမှာ စက်လှေဝဲဘက် ဦးပိုင်းကို လေလာသည့်ဘက်သို့ လှည့်

ပေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ မုန်တိုင်းလမ်းကြောင်း တည့်တည့်ထဲသို့ ရောက် မနေလျှင် အီကွေတာတောင်ဘက်တွင် ထိုအတိုင်းလုပ်ရမည်သာ ဖြစ်ပါ သည်။

သို့ရာတွင် ခက်သည်မှာ ကျွန်တော်တို့စက်လှေသည် မုန်တိုင်း လမ်းကြောင်းတည့်တည့်တွင် ရောက်နေခြင်းဖြစ်ပါသည်။ လေအားက တဖြည်းဖြည်း ပြင်း၍လာခြင်း၊ အပူချိန် ဆက်တိုက်ကျဆင်းလာခြင်း စသည် တို့ကို ထောက်လျှင် ကျွန်တော်တို့သည် မုန်တိုင်းလမ်းကြောင်း တည့်တည့် ထဲသို့ ရောက်နေသည်ကို သိနိုင်ပါသည်။ ကျွန်တော်က အပူချိန် ပုံမှန်ပြန် ရောက်လာသည်အထိ လှေကို ဝဲဘက်ပဲ့ပိုင်းဖြင့် လှေကိုခံထားပြီး နောက်မှ ပြန်တည့်ချင်ပါသည်။ သို့ဖြင့် သူနှင့်ကျွန်တော် တစ်ယောက်တစ်ခွန်း စကား များကာ အော်ကြဟစ်ကြသည်အထိ ဖြစ်ကြပါသည်။ သို့ရာတွင် သူကမူ ကျွန်တော့်စကားကို လက်မခံပါ။ ဆိုးသည်မှာ မည်သည့် ပုလဲကုန်သည်ကမျှ ကျွန်တော့်ဘက်က ထောက်ခံပြောဆိုခြင်း မပြုကြသည့်အချက် ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော်သည် ဘာကောင်နည်း။ ကျွမ်းကျင်သော မာလိန်တစ်ယောက်ထက် ပင်လယ်အကြောင်းကို ဘယ်နှယ်လုပ်သိနိုင်မည်နည်းဟု သူတို့ ထင်နေကြပုံ ရပါသည်။

လေပြင်းနှင့်အတူ လှိုင်းလုံးကြီးတွေက ကြောက်စဖွယ် တက်လာ ကြပါသည်။ ကျွန်တော်တို့ စက်လှေကလေးကို လာရိုက်သည့် ပထမဆုံး လှိုင်းလုံးကြီးသုံးလုံးကို ကျွန်တော့်တစ်သက် မမေ့နိုင်တော့ပါ။ သင်္ဘောကို ညည့်သည့်အခါတွင် ကြုံရခြင်းဖြစ်သည့်အတိုင်း ကျွန်တော်တို့စက်လှေကလေး သည် ပထမဆုံးတက်လာသော ပင်လယ်လှိုင်းလုံးကြီးကြားထဲသို့ ကျသွား ခဲ့သည်။ ပထမဆုံး လှိုင်းလုံးကြီးသည် စက်လှေကလေးပေါ်ကို ကျော်သွား ခဲ့သည်။ အသက်ကယ် ကြိုးစများမှာ ကျန်းမာသူများနှင့် ကိုယ်ကာယဝလ ဆာင့်တင်းသူများအတွက်သာ ဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် အမျိုးသမီးများနှင့် ဘလေးငယ်များ၊ မကျန်းမာသူများနှင့် သေလုမြှောပိုးဖြစ်နေသူများက ဘယ်ပုံပူပို တစာစာဖြင့် တစ်အုပ်တစ်ထွေးကြီး ကုန်းပတ်ပေါ်တွင် လိမ့်နေ

ကြသည်အခါတွင်ကား ထိုသက်ကယ်ကြီးများသည် ကျန်းမာသူများ အတွက်လည်း ကောင်းကောင်း အသုံးမဝင်တော့ပြီ။

ဒုတိယလှိုင်းလုံးကြီး ဝင်ဆောင့်လိုက်သည့်အခါတွင် ကျွန်တော်တို့ စက်လှေကလေးမှာ လှိုင်းကြီးအောက်သို့ ရောက်သွားပါသည်။ စက်လှေ ပဲ့ပိုင်းမှာ လှိုင်းအောက်တွင် ရောက်နေပြီး ဦးပိုင်းမှာ ကောင်းကင်သို့ ထောင်နေပါသည်။ သက်ရှိ၊ သက်မဲ့ ပစ္စည်းများအားလုံးသည် ပဲ့ပိုင်းသို့ လျောကျသွားပါသည်။ လူရေစီးကြောင်းကြီးတစ်ခု စီးဆင်းသွားသည်နှင့် တူပါသည်။ အချို့က ခေါင်းက အရင်လာပြီး အချို့က ခြေထောက်က အရင် လာပါသည်။ အချို့က နှစ်လှည့်ကျသွားပြီး လိမ့်ဆင်းသွားကြပါသည်။ အချို့က ခွေခေါက်လျက်၊ အချို့က လက်ကားရား ခြေကားရားဖြစ်လျက်၊ အချို့က တွန့်လိမ်လျက်၊ အချို့က တစ်ယောက်အပေါ်တစ်ယောက် လုံးထွေးရစ်ပတ် လျက်၊ တစ်ခါတစ်ရံတွင် ကြီးတစ်စ ငုတ်တစ်ငုတ်ကို ဖမ်းကိုင်မိသည့်တိုင် နောက်က လူခန္ဓာတွေ အရလိုက် အထပ်လိုက် လိမ့်လာသည့်အခါတွင် မြဲမြံ မကိုင်နိုင်တော့ဘဲ လွတ်ထွက်သွားကာ ထိုလူထပ်ကြီးနှင့် ရောပါသွားသည်။

တစ်ယောက်မှာ ဦးစိုက် ကျွမ်းပြန်ကျလာကာ စက်လှေယာဘက် ကုန်းပတ်က ကြီးချည်ငုတ်နှင့် သွားရိုက်မိသည်။ သူခေါင်းသည် ကြက်ဥ ကလေးတစ်လုံးလို ခွမ်းခနဲ ကွဲထွက်သွားသည်။ နောက်ထပ်လှိုင်းလုံးကြီး တစ်လုံး လာနေသည်ကို မြင်သဖြင့် ကျွန်တော်သည် ဦးခန်းအမိုးပေါ်သို့ ပြေးတွယ်တက်လာခဲ့ကာ ရွက်ကြီးခန်းထဲသို့ ကူးလာခဲ့သည်။ အချွန်နှင့် အမေရိကန် ပုလဲကုန်သည်တစ်ယောက်တို့က ကျွန်တော်လုပ်သည့်အတိုင်း ကျွန်တော့်နောက်မှ ပြေးလိုက်လာကြသည်။ သို့ရာတွင် ကျွန်တော်က တစ်လျှားခုန်လောက် ရှေ့သို့ရောက်နေလေပြီ။ အမေရိကန်မှာ လှိုင်းတစ်ချက် ပုတ်လိုက်သဖြင့် ဖွဲ့မှုန်ကလေး တစ်မှုန်လို ပဲ့ပိုင်းကိုကျော်ကာ ပင်လယ်ထဲသို့ လွင့်စဉ်ကျသွားတော့သည်။ အချွန်မှာမှ ဘီးမှ ဒေါက်တိုင်တစ်တိုင်ကို လှမ်းဆွဲလိုက်ပြီး ဘီးနောက်သို့ ပါသွားသည်။ ထိုစဉ် ရာရီတုန်ဂါ အမျိုးသမီး တစ်ယောက်က ကြောက်အားလန့်အားဖြင့် သူ့လည်ပင်းကို လက်နှစ်ဖက်

ဖြင့် ဖမ်းချိတ်ထားလိုက်သည်။ ထိုအမျိုးသမီးမှာ နည်းသည့်ခန္ဓာကိုယ်ကြီး မဟုတ်ပါ။ ပေါင် နှစ်ရာငါးဆယ်လောက်တော့ ရှိမည်ထင်ပါသည်။ အချွန်က ကျန်သည့်လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ကာနာကာ တိုင်းရင်းသားပွဲကိုင်ကို လှမ်းဆွဲ ထားပါသည်။ ထိုစဉ် စက်လှေသည် ညာဘက်ကို စောင်းသွားပါသည်။

ဤတွင် ဦးခန်းနှင့် လက်ရန်းကြား စက်လှေ ဘယ်ဘက်ကုန်းပတ်သို့ ရောက်နေသည့် လူခန္ဓာများသည် လှိုင်းလုံးများနှင့်အတူ စက်လှေညာဘက် ကုန်းပတ်သို့ အလဟော လိမ့်ဆင်းလာကြပြန်ပါသည်။ ထိုနောက်တွင်မူ သူတို့ အားလုံး လွင့်စဉ်ပြီး ပင်လယ်ထဲသို့ ကျသွားပါတော့သည်။ ထိုအထဲတွင် အချွန်၊ ရာရီတုန်ဂါကျွန်းသူ အမျိုးသမီးနှင့် ပွဲကိုင်လည်း ပါသွားပါသည်။ လက်ရန်းကို တွယ်ထားရာမှ လွင့်ကျသွားစဉ် အချွန်သည် တည်ငြိမ်သော အပြုံး ပြုံးပြသွားသေးဟုပင် ထင်လိုက်မိသေးသည်။

တတိယလှိုင်းလုံးမှာ အကြီးဆုံးဖြစ်သော်လည်း အပျက်အစီး သိပ် မရှိလှပါ။ ထိုလှိုင်းလုံးရောက်လာသည့် အခါတွင်မူ စက်လှေပေါ် ရှိ လူအားလုံး ရွက်ကြိုးခန်းထဲသို့ ရောက်နေကြလေပြီ။ ကုန်းပတ်ပေါ်တွင်မူ ရေတစ်ဝက် မြှုပ်ပြီး တစ်ဝက်သတိရနေသူ လူဒါဇင်ဝက်ခန့်သာလျှင် လှိုင်းပုတ်ရာသို့ လိမ့်နေကြပြီ။ ဘေးကင်းရာသို့ရောက်ရန် တရွတ်ဆွဲသွားနေကြသည်။ သူတို့ သည် စက်လှေပေါ်တွင်ကျန်ခဲ့သော လှေနှစ်စင်းက အပျက်အစီးများလိုပင် လွင့်စဉ်ပါသွားကြသည်။ လှိုင်းလုံးတစ်လုံးနှင့် တစ်လုံးကြားတွင် ကျွန်တော် နှင့် အခြား ပုလဲကုန်သည်အချို့သည် အမျိုးသမီးနှင့် ကလေးငယ် ဆယ့်ငါး ယောက်ခန့်ကို ဦးခန်းထဲသို့ခေါ်ပြီး ကြမ်းပြင်တွင် အမှောက်ခိုင်းထားရသည်။ နောက်ဆုံးတွင်မူ ထိုသနားစရာ သတ္တဝါများသည် သူတို့ကံအတိုင်းသာ ဖြစ်သွားကြရပါသည်။

လေမုန်တိုင်းကကော။ ကျွန်တော်အတွေ့အကြုံကို ပြောရမည်ဆိုလျှင် ယခုလောက် ပြင်းထန်သည့် လေမုန်ကို ရှိလိမ့်မည်ဟုပင် ကျွန်တော် မထင် ခဲ့ပါ။ ယခုတိုက်သည့် လေမုန်တိုင်းမျိုးကို ဖော်ပြခြင်းငှာ မစွမ်းပါ။ ချောက် အိပ်မက်တစ်ခုကို မည်သို့ အများနားလည်အောင် ဖော်ပြနိုင်ပါမည်နည်း။

ယခု ကျွန်တော်တို့ တွေ့ရသည့် မုန်တိုင်းမှာလည်း ထိုအတိုင်းပင် ဖြစ်ပါသည်။ လေမုန်တိုင်းသည် ကျွန်တော်တို့ကိုယ်ပေါ်တွင် ဝတ်ဆင်ထားသည့် အဝတ်အစားတွေကို ဆုတ်ဖြုတ်ပစ်ပါသည်။ ဆုတ်ဖြုတ်ပစ်သည်ဟုပြောခြင်းမှာ စကားပမာပြောခြင်း မဟုတ်ပါ။ တကယ်ဖြစ်ပါသည်။ မယုံလျှင်လည်း မတတ်နိုင်ပါ။ ကျွန်တော်ကမူ ကျွန်တော် မြင်ခဲ့တွေ့ခဲ့သည်တို့ကို ပြောနေခြင်းမျှသာ ဖြစ်ပါသည်။ တစ်ခါတစ်ရံတွင်မူ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်ပင် မယုံချင်ပါ။ ကိုယ်တွေ့ကြုံခဲ့သဖြင့်သာ ယုံခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ထိုလေမုန်တိုင်းမျိုးကို တွေ့ခဲ့ရသူသည် အသက်ရှင်ဖို့ တော်တော်ခက်ပါလိမ့်မည်။ ထိုလေမုန်တိုင်းသည် ဧရာမကြောက်မက်ဖွယ်ကြီး ဖြစ်ပါသည်။ ကြောက်စရာကောင်းခြင်းမှာ အခြားကြောင့် မဟုတ်။ လေသည် အရှိန်လျော့ပါးခြင်းမရှိဘဲ အရှိန်ပြင်းသည်ထက် ပြင်းလာခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

တန်ပေါင်း သိန်းသန်းကုဋေရှိသော သဲတို့ရှိသည်ဆိုပါစို့။ ထိုသဲပွင့်များသည် တစ်နာရီလျှင် မိုင်ကိုးဆယ်၊ မိုင်တစ်ရာ၊ မိုင်တစ်ရာနှစ်ဆယ်၊ သို့မဟုတ် တစ်နေရာလျှင် ရေတွက်၍မရနိုင်သော မိုင်နှုန်းဖြင့် တိုက်ခတ်လာသည်ဆိုပါစို့။ တစ်ဖန် ထိုသဲပွင့်တို့သည် မြင်လည်း မမြင်ရ၊ ဆုပ်ကိုင်၍လည်း မရ၊ သို့ရာတွင် သဲပွင့်များ၏ အလေးချိန်မျိုးဖြင့် တိုက်ခတ်လာသည်ဆိုပါစို့။ ထိုအချက်တို့ကို စဉ်းစားကြည့်လိုက်လျှင် လေမုန်တိုင်းသည် မည်သို့သောအရာကို ဝိုးတိုးဝါးတားလောက်တော့ သဘောပေါက်လိမ့်မည် ထင်ပါသည်။

အမှန်ကတော့ သဲပွင့်နှင့်နှိုင်းလျှင်ပင် မလုံလောက်သေးပါ။ ရွံနှင့်နှိုင်းသင့်သည် ထင်ပါသည်။ ရွံလို အလေးချိန်စီးပြီး မြင်လည်းမမြင်ရ၊ စမ်းသပ်၍လည်းမရသော အရာကြီးတစ်ခုနှင့်သာ ထိုလေမုန်တိုင်းကို နှိုင်းယှဉ်သင့်ပါသည်။ မဟုတ်သေးပါ။ ထို့ထက်ပင် ပိုပါသေးသည်။ ကမ္ဘာပေါ်တွင် ရှိသမျှသော မော်လီကျူးများသည် ရွံတံတိုင်းကြီးများအဖြစ် ပြောင်းသွားသည်နှင့် တူသည်ဟုလည်း ပြော၍ရနိုင်မည်ထင်ပါသည်။ ထို့နောက် ထိုရွံတံတိုင်းကြီး ဝင်ဆောင့်သဖြင့် ဖြစ်ပေါ်လာသည့် အထူးထူးသော အကျိုး

ဆက်များကို စဉ်းစားကြည့်ပါ။ မဟုတ်ပါ။ ထိုမျှလည်း မကသေးပါ။ လူ၏ ဘာသာစကားသည် လူ့ဘဝ၏ သာမန်အခြေအနေများကို ဖော်ပြနိုင်သော စွမ်းအား ရှိကောင်းရှိပေလိမ့်မည်။ သို့ရာတွင် ထိုမျှ ပြင်းထန် ကြောက်မက် ဖွယ်ကောင်းသော လေမုန်တိုင်းကြီးအကြောင်းကို ဖော်ပြရန်ကား ဘာသာ စကားတွင်လည်း အစွမ်းရှိလိမ့်မည်ဟု ကျွန်တော် မထင်ပါ။ ထို့ကြောင့် အထက်တစ်နေရာတွင် ကျွန်တော် ပြောခဲ့သလို ထိုလေမုန်တိုင်းကြီး၏ မြင်ကွင်းကို ဆက်လက်ဖော်ပြခြင်း မပြုသည်က ပို၍ကောင်းမည် ထင်ပါ သည်။

ကျွန်တော်တို့၏ စက်လှေမှ ရွက်များ လေထဲတွင် စုတ်ပြတ် လွင့်ပါ သွားခဲ့လေပြီ။ သို့ရာတွင် မာလိန် အိဒိုဆေသည် တောင်ပင်လယ်တစ်ဝိုက် တွင် ကျက်စားသည့် စက်လှေများပေါ်တွင် တွေ့ခဲ့ရသော ပစ္စည်းတစ်ခုကို ယူလာခဲ့သည်ကို ကျွန်တော်တွေ့ရှိပါသည်။ ယင်းမှာ ပင်လယ်ကျောက်ဆူး ဖြစ်ပါသည်။ ပင်လယ်ကျောက်ဆူးမှာ ကင်းဗတ်အိတ် ချွန်ချွန်ကြီးတစ်လုံး ဖြစ်ပြီး အိတ်ဝတွင် ကြီးမားသော သံကွင်းကြီးတစ်ခု တပ်ထားပါသည်။ စွန်များတွင် စွန်ကြိုးတွေ ဆိုင်းထားသကဲ့သို့ ပင်လယ်ကျောက်ဆူးကိုလည်း သံကြိုးတွေ ဆိုင်းထားပါသည်။ စွန်သည် ကြိုးများကြောင့် လေကို စုပ်ယူ လိုက်သကဲ့သို့ ပင်လယ်ကျောက်ဆူးကလည်း ရေကို စုပ်ယူလိုက်ပါသည်။ ထိုအခါ ပင်လယ်ကျောက်ဆူးအိတ်သည် ရေအောက်တွင် မျဉ်းမတ် တစ်ချောင်းကို ထောင်ထားသလို ထောင်ထောင်ကြီး ဖြစ်နေပါသည်။ ထိုကျောက်ဆူးအိတ်ကြီးကို ပဲ့တွင် ချည်ထားလိုက်ပါသည်။ ထိုအခါတွင် စက်လှေဦးသည် မမြုပ်တော့ဘဲ ဦးထောင်ပြီး ပေါ်နေပါသည်။ လေမည်မျှ ထန်ထန် လှိုင်းမည်မျှကြီးကြီး မမြုပ်တော့ဘဲ ဦးထောင်နေပါသည်။

ကျွန်တော်တို့ စက်လှေသည် မုန်တိုင်းလမ်းကြောင်းတည့်တည့်ထဲသို့ ရောက်မသွားခဲ့လျှင် အခြေအနေသည် ထိုမျှလောက် ဆိုးဖွယ်မရှိပါ။ လေသည် ရွက်တိုင်းများကြားမှ ရွက်များကို အစိတ်စိတ်အမြွှာမြွှာ ဖြစ်အောင် ဆုတ်ဖြုတ်ပါသည်။ ကျွန်တော်တို့၏ စက်လှေမှ ရွက်တိုင်းများကို အပိုင်းပိုင်း

ဖြစ်အောင် ချိုးပစ်ပါသည်။ ကျွန်တော်တို့၏ တက်မကို အဆစ်ဆစ် ကျိုးသွားစေခဲ့ပါသည်။ သို့တိုင်အောင် ကျွန်တော်တို့သည် လာနေသော မုန်တိုင်းကြီး၏ ဝဟိုချက်မထဲတွင် ရောက်ရှိမနေခဲ့လျှင် အခြေအနေ ထိုမျှလောက် ဆိုးမည် မဟုတ်ပါ။ ယခုမှ မုန်တိုင်း၏ ဝဟိုချက်မသည် ကျွန်တော်တို့ဆီသို့ တည်တည်ကြီး လွှာနေလေပြီ။ ကျွန်တော်သည် ရှေ့ပြေးမုန်တိုင်း၏အဏ်ကို ခံလိုက်ရသဖြင့် သွက်ချာပါဒလိုက်သူကဲ့သို့ မလှုပ်နိုင်မရှားနိုင်ဘဲ ယိုင်လဲ မေ့ကျသွားတော့မည်လားဟုပင် ထင်မိပါသည်။ အကယ်၍သာ မုန်တိုင်း၏ ဝဟိုချက်မ ကျွန်တော်တို့အနီးသို့ ရောက်လာခဲ့သည်ဆိုလျှင် သည်အချိန်လောက်တွင် ကျွန်တော်သည် တင်းမခံနိုင်တော့ဘဲ သေသွားတော့မည်ဟုသာ ထင်ပါသည်။ သို့ရာတွင် လေသည် ချက်ချင်း ငြိမ်ကျသွားပါသည်။ လေဆို၍ တစ်ချက်ကလေးမျှပင် မတိုက်တော့ပါ။ ဤသို့ဖြစ်သွားသည်က ပို၍ပင် ကြောက်စရာကောင်းပါသည်။

စဉ်းစားကြည့်ပါ။ ကျွန်တော်တို့သည် နာရီပေါင်းများစွာ ကိုယ်စိတ်နှစ်ပါး ပြင်းထန်စွာ ဆင်းရဲဒုက္ခခံရင်း လေမုန်တိုင်း၏ ဖိစီးမှုကို တွန်းလှန်နေခဲ့ကြရပါသည်။ ထို့နောက် လေ၏ဖိအားသည် ရုတ်တရက် ရပ်တန့် ပျောက်ကွယ်သွားသည်။ ကျွန်တော့်ကိုယ်ခန္ဓာကြီးသည် ပြန်ကားထွက်သွားသကဲ့သို့ ခံစားလိုက်ရ၏။ အရပ်ရှစ်မျက်နှာသို့ ပျံသန်းလိုက်ချင်၏။ ကျွန်တော့်ခန္ဓာကိုယ်ကြီးကို ဖွဲ့စည်းထားသည့် အဏုမြူများသည် တစ်ခုနှင့်တစ်ခု တွန်းကန်လျက်ရှိကာ ကျွန်တော့်ခန္ဓာကိုယ်ကြီးသည် ဟင်းလင်းပြင်ကဲ့သို့ ပျံသန်းသွားတော့မည်လားဟုပင် ထင်လိုက်ရ၏။ သို့ရာတွင် ထိုသို့ ပေါ့ပါးသော ခံစားမှုသည် ခဏမျှသာ ကြာလိုက်၏။ ပျက်စီးခြင်းဘေးကြီးသည် ကျွန်တော်တို့အပေါ်သို့ ကျွမ်းရောက်လာလေပြီ။

လေပြင်းနှင့် ဖိအား လျော့သွားသည့်အခါတွင် ပင်လယ်လှိုင်းကြီးများက ကြွတက်လာကြသည်။ ပင်လယ်လှိုင်းလုံးကြီးများသည် မိုးတိမ်တိုက်များဆီသို့ လှမ်း၍ ခုန်ကြ၏။ ပျံလွှားကြ၏။ ပျံတက်ကြ၏။ လေသည် အရပ်ရှစ်မျက်နှာမှနေ၍ ငြိမ်သက်နေသော ဝဟိုချက်မဆီသို့ စွတ်တိုက်နေသည်။

ထိုအခါ၌ ပင်လယ်သည် မှီမောက်ကြွတက်လာတော့သည်။ ထိုလှိုင်းလုံးတို့ကို တားဆီးရန်အတွက် လောကလည်း တစ်ချက်ကလေးမျှ တိုက်ခတ်ခြင်းမရှိ။ လှိုင်းလုံးများသည် ရေပုံးတစ်ပုံး အောက်ခြေမှ ဖော့များကို ပစ်တင်လွှတ်လိုက်သကဲ့သို့ အပေါ်သို့ အရှိန်အဟုန်ပြင်းစွာဖြင့် တက်လာကြသည်။ ထိုလှိုင်းလုံးများသည် ဦးတည်ရာတစ်ခုဆီသို့ တူရုံခြင်းမရှိဘဲ ကြွချင်သည့် နေရာမှ ကြွတက်ကာ ပရမ်းပတာဖြင့် သောင်းကျန်းလျက်ရှိ၏။ ထိုလှိုင်းများကား ရူးသွပ်နေသော လှိုင်းကြီးများဖြစ်ကြ၏။ လှိုင်းလုံးတို့၏ အမြင့်သည် အနည်းဆုံး ပေရှစ်ဆယ်ခန့်မျှ ရှိပေလိမ့်မည်။ အမှန်အားဖြင့် လှိုင်းလုံးဟုပင် မခေါ်လိုက်တော့။ လူတို့ မြင်ဖူးခြင်းမရှိသော လှိုင်းလုံးများသာ ဖြစ်တော့သည်။

ထိုလှိုင်းလုံးကြီးများသည် ကြောက်ဖွယ် အလိပ်ကြီးများ ဖြစ်ကြ၏။ လှိုင်းမဟုတ်။ ရေလိပ်ကြီးများသာ ဖြစ်ကြ၏။ ထိုရေလှိုင်းလိပ်ကြီးများသည် ပေ ရှစ်ဆယ်ခန့် မြင့်ကြ၏။ ထိုမျှမကပါ။ ပေရှစ်ဆယ်ထက်ပင် မြင့်ပါသေးသည်။ လှိုင်းလိပ်ကြီးများသည် ရွက်တိုင်ထိပ်ဖျားကို ကျော်သွားကြသည်။ ထိုလှိုင်းကြီးများသည် ထောင်တက်လာသော ရေပန်းကြီးများ ဖြစ်ကြ၏။ ရေလုံးပေါက်ကွဲမှုကြီးများ ဖြစ်ကြ၏။ အရက်မူးနေသော လှိုင်းလုံးကြီးများ ဖြစ်ကြ၏။ ထိုလှိုင်းလုံးကြီးများသည် လဲကျချင်သည့်နေရာတွင် ကသောင်းကနင်း လဲကျသွားကြ၏။ ထိုလှိုင်းကြီးများသည် တစ်လုံးနှင့်တစ်လုံး တိုးဝှေ့တိုက်၏။ ဝင်ဆောင့်ကြ၏။ လှိုင်းလုံးကြီးများသည် တပေါပေါ အော်မြည် ပြေးတက်လာကာ တစ်လုံးအပေါ်တွင် တစ်လုံးထပ်၍ လဲကျသွားကြ၏။ တစ်ခါတစ်ခါတွင်လည်း ဝင်ဆောင့်မီပြီး ရေတံခွန်ပေါင်းများစွာတို့ အရှိန်ပြင်းစွာ စီးဆင်းကျလာသကဲ့သို့ ဖြာထွက်သွားကြကာ ပြိုလဲသွားကြ၏။ ထိုနေရာသည် မုန်တိုင်း၏ ဗဟိုချက်မဖြစ်၏။ ထိုနေရာသည် ပင်လယ်ဟူ၍ လူတို့ တစ်ခါမျှ မတွေ့ထင်ဖူးသော နေရာမျိုးသာ ဖြစ်၏။ ထိုနေရာသည် ကသောင်းကနင်းဖြစ်မှု၊ ကစဉ့်ကလျားဖြစ်မှု ပေါင်းစုံတို့ စုဝေးရာဖြစ်၏။ ထိုနေရာသည် ပင်လယ်ရေပြင်ကြီး ရူးသွပ်ရာ ငရဲတွင်းဖြစ်၏။

ကျွန်တော်တို့စက်လှေ 'ပက်တီးဂျင်း' ကော။ ဘယ်ရောက်သွားသည်ကို ကျွန်တော်မသိ။ သူလည်း မသိဟု နောင်တွင် တိတ္ထိတက္ကတွန်းက ကျွန်တော့်ကို ပြောပြသည်။ စက်လှေမှာ တကယ်ပင် စုတ်ပြတ်သွားလေပြီ။ ကွဲထွက်သွားလေပြီ။ စက္ကူချပ်ကလေးတစ်ချပ်လို ပြားချပ်သွားလေပြီ။ ထင်းတိုထင်းစ သစ်တိုသစ်စအဖြစ် ကြေမှုသွားလေပြီ။ တစ်စစီ ဖြစ်သွားလေပြီ။ ကြေမှုပျက်စီးသွားလေပြီ။ သတိရလာသည့်အခါတွင် ကျွန်တော်သည် ရေထဲတွင်ရောက်နေသည်။ ကျွန်တော့်ကိုယ် သုံးပုံနှစ်ပုံက နှစ်နေသော်လည်း ကျွန်တော်သည် အလိုအလျောက် ကူးခပ်နေသည်။ ရေထဲသို့ ဘယ်သို့တယ်ပုံ ရောက်လာသည်ကိုလည်း ကျွန်တော် မမှတ်မိ။ ကျွန်တော်တို့ စက်လှေကလေး တစ်ဝိုင်းတစ်စစီ ဖြစ်သွားသည်ကို မြင်လိုက်သည့် အချိန်ကလေးမှာပင် ကျွန်တော် သတိမေ့မြောသွားသည်ကိုသာ ကျွန်တော် မှတ်မိတော့သည်။ ယခုတော့ ရေထဲသို့ ရောက်နေပြီ။ ရောက်သည့်အခြေအနေတွင် အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင် ကြိုးစားရပေတော့မည်။ သို့ရာတွင် ထိုအကောင်းဆုံးသည်လည်း အလားအလာတော့ သိပ်မရှိလှပါ။ လေသည် ပြန်၍ တိုက်လာပြန်၏။ လှိုင်းလုံးများမှာ သေးငယ်သွားပြီး စည်းချက်မှန်မှန် လှုပ်ရှားစပြုလာ၏။ မှန်တိုင်း၏ ဝဟိုချက်မကို ဖြတ်သန်းကျော်လာခဲ့ပြီ ဖြစ်ကြောင်း ကျွန်တော် သိလိုက်သည်။ အနီးအနားတစ်ဝိုက်တွင် ငါးမန်းတွေ မရှိသဖြင့် ကံကောင်းသည်ဟုပင် ဆိုရတော့မည်။ မှန်တိုင်းသည် သေမင်းစက်လှေကို ဝန်းရံလိုက်ပါလာကြသည့် အာသာငမ်းငမ်း ငါးမန်းအုပ်ကြီးကို အုပ်စုခွဲပစ်လိုက်ပြီးနောက် လူသေအလောင်းများကိုချ၍ ကျွေးပစ်ခဲ့လေပြီ။

ကျွန်တော်တို့စက်လှေ အပိုင်းပိုင်းပြတ်ပြီး နှစ်မြှုပ်သွားသည့်အချိန်မှာ မွန်းတည့်ချိန်လောက်တွင် ဖြစ်၏။ စက်လှေရာအံ့ဖုံးတစ်ခုကို ကျွန်တော် ကောက်တွယ်မိသည့်အချိန်မှာ နောက်နှစ်နာရီခန့်အကြာတွင် ဖြစ်မည် ထင်သည်။ ထိုအချိန်က မိုးသည် သည်းထန်စွာ ရွာလျက်ရှိ၏။ ကျွန်တော် ရာအံ့ဖုံးကို သွားတွေ့ခြင်းမှာ ကြုံခေါင့်ကြုံခဲကိစ္စ ဖြစ်ပါသည်။ လက်ကိုင်တွင်မူ ကြိုးစ ခပ်တိုတိုတစ်ချောင်းလည်း ချည်လျက်သား ပါလာ၏။ အကယ်၍

ငါးမန်းအုပ်ကြီး ပြန်မလာခဲ့လျှင် ကျွန်တော့်အဖို့ တစ်ရက်လောက်တော့ အသက်ရှင်နေပေဦးမည်။ သို့ဖြင့် ကျွန်တော်သည် သုံးနာရီ သို့မဟုတ် သုံးနာရီကျော်ကျော် ကြာမျှ အံ့ဖုံးကို တွယ်၍ မျောနေသည်။ ကျွန်တော်သည် မျက်လုံးအစုံကို မှိတ်ကာ အသက်ကို မှန်မှန်ရှု၏။ အသက်နှင့်ကိုယ် အိုးစား မကွဲအောင် တစ်ပြိုင်နက်တည်းတွင် အသက်ရှူစဉ် ရေတွေ နှာခေါင်းထဲ မဝင်အောင်လည်း သတိထားရသေးသည်။ ထိုသို့ အသက်ကို အာရုံစိုက်၍ ရှူနေစဉ် အသံဗလံများကို ကျွန်တော် ကြားလိုက်ရသည်။ ထိုအချိန်မှာ မိုးစဲသွားခဲ့လေပြီ။ လေနှင့် လှိုင်းတို့မှာလည်း ငြိမ်သက်သွားခဲ့လေပြီ။ ကျွန်တော်နှင့် ပေနစ်ဆယ် မရှိတရှိအကွာတွင် အံ့ဖုံးတစ်ချပ် မျောနေပြီး ထိုအံ့ဖုံးကို မာလိန်မှူး အိုဒိုဆေနှင့် တိတ္ထိတက္ကတွန်းတို့ တွယ်ထားကြသည်။ သူတို့ နှစ်ယောက်သည် ထိုအံ့ဖုံးကို တစ်ယောက်တည်း တွယ်နိုင်အောင် အော်ဟစ် ရန်ဖြစ်နေကြသည်။ အနီးဆုံး မာလိန်မှူးကမူ အော်ဟစ်လျက်ရှိ၏။

“ဟေ့၊ ငါရထားတာကွ၊ ဖယ်” ဟု မာလိန်မှူးက စူးစူးဝါးဝါး အော်လိုက်ပြီးနောက် ကာနာကာကျွန်းသား တိတ္ထိတက္ကတွန်းကို ကန်ကျော့က်နေသည်။

ယခုအချိန်တွင် မာလိန် အိုဒိုဆေ၏ ကိုယ်ပေါ်တွင် ဖိနပ်မှအပ အခြား ဘာအဝတ်အစားမျှ မကျန်တော့။ သူ့ဖိနပ်များမှာလည်း လေးလံလှသည့် သားရေဖိနပ်ရှည်ကြီး ဖြစ်သည်။ မာလိန်၏ ကန်ချက်မှာ တော်တော် ပြင်းသည်။ တစ်ချက်မှာ တက္ကတွန်း၏ ပါးစပ်နှင့် မေးဖျားကို တည့်တည့်ကြီး ထိသွားသဖြင့် လန်ထွက်သွားသည်။ ကျွန်တော်သည် မာလိန်ကို လက်စား ချေရန် စိတ်ကူးမိသေး၏။ တက္ကတွန်းသည် လက်စားချေမည်လားဟု ကျွန်တော် လှမ်းကြည့်သေး၏။ သို့ရာတွင် သူသည် ခပ်လှမ်းလှမ်း ဆယ်ပေ အကွာလောက်မှာသာ အေးအေးဆေးဆေး ကူး၍လိုက်လာသည်ကို မြင်ရသည်။ လှိုင်းပုတ်သဖြင့် အနားသို့ရောက်လာလျှင် မာလိန်သည် လက်ဖြင့် အံ့ဖုံးကို မြဲမြံကိုင်ထားရာမှ တက္ကတွန်းကို ခြေနစ်ဖက်ဖြင့် လှမ်း၍ကန်နေ၏။ သမ်း၍ကန်လိုက်တိုင်း ကာနာကာကျွန်းသား စက်လှေသမားကို ငမည်းကောင်၊ ပိစ္ဆာကောင်ဟု ခေါ်၍ ဆဲရေးတိုင်းထွာနေလိုက်သေးသည်။

“ဟေ့-တိရစ္ဆာန်ကြီး၊ ဘာဖြစ်လို့ မတရားလုပ်နေတာလဲ။ ခင်ဗျားကို ကျုပ်လာဆွဲနှစ်မယ်” ဟု ကျွန်တော်က လှမ်းအော်သည်။

သို့ရာတွင် ကျွန်တော် သူ့ဆီသို့ မသွားနိုင်ပါ။ တော်တော်မောနေပါပြီ။ တကယ်ကူးသွားဖို့မပြောနှင့်၊ ကူးသွားမည်ဟု စိတ်ကူးလိုက်လျှင်ပင် မူးဝေနေောက်ကျိလာပါသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော့်အဖုံးကို လာတွယ်ရန် ကာနာကာကျွန်းသားကို ကျွန်တော် လှမ်းခေါ်သည်။ သူ့အမည်မှာ အူတူးဟု ကျွန်တော့်ကို ပြောပြသည်။ သူသည် ဆိုဆိုင်ယယ်တီကျွန်းစု အနောက်ဖျား အစွန်ဆုံးဖြစ်သော ဘိုရာဘိုရာ ကျွန်းသားဖြစ်ကြောင်းဖြင့်လည်း ကျွန်တော့်ကို ပြောပြသည်။ အူတူးသည် အဖုံးကို အရင်တွေ့ခဲ့ပြီးနောက် မာလိန်ကို ခေါ်လာခဲ့ကြောင်း၊ မာလိန်က သူ့ကိုကန်ထုတ်ပြီး အဖုံးကို သူတစ်ယောက်တည်း မောင်ပိုင်စီးခဲ့ခြင်းဖြစ်ကြောင်း နောင်တွင် ကျွန်တော် သိလာခဲ့ရသည်။

ဤသည်မှာ ကျွန်တော်နှင့် အူတူးတို့ ဘယ်ပုံ တွေ့ဆုံရပုံ ဖြစ်ပါသည်။ အူတူးသည် တိုက်ချင်ခိုက်ချင်သူတစ်ယောက် မဟုတ်ပါ။ ချိုသာ၍ နူးညံ့သောစိတ်ထားရှိသူ ဖြစ်ပါသည်။ အူတူးသည် ချစ်တတ်သူတစ်ဦးလည်း ဖြစ်ပါသည်။ သူ့အရပ်သည် ခြောက်ပေနီးပါးရှိပြီး ခြင်္သေ့သတ်သမားလို တစ်ကိုယ်လုံး ကြွက်သားတွေ အပြိုင်ပြိုင်နှင့် ရှိသော်လည်း အူတူးသည် တိုက်ခိုက်ချင်စိတ်ရှိသူတစ်ယောက် မဟုတ်ပါ။ အလွန်ချိုသာ၍ အလွန် နူးညံ့သိမ်မွေ့သူ ဖြစ်ပါသည်။ ချစ်တတ်သူတစ်ယောက် ဖြစ်ပါသည်။ သူသည် တိုက်ချင်ခိုက်ချင်သူတစ်ယောက် မဟုတ်သည့်တိုင် သူ့ရဲဘောကြောင်သူ တစ်ဦးတော့ မဟုတ်ပါ။ ခြင်္သေ့တစ်ကောင်၏ စိတ်မျိုးရှိသူ ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော်နှင့်အတူ နေထိုင်ခဲ့သည့် နောင်ကာလများအတွင်းတွင် အူတူးသည် ကျွန်တော် တစ်ခါမျှ အိပ်မက်ပင် မမက်ခဲ့ဖူးသည့် စွန့်စားမှုများကို လုပ်ခဲ့ပါသည်။ သူသည် ရန်မဖြစ်အောင် တတ်နိုင်သမျှ ကြိုးစား၍ ရှောင်သော်လည်း ဒုက္ခဖြစ်လာသည်နှင့် ဘယ်တော့မျှ ရှောင်ပြေးတတ်သူ တစ်ယောက် မဟုတ်ပါ။ အူတူးသည် လုပ်မိလျှင် နောက်မဆုတ်တတ်သူ ဖြစ်ပါသည်။ တစ်ခါက ဂျာမန်ပိုင် ဆာဖိုဝါကျွန်းတွင် ဘီလ်ကင်းဆိုသူနှင့်

ဖြစ်ခဲ့သည်ကိုစွဲကို ကျွန်တော် ဘယ်တော့မျှ မေ့မည် မဟုတ်တော့ပါ။ ဘီလ်ကင်းမှာ အပေရီကန်ရေတပ်မှ လက်တွေ့ချွန်ပီယံဟု အသိအမှတ်ပြုခံရသူ ဖြစ်ပါသည်။ လူကောင်ကြီးသလောက် ကြမ်းတမ်းရက်စက်ပါသည်။ တကယ့်ဂေဓရီလာ မျောက်ဝံကြီးတစ်ကောင်နှင့်တူပြီး လူကြမ်း၊ စိတ်ကြမ်း ဖြစ်၍ လက်တွေ့ကလည်း တော်ပါသည်။ သူသည် အူတူးကို အနိုင်ကျင့်၍ ရန်ရှာကာ နှစ်ကြိမ်တိုင် ပိတ်ကန်ပါသည်။ တစ်ကြိမ် ဆွဲထိုးပါသည်။ ဤတွင် အူတူးသည် ပြန်လည်ခုခံဖို့ လိုအပ်သည်ဟု ယူဆလာဟန် တူပါသည်။ လေးမိနစ်လောက် မျှပင် ကြာလိုက်သည် မထင်ပါ။ ကြည့်လိုက်သည့်အခါ တွင် ဘီလ်ကင်းသည် ကျိုးသွားသော နံရိုးလေးချောင်းပိုင်ရှင်၊ ကျိုးသွားသော လက်မောင်းတစ်ဖက် ပိုင်ရှင်နှင့် ပြုတ်ထွက်သွားသော ပခုံးတစ်ဖက်ပိုင်ရှင် ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရပါသည်။ အူတူးသည် ခေတ်မီလက်တွေ့ပညာကို ဘာမျှ နားမလည်ပါ။ တွေ့ရာကို စွတ်ထိုးသူဖြစ်ပါသည်။ အက်ဝီယာကမ်းခြေတွင် ထိုနေ့ညနေက ရခဲ့သော အူတူးလက်ချက်ကြောင့် ဘီလ်ကင်းသည် သုံးလလောက် လှလှကြီး ခံလိုက်ရပါသည်။

ကျွန်တော်ဇာတ်လမ်းကို ပြန်ကောက်ရပါဦးမည်။

ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်သည် ပင်လယ်ထဲတွင် အံ့ဖုံးကလေးတစ်ခုကို နှစ်ယောက် တွယ်ထားကြပါသည်။ ကျွန်တော်တို့သည် တစ်ယောက် တစ်လှည့်စီ နားကြပါသည်။ တစ်ယောက်က အံ့ဖုံးပေါ်တက်၍ ပက်လက် လှန်နားနေစဉ် တစ်ယောက်က အံ့ဖုံးကို လက်ဖြင့် တွယ်ရုံတွယ်ပြီး ရေထဲမှ လိုက်လာရပါသည်။ ကျွန်တော်တို့သည် နှစ်ရက်နှင့် နှစ်ညလုံးလုံး လေတွေ မိုးတွေကို ဖြတ်သန်းကာ အံ့ဖုံးပေါ်တက် နားလိုက်၊ ရေထဲ ဆင်းလိုက်ဖြင့် ပင်လယ်ထဲတွင် နှစ်ရက်နှင့် နှစ်ညလုံးလုံး လေတွေ မိုးတွေထဲတွင် မျောနေခဲ့ကြပါသည်။ နှစ်ရက် ကုန်ဆုံးခါနီးသည့်အခါတွင်မူ ကျွန်တော်သည် တစ်ချိန်လုံးလိုလိုပင် ကယောင်ကတမ်း ဖြစ်စပြုလာပါသည်။ အူတူးမှာလည်း တစ်ခါတစ်ရံ သူတိုင်းရင်းဘာသာစကားဖြင့် ကယောင်ကတမ်းတွေ ပြောသံကို ကြားရပါသည်။ ရေထဲတွင် တစ်လျှောက်လုံး စိမ်လိုက်လာသဖြင့်

ရေတော့ သိပ်မငတ်လှပါ။ သို့ရာတွင် ပင်လယ်ရေနှင့် နေရောင်ကြောင့် ကျွန်တော်တို့ကိုယ်ပေါ်တွင် ဆားပေါက် နေလောင်ဖြစ်ကာ ရေရာမရှိအောင် ဖြစ်ကုန်ပါသည်။

နောက်ဆုံးတွင် အူတူးက ကျွန်တော့်အသက်ကို ကယ်လိုက်ပါသည်။ အကြောင်းမူ ရေစပ်မှ ပေနစ်ဆယ်ခန့်ဝေးသော သောင်ကမ်းစပ်တွင် ကျွန်တော်သည် လဲနေကာ ကျွန်တော့်ကိုယ်ပေါ်တွင် အုန်းလက်နှစ်လက် မိုးပေးထားသည်ကို တွေ့ရသောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော့်ကို ကမ်းပေါ်သို့ ဆွဲတင်လာခဲ့ပြီး အုန်းလက်မိုးပေးသူမှာ အူတူးမှအပ အခြား မည်သူမျှ မဖြစ်နိုင်ပါ။ အူတူးသည် ကျွန်တော့်ဘေးတွင် လဲနေပါသည်။ ကျွန်တော်သည် နောက်တစ်ကြိမ် သတိပြန်ရလာသည့်အခါတွင်မူ အေးမြ၍ ကြယ်ရောင်တို့ ဝင်းပသော ညသို့ ရောက်နေလေပြီ။ အူတူးသည် ကျွန်တော့်ပါးစပ်ထဲသို့ အုန်းရည်များ လောင်းချပေးနေသည်။

ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်သည် 'ပက်တီးဂျင်း' စက်လှေမှ နှစ်ဦးတည်းသော ကျန်ရစ်သူများ ဖြစ်ပါသည်။ မာလိန်အိုဒိုဆေမှာ အားပြတ်ပြီး သေဆုံးသွားဟန်တူပါသည်။ နောင် ရက်ပေါင်းများစွာ ကြာသည့်အခါတွင် သူတွယ်လိုက်သွားသည့် အံဖုံးသည် သူမပါဘဲ ကမ်းစပ်တွင် လာတင်နေသည်ကို တွေ့ရသောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော်နှင့် အူတူးတို့သည် ထိုကျွန်းကလေးပေါ်ရှိ ဌာနေတိုင်းရင်းသားများနှင့်အတူ သီတင်းတစ်ပတ်ကြာမျှ နေထိုင်ခဲ့ကြပါသည်။ ထိုသို့နေစဉ် ပြင်သစ် ကရုဇာသင်္ဘောတစ်စင်း ရောက်လာကာ ကျွန်တော်တို့ကို တဟီတီကျွန်းသို့ ခေါ်လာခဲ့ပါသည်။ ထိုအတောအတွင်း၌ကား ကျွန်တော်တို့သည် တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် နာမည်လဲသည့် အခမ်းအနားကို ပြုလုပ်ခဲ့ပြီးလေပြီ။ တောင်ပင်လယ်၏ ကျွန်းစုများ၏ ထုံးစံမှာ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် နာမည် အလဲအလှယ် လုပ်လိုက်လျှင် တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး တစ်အူထုံဆင်းသည့် ညီရင်းအစ်ကိုကဲ့သို့ ဖြစ်သွားကြပြီဟု ယူဆကြပါသည်။ အကြံရသူမှာ ကျွန်တော်ဖြစ်ပြီး ကျွန်တော်က ထိုသို့ နာမည်လဲရန် ပြောသည့်အခါတွင် အူတူးမှာ တော်တော်ပီတီဖြစ်နေပါသည်။

‘သိပ်ကောင်းတာပေါ့ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်က သေမင်းနှုတ်ခမ်းမှာ ရက်ပေါင်းနှစ်ဆယ်ကျော်လောက် အတူနေလာခဲ့သူတွေ မဟုတ်လား’ ဟု သူက တဟိတီ ဘာသာစကားနှင့် ပြောသည်။

‘ခုတော့ သေမင်းက တို့ကို ကြောက်သွားပြီပေါ့ကွ’ ဟု ကျွန်တော်က ပြုံး၍ ပြောသည်။

‘သခင်က သိပ်သတ္တိကောင်းတာပဲနော်။ သခင်လုပ်လိုက်တော့ သေမင်းလည်း စကားမပြောရဲတော့ဘဲ ကုပ်သွားတာပေါ့’

ကျွန်တော်က စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားကာ ...

‘ငါ့ကို ဘာဖြစ်လို့ သခင်လို့ ခေါ်နေရတာလဲကွ။ တို့နှစ်ယောက် နာမည်ချင်း လဲပြီပြီပဲ။ ငါ့ကိုခေါ်ရင် အူတူးလို့ ခေါ်ပေါ့။ မင်းကိုလည်း ငါက ချာလီ လို့ခေါ်မယ်။ တို့နှစ်ယောက်ကြားမှာ ငါဟာ အူတူး။ မင်းဟာ ချာလီ ဆိုတာ တစ်သက်လုံးမှတ်သွား။ ဓလေ့ထုံးစံဆိုတာ လိုက်နာရမှာပေါ့။ တို့နှစ်ယောက် သေသွားလို့ ကောင်းကင်က ကြယ်တွေကြားမှာ နောင်ဘဝ အသက်ပြန်ရှင်လာရင်လည်း ငါ့အဖို့တော့ မင်းဟာ ချာလီ၊ မင်းအဖို့ ငါဟာ အူတူးပဲ ဖြစ်နေရမှာပေါ့’

‘ဟုတ်တာပေါ့ သခင်ရ’

အူတူး၏ မျက်လုံးများသည် ပီတိဖြင့် ရွှန်းလဲ့တောက်ပကာ နူးညံ့နေကြသည်။

‘ဟေ့ကောင် သခင်လို့ ပြောပြန်ပြီလား’

ကျွန်တော်က စိတ်ဆိုးဆိုးဖြင့် အော်သည်။

‘ကျွန်တော့်ပါးစပ်က ပြောတာက အရေးမကြီးပါဘူး။ ဒါက ကျွန်တော့် ပါးစပ်ပဲ။ စိတ်ထဲမှာတော့ အူတူးလို့ပဲ မှတ်ထားမှာပါ။ ကျွန်တော့်အကြောင်းကို တွေးတိုင်း သခင်အကြောင်းကို ကျွန်တော် တွေးမိပြီးသားဖြစ်မှာပေါ့။ လူတွေက ကျွန်တော့်နာမည်ကိုခေါ်တိုင်း သခင်ကို ကျွန်တော် သတိရနေမှာပေါ့။ ကြယ်တွေရဲ့ဟိုဘက်ကောင်းကင်ကြီးရဲ့ဟိုဘက်ရောက်တော့လည်း သခင်ဟာ ကျွန်တော့်အဖို့ အူတူးပဲဖြစ်မှာပေါ့။ ကျေနပ်ပြီမဟုတ်လား သခင်’

ကျွန်တော်က အပြုံးကို ချုပ်တည်းထားကာ ကျေနပ်ကြောင်း ပြန်ပြောသည်။

ကျွန်တော်တို့သည် ပါမီတီကျွန်းတွင် လူချင်း ခွဲခဲ့ကြပါသည်။ ကျွန်တော်က ပင်လယ်ကမ်းခြေတွင် နာလန်ထ အနားယူရန် နေရစ်ခဲ့ပြီး သူက ကတ္တူကလေးတစ်စင်းဖြင့် သူ့ဌာနေဖြစ်သော ဘိုရာဘိုရာကျွန်းသို့ ပြန်သွားပါသည်။ တစ်လခွဲအကြာတွင် သူပြန်ရောက်လာပါသည်။ သူ့ဇနီး ရှိသည်ဟု ပြောသည့်အခါတွင် ကျွန်တော် အံ့အားသင့်နေပါသည်။ သူသည် ဇနီးထံ ပြန်တော့မည်ဖြစ်ကြောင်း ခရီးဝေးများတွင် စက်လှေမလိုက်တော့ကြောင်းဖြင့်လည်း ကျွန်တော့်ကို ပြောပြပါသည်။

‘သခင်ရော ဘယ်ကိုပြန်မှာလဲ’

နှုတ်ဆက်စကား ပြောဆိုကြပြီးနောက် သူကမေးသည်။

ကျွန်တော်က ပခုံးကို တွန်ပြလိုက်၏။ ထိုမေးခွန်းသည် တော်တော် အဖြေရခက်သည့် မေးခွန်းဖြစ်ပါသည်။

‘ကမ္ဘာအနှံ့၊ ပင်လယ်အနှံ့၊ ပင်လယ်ထဲမှာရှိတဲ့ ကျွန်းတွေအနှံ့ ဆိုပါတော့ကွာ’

‘ဒီလိုဆို ကျွန်တော်လည်း လိုက်မယ်လေ၊ ကျွန်တော့်မိန်းမက သေပြီ’

ကျွန်တော့်တွင် ညီအစ်ကိုရယ်လို့ မရှိပါ။ သို့ရာတွင် အခြားသူများ၏ ညီအစ်ကိုများကို မြင်သည့်အခါတွင် အူတူး ကျွန်တော့်အပေါ် တွယ်တာသလို သူတို့ တွယ်တာသည့် ညီအစ်ကိုများ ရှိမှ ရှိပါမလားဟု ကျွန်တော် သံသယ ဖြစ်မိပါသည်။ အူတူးသည် ကျွန်တော့်အဖို့ ညီအစ်ကိုလည်း ဖြစ်ပါသည်။ အဖေလည်း ဖြစ်ပါသည်။ အမေလည်း ဖြစ်ပါသည်။ ဤသည်ကို ကျွန်တော် သိပါသည်။ ကျွန်တော်သည် အူတူးကြောင့် ပို၍ ရိုးသားဖြောင့်မတ်လာကာ ပို၍ ကောင်းလာခဲ့ပါသည်။ ကျွန်တော်သည် အခြား မည်သူ့ကိုမျှ ဂရုမစိုက်ပါ။ သို့ရာတွင် အူတူးအပြင်တွင်မူ ရိုးသားဖြောင့်မတ်စွာ နေဖို့လိုပါသည်။ အူတူး ကြောင့် ကျွန်တော်သည် ကျွန်တော့်ကိုယ် ကျွန်တော် ဂုဏ်တင်စရာလည်း မလိုတော့ပါ။ အူတူးသည် ကျွန်တော့်ကို စံပြအဖြစ်ထားပြီး ချစ်ခင်ကြည်ညို

စိတ်ဖြင့် ကိုးကွယ်ထားပါသည်။ တစ်ခါတစ်ရံတွင် ကျွန်တော်သည် အပါယ်
ငရဲသို့ ကျမည့်အလုပ်များကို လုပ်တော့မည့်ဆဲဆဲ ဖြစ်ခဲ့ဖူးပါသည်။ သို့ရာတွင်
အူတူးမျက်နှာကိုငုံပြီး ထိုအလုပ်များကို ရှောင်ကွင်းခဲ့ပါသည်။ ကျွန်တော်
အတွက် သူ ဘယ်လောက် ဂုဏ်ယူကြောင်းကို စဉ်းစားမိကာ အလုပ်တစ်ခု
လုပ်မည်ကြံတိုင်း သူ အထင်သေးမည်လား။ ကိုယ့်အတွက် ဂုဏ်ယူနေသည့်
အူတူးကို ထိခိုက်မည်လားဟု ကျွန်တော် စဉ်းစားလာမိသည်အထိ ဖြစ်ပါ
သည်။

သဘာဝကျစွာပင် ကျွန်တော့်အပေါ် သူ ဘယ်လိုသဘောထားသည်
ကို ချက်ချင်းသိလာခဲ့သည် မဟုတ်ပါ။ သူသည် ဘယ်တော့မျှ မဝေဖန်ပါ။
ဘယ်တော့မျှ မရှုတ်ချပါ။ ကျွန်တော့်ကို အထွတ်အမြတ်နေရာတွင် ထား
ကြောင်းကို တဖြည်းဖြည်းမှသာ ကျွန်တော် သဘောပေါက်လာခဲ့ခြင်း
ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော်တို့သည် ဆယ့်ခုနစ်နှစ်လုံးလုံး အတူနေခဲ့ကြပါသည်။
ဆယ့်ခုနစ်နှစ်လုံးလုံးပင် သူသည် ကျွန်တော့်ဘေးတွင် အမြဲရှိနေခဲ့ပါသည်။
ကျွန်တော် အိပ်သည့်အခါတွင် စောင့်ပေးပါသည်။ ကျွန်တော် ဖျားနာသည့်
အခါတွင် ပြုစုပါသည်။ ဒဏ်ရာရသည့်အခါတွင် ပြုစုပါသည်။ ကျွန်တော်
အတွက် တိုက်ခိုက်ရင်း သူလည် ဒဏ်ရာရခဲ့ပါသည်။ ကျွန်တော်လိုက်သည့်
သင်္ဘောကို သူလိုက်ပါသည်။ ကျွန်တော်တို့သည် ဟာဂိုင်ယီမှ ဆစ်ဒနီဟက်
အထိ တော်ရီရေလက်ကြားမှ ဂါလေပါဂို ကျွန်းစုများအထိ သမုဒ္ဒရာတစ်ခွင်
ပြဲပြဲစင်အောင် ရောက်ခဲ့ကြပါသည်။

ကျွန်တော်တို့သည် နယူးဟားဗရိုက်ကျွန်းစုနှင့် လိုင်းကျွန်းစုများမှ
လူပီဆီယာဒီနှင့် နယူး ဂြိုဟ်ကျွန်းစုများကိုဖြတ်ကာ ပစိဖိတ် သမုဒ္ဒရာ
အနောက်ဖျားအထိ ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် သွားခဲ့ကြသည်။ ကျွန်တော်တို့
သည် သင်္ဘောပျက်သည်ကို သုံးကြိမ် ကြုံဖူးခဲ့ကြသည်။ တစ်ကြိမ်မှာ
ဆန်တာကရကျွန်းစု၊ ဂီးလ်ဗတ်ကျွန်းစုနှင့် ဖီဂျီကျွန်းစုတို့တွင် ဖြစ်သည်။ ပုလဲ၊
မုတ်ခွံ၊ အုန်းသီး၊ သိမ်းငှက်နှုတ်သီး၊ ကျောက်ပွင့်၊ လိပ်ခွံနှင့် သင်္ဘောပျက်

တို့ကြောင့် ဒေါ်လာရမည်ဆိုလျှင် ကျွန်တော်တို့သည် နေရာမရွေး သွားခဲ့ကြသည်။

ယခုအဖြစ်အပျက်သည် သူ ကျွန်တော်နှင့်အတူ ပင်လယ်အနံ့၊ ပင်လယ်တွေထဲက ကျွန်းအနံ့လိုက်မည်ဟုပြောပြီး မကြာမီ ဝါပီတီကျွန်းတွင် ဖြစ်ပျက်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ထိုစဉ်က ဝါပီတီကျွန်းတွင် ကလပ်တစ်ခုရှိသည်။ ထိုကလပ်တွင် ကုန်သည်များ၊ ပုလဲဝယ်သူများ၊ မာလီနီများ၊ တောင်ပင်လယ် တစ်စိုက်တွင် ခြွင်းတည့်ရာ သွားနေကြသော လူလေလူလွင့်များ လာရောက် လေ့ရှိကြသည်။ ကလပ်တွင် ကစားဝိုင်းကလည်း ကောင်းသည်။ အရက် ဝိုင်းကလည်း ကောင်းသည်။ ကျွန်တော်သည် မကြာခဏဆိုသလို ကလပ် တွင် ညဉ့်နက်သန်းခေါင် နေလေ့ရှိ၏။ ကျွန်တော် မည်မျှညဉ့်နက်သည် ဖြစ်စေ အူတူးသည် စိတ်မချနိုင်ဘဲ ကျွန်တော် ချောချောမောမော ပြန်ရောက် သည်အထိ စောင့်နေတတ်သည်။

ပထမသော် ကျွန်တော် ပြုံးမိသည်။ ထို့နောက် သူ့ကို ဆူပူကြိမ်း မောင်းသည်။ ကျွန်တော်သည် နို့ထိန်းဖြင့် ပြုစုစောင့်ရှောက်ရမည့် အရွယ် မဟုတ်ကြောင်းဖြင့် သူ့ကို ပြောင်ပြောင်တင်းတင်း ပြောလိုက်သည်။ ထို့နောက်မှစ၍ ကျွန်တော် အပြင်သို့ထွက်လာလျှင် ကျွန်တော့်ကို စောင့်နေ သော အူတူးကို မတွေ့ရတော့။ နောက်တစ်ပတ်လောက် အကြာတွင်မူ ကျွန်တော် မပြင်အောင် ကျွန်တော့်ကို စောင့်နေသော အူတူးကို ကျွန်တော် အမှတ်မဲ့ လှမ်းမြင်လိုက်ပြန်သည်။ အူတူးသည် လမ်းတစ်ဖက်ရှိ သရက်ပင် အုပ်ကြား မှောင်ရိပ်တွင် ကျွန်တော့်ကို စောင့်နေသည်။ ကျွန်တော် မည်သို့ လုပ်ရမည်နည်း။ ကျွန်တော်လုပ်သည့် အလုပ်ကို ကျွန်တော် ကောင်းကောင်း သိပါသည်။

ကျွန်တော် အဆင်ခြင်ဉာဏ်ကင်းစွာဖြင့် ညဉ့်နက်သန်းခေါင် ဆက် နေမြဲ နေသည်။ စိစွတ်၍ မုန်တိုင်းထန်သော ညများ၌ ကျွန်တော်သည် ကလပ်တွင် ဟေးလားဝါးလား သောက်စားပျော်မြူးရင်း မိုးရေတွေ တစက်စက်ကျနေသည့် သစ်ပင်အုပ်များကြားတွင် ကျွန်တော့်ကို စောင့်

ရှောက်ရန် စောင့်ဆိုင်းနေသည့် အူတူးကို ကျွန်တော် သတိရနေသည်။ ကျွန်တော့်ကို လူကောင်းတစ်ယောက်ဖြစ်အောင် လုပ်ပေးလိုက်သည် မှန်ပါ၏။ သို့ရာတွင် သူ့ကိုယ်တိုင်မှာကား တရားကို နားလည်သူမဟုတ်ပါ။ သူသည် ခရစ်ယာန်ဘာသာဝင်တို့၏ သာမန်ကျင့်ဝတ်ကိုပင် နားလည်သူ မဟုတ်ပါ။ ထိုမျှမက သူသည် ဘာသာတရားကို မသိသူဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်းပေါ်တွင် ဘာသာတရား မရှိသူဆို၍ သူတစ်ယောက်သာ ရှိပါသည်။ သူသည် သူ့သေလျှင် မြေကြီးဖြစ်သည်ဟု ယုံကြည်သော ရုပ်ဝါဒီစစ်စစ်ကြီး ဖြစ်ပါသည်။ သူသည် ရော့ပတ္တမြား၊ ရော့နဂါးဆိုသည့်မှုကို ယုံကြည်သူဖြစ်ပြီး စိတ်သဘောထား ဖြောင့်စင်းသူ ဖြစ်ပါသည်။ သေးဖွဲ့သော ကောက်ကျစ်မှုကလေးသည် သူ့အဖို့ သူတစ်ပါးအသက်ကို သတ်သလောက် အပြစ်ကြီးသည်ဟု သူ့ယူဆပါသည်။ ကောက်ကျစ်ယုတ်မာသည့် အမှုများကို ပြုသူထက် လူသတ်သမားတစ်ယောက်ကို သူ ပို၍လေးစားသည်ဟုပင် ကျွန်တော် ထင်ပါသည်။

သူသည် ကျွန်တော့်အတွက် အမြဲစိုးရိမ်လျက်ရှိကာ ကျွန်တော့်ကို အန္တရာယ်ပြုမည့်အလုပ်မျိုး ကျွန်တော်လုပ်လျှင် ကန်ကွက်လေ့ရှိပါသည်။ လောင်းကစားခြင်းကိုမူ သူဘာမျှမပြောပါ။ သူ့ကိုယ်တိုင်ကလည်း လောင်းကစားမှုကို ဝါသနာထုံပါသည်။ သို့ရာတွင် ညဉ့်နက်သန်းခေါင် ကစားခြင်းမှာမူ ကျွန်းမာရေးထိခိုက်သည်ဟု သူက ရှင်းပြပါသည်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဂရုမိုက်သူများ ဖျားနာ၍ သေဆုံးသွားကြသည်ကို သူမြင်ခဲ့ဖူးပါပြီ။ သူသည် အရက်သေစာကိုလည်း ရှောင်ကြဉ်သူတော့ မဟုတ်ပါ။ သင်္ဘောပေါ်တွင် မိုးတွေ့ရေတွေ့ထဲ အလုပ်လုပ်ရသည့်အခါမျိုး၌ အရက်ပြင်းပြင်းတစ်ခွက်ကို ပေးလျှင် သူသဘောကျပါသည်။ သို့ရာတွင် အရက်သည် တန်ရုံမျှသာ ကောင်းသည်ဟူ၍ကား သူ ယူဆပါသည်။ အရက်ကြောင့် အရှက်တကွ အကျိုးနည်းဖြစ်ခဲ့ရသူများ၊ အသက်ဆုံးရှုံးခဲ့ရသူများကိုလည်း သူတွေ့ခဲ့ဖူးလေပြီ။ အူတူးသည် ကျွန်တော့်အတွက်ကိုသာ အမြဲစဉ်းစားနေသူဖြစ်သည်။ သူသည် ကျွန်တော့်အတွက် ကြိုတင်စဉ်းစားပေးသည်။ ကျွန်တော့်စိတ်ကူး

များကို ဝိုင်း၍စဉ်းစားပေးသည်။ ကျွန်တော့်အတွက်ဆိုလျှင် ကျွန်တော့်အရေးကို ကျွန်တော်ထက်ပင် အလေးထားသည်။ ကျွန်တော့်အရေးကို ထိုမျှ အလေးထားကြောင်းကို ကျွန်တော် သတိမထားမိသေးပါ။ ဥပမာအားဖြင့် ပါပီတီကျွန်းတွင် ရှိစဉ်က ကျွန်တော်က အလုပ်တစ်ခုကို လူ့ရှုပ်တစ်ယောက်ဖြင့် အလုပ်လုပ်ရန် စိတ်ကူးသည့်အခါတွင် သူက ကျွန်တော့်အကြံကို ရိပ်မိသွားကာ ထိုသူနှင့် အလုပ်မလုပ်ရန် ဖျက်ပါသည်။ ကျွန်တော်ကမူ ထိုလူကို လူ့ရှုပ်မှန်းမသိပါ။ ပါပီတီကျွန်းရှိ မည်သည့်လူမျိုးမျှလည်း မသိပါ။ အူတူးကိုယ်တိုင်လည်း မသိပါ။ သို့ရာတွင် ထိုလူနှင့် ကျွန်တော်တို့ ရင်းရင်းနှီးနှီး ဆက်ဆံလာကြသောအခါတွင် ကျွန်တော်မပြောရဘဲနှင့် ထိုလူအကြောင်းကို စုံစမ်းကာ သူ့အကြောင်းကို သိလာခဲ့ပါသည်။

ပင်လယ်အနံ့မှ သင်္ဘောသားများသည် တပီတီကျွန်းသို့ ရောက်လာတတ်ကြပါသည်။ ထိုအခါတွင် အူတူးသည် ထိုသင်္ဘောသားများကြားထဲတွင် သွားကာ သူ့သံသယကို အတည်ပြုရန်အတွက် ထိုလူအကြောင်းကို သွား၍ စုံစမ်းပါသည်။ 'ရန်းဒေါ့ဝေတားစ်' ၏ ရာဇဝင်သည် တော်တော် စိတ်ဝင်စားဖို့ကောင်းသည့် ရာဇဝင်ဖြစ်ပါသည်။ အူတူးက စုံစမ်းပြီး ပြန်ပြောသည့်အခါတွင် ကျွန်တော်သည် မယုံနိုင်အောင် ဖြစ်နေပါသည်။ ကျွန်တော်က ထိုအကြောင်းကို ဝေတားစ်အား ပြန်ပြောသည့်အခါတွင် ဝေတားစ်သည် တစ်ချက်ကလေးမျှ မငြင်းနိုင်တော့ဘဲ ပထမဦးဆုံး ကြုံရာသင်္ဘောဖြင့် အော့ကလန်ပြည်နယ်သို့ ပြန်ပြေးပါတော့သည်။

အစတွင် ကျွန်တော့်ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ ကိစ္စထဲကို ဝင်ပါရမည်လားဟု အူတူးကို ကျွန်တော် စိတ်ဆိုးမိကြောင်း ဝန်ခံလိုပါသည်။ သို့ရာတွင် အူတူးသည် သူ့ကိုယ်ကိုးအတွက် လုပ်ခြင်းမဟုတ်ကြောင်းကို ကျွန်တော် သိပါသည်။ မကြာခင်တွင် ကျွန်တော်သည် အူတူး၏ ဉာဏ်အမြော်အမြင်နှင့် အကဲဖြတ်ချက်ကို အသိအမှတ်ပြုလာခဲ့ရပါ၏။ သူသည် ကျွန်တော့်ကိစ္စများအတွက် မျက်လုံးကို အမြဲဖွင့်ထားသူဖြစ်ပြီး အမြင်လည်း စူးရှပါသည်။ အရှည်လည်း မြင်ပါသည်။ ကြာသော် အူတူးသည် ကျွန်တော်၏ ဝိုင်ပင်ဖော်

တိုင်ပင်ဖက် ဖြစ်လာခဲ့ပါသည်။ ကျွန်တော့်ကိစ္စများကို ကျွန်တော်သိသည် ထက်ပင် ပို၍သိလာခဲ့ပါသည်။ သူသည် ကျွန်တော့်အရေးကိစ္စကို ကျွန်တော့် ထက်ပင် နှလုံးသွင်း စဉ်းစားတတ်သူ ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော်ကမူ လူငယ် ပီပီ ခပ်ပေါ့ပေါ့ပင် နေတတ်ပါသည်။ ကျွန်တော်သည် ဒေါ်လာထက် စိတ်ကူး ယဉ်မှုကို ဦးစားပေးသူ၊ သက်သောင့်သက်သာနေရ အိပ်စက်ရသည်ထက် စွန့်စားခန်းကို နှစ်သက်သူဖြစ်ပါသည်။

ထို့ကြောင့် ကျွန်တော့်ကို ထိန်းသိမ်းပေးမည့်လူတစ်ယောက် ရှိသည့် အခါ ကျွန်တော့်အတွက် အဆင်ပြေနေပါသည်။ အကယ်၍သာ ထိုစဉ်က အူတူးမရှိခဲ့လျှင် ကျွန်တော်ဟူ၍ ယနေ့ ရှိနေတော့မည် မဟုတ်ပါ။

ဥပမာများစွာအတွက် တစ်ခုကိုပင် ကျွန်တော် ပြောပြပါမည်။ ပါပီတန် ကျွန်းစုတစ်ဝိုက်တွင် ပုလဲအရောင်းဝယ် မလုပ်မီ ကျွန်တော်သည် ပင်လယ် တွင် နှစ်ပေါင်းအတန်ကြာ သင်္ဘောသားအဖြစ် ကျက်စားခဲ့ဖူးပါသည်။

တစ်ခါသော် ကျွန်တော်နှင့် အူတူးတို့သည် ဆာဖိုပါကျွန်း ကမ်းခြေ တွင် ရောက်နေကြပါသည်။ (ကမ်းခြေဆိုသည်မှာ တကယ် ကမ်းပေါ်က မြေပေါ်ကို ဆိုလိုခြင်းဖြစ်ပါသည်။)

ထိုနေရာတွင် ကျွန်တော်သည် မှောင်ခိုစက်လှေတစ်စင်းပေါ်တွင် လိုက်လာခဲ့ပါသည်။ အူတူးကလည်း စက်လှေအလုပ်သမားအဖြစ် လိုက်လာ ခဲ့ပါသည်။ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်သည် နောက်ခြောက်နှစ်အတွင်း သင်္ဘော အမျိုးမျိုးပေါ်တွင် မီလာနီးရှားကျွန်းစုတစ်ဝိုက်က ချောင်အကျဆုံး ကျွန်းရိုင်း များအထိ ရောက်ခဲ့ကြပါသည်။ အူတူးသည် ကျွန်တော်တို့ စက်လှေပေါ်တွင် အမြဲတမ်းလိုလို တက်မကိုသာ ဝင်ကိုင်လေ့ရှိပါသည်။ ထိုကျွန်းစုများတွင် အလုပ်သမားစုလေ့ရှိသည့် ထုံးစံမှာ အလုပ်သမားစုသူကို ကမ်းပေါ်သို့ ချပေး ရသည့် ထုံးစံဖြစ်ပါသည်။ အစောင့်လှေက ကမ်းခြေမှ ခပ်ဝေးဝေးတွင် ခတ်တက်များကို အသင့်ပြင်၍ စောင့်ရပါသည်။ အလုပ်သမားစု၏ စီးသွား သည့်လှေကမူ ခတ်တက်များကို အသင့်ပြင်ထားရသော်လည်း ကမ်းခြေ ထိအောင် ဆိုက်ရပါသည်။ ကျွန်တော်သည် လှေကို ပင်လယ်ဘက်သို့

ဦးလှည့်ပစ်ခဲ့ပြီး အလုပ်သမားစုသည့် လှေကလေးပေါ်မှ ကမ်းပေါ်သို့ တက်လာခဲ့ပါသည်။ ကျွန်တော်နှင့်အတူ အလုပ်သမားအဖြစ်လိုက်မည့် ကျွန်းသားများအား အခအဖြစ်ပေးရန် ကုန်ပစ္စည်းများကိုလည်း ယူလာခဲ့ပါသည်။ ထိုအခါမျိုးတွင် အူတူးသည် ခတ်တက်ကို အသင့်ပြင်ထားကာ ရှေ့ရွက်တိုင်နားသို့ လာရပ်နေတတ်ပါသည်။ ထိုရွက်တိုင်နားက ကင်းဗတ်လိပ်တစ်ခုအောက်တွင် ကျည်အသင့်ထိုးပြီး ဝင်ချက်စတာ ရိုင်ဖယ်တစ်လက် အသင့်ရှိပါသည်။ အခြားသော စက်လှေသမားများမှာလည်း လက်နက်များကို ကိုင်ထားကြရပါသည်။ လှေနံရံအနီးတွင် စနိုက်ပါသေနတ်များကို ရွက်ဖျင်ထဲတွင် ထိုးထားကြရပါသည်။

ကျွန်တော် ကမ်းပေါ်တက်ပြီး ဆံပင်စုတ်ဖွားနှင့် လူသားစား လူရိုင်းများအား ကွင်းစလန် စိုက်ခင်းများတွင်လိုက်၍ အလုပ်သမားအဖြစ် အလုပ်လုပ်ရန် စကားပြောနေစဉ် အူတူးသည် သတိအနေအထားဖြင့် ကျွန်တော်တို့အခြေအနေကို အကဲခတ်နေတတ်ပါသည်။ အူတူးသည် လူရိုင်းများ၏ အခြေအနေကိုကြည့်ကာ မသင်္ကာဖွယ် အပြုအမူများကို စောင့်ကြည့်ပြီး ကျွန်တော့်ကို အသံခပ်အုပ်အုပ်ဖြင့် သတိပေးနေတတ်ပါသည်။ တစ်ခါတစ်ရံတွင် ရိုင်ဖယ်ကိုဆွဲ၍ တစ်ချက်ပစ်ပြတတ်ပါသည်။ ယင်းမှာ ကျွန်တော့်ကို ပထမအကြိမ် သတိပေးခြင်းဖြစ်ပါသည်။ အခြေအနေမကောင်း၍ လှေပေါ်သို့ ပြန်ပြေးလာခဲ့ရလျှင် သူ့လက်သည် ကျွန်တော့်ကိုဆွဲတင်ရန် အဆင်သင့်ဖြစ်နေပါသည်။ ကျွန်တော် မှတ်မိပါသေးသည်။ တစ်ခါက ထိုသို့ ပြဿနာဖြစ်နေချိန်တွင် ဆန်တန်အင်နာ စက်လှေသည် သောင်တင်နေပါသည်။ အစောင့်စက်လှေသည် ကျွန်တော်တို့ကို ကူညီရန် အပြင်းခုတ်လာပါ၏။ သို့ရာတွင် လူရိုင်းများစွာတို့သည် စက်လှေရောက်မလာခင် ကျွန်တော်တို့ကို ဝိုင်း၍သတ်တော့မည့် အခြေအနေတွင် ရှိနေပါသည်။ အူတူးသည် စက်လှေပေါ်မှ ခုန်ဆင်းလာကာ ကျွန်တော်တို့တွင်ပါလာသည့် ကုန်သေတ္တာများ၊ ဆေးရွက်များ၊ နှိုက်ကာ ဆေးရွက်များ၊ ပုတီးစေ့များ၊ ပုဆိန်များ၊ ဓားမြှောင်များ၊ အထည်များကို ဖြန့်ကြဲ ပစ်ချနေပါသည်။

လူရိုင်းများအဖို့ ရတနာပုံဆိုက်သကဲ့သို့ ဖြစ်သွားပါသည်။ ထိုပစ္စည်းများကို လူရိုင်းများက တိုးဝှေ့ လိုက်လံကောက်ယူနေစဉ် စက်လှေကို သောင်မှ တွန်းချနိုင်ခဲ့ပါသည်။ ကျွန်တော်တို့အားလုံးမှာလည်း စက်လှေ ပေါ်သို့ ရောက်သွားကာ ပေလေးဆယ်အကွာလောက်သို့ ရောက်သွားကြပါသည်။ နောက်လေးနာရီအတွင်းတွင် ကျွန်တော်သည် ထိုကမ်းခြေမှ အလုပ်သမား သုံးဆယ်ခန့်ကို ခေါ်လာနိုင်ခဲ့ပါသည်။

အထူးသဖြင့် မာလေတာကျွန်းပေါ်တွင် ဖြစ်ပျက်ခဲ့သည့် အဖြစ်အပျက်ကို ကျွန်တော် သတိရနေပါသည်။ မာလေတာကျွန်းမှာ ဆော်လမွန်ကျွန်း အရှေ့ဖျားက အရိုင်းစိုင်းဆုံးကျွန်း ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်းသားများမှာ တစ်ခါက လွန်စွာ ဖော်ရွေကြပါသည်။ သို့ရာတွင် လွန်ခဲ့သည့် နှစ်နှစ်လောက်ကမူ ကျွန်းသူကျွန်းသားများသည် လူဖြူတစ်ယောက်၏ ခေါင်းကိုဝယ်ရန် ပိုက်ဆံစုဆောင်းနေကြပါသည်။ ဘာကြောင့်ဆိုသည်ကိုမူ ကျွန်တော်မသိပါ။ သူတို့အားလုံးမှာ ခေါင်းဖြတ်လူရိုင်းများ ဖြစ်ပါသည်။ အထူးသဖြင့် လူဖြူခေါင်းဆိုလျှင် တန်ဖိုးထားကြပါသည်။ လူဖြူခေါင်းကို ရအောင်ယူနိုင်သူသည် ထိုဆုငွေများအားလုံးကို ရရှိမည်ဖြစ်ပါသည်။ ပြောခဲ့သည့်အတိုင်း လူရိုင်းများမှာ အပြင်ပန်းအားဖြင့် ရန်လိုသော သဘောမရှိဘဲ ဖော်ရွေကြပါသည်။ ထိုနေ့က ကျွန်တော်သည် လှေပေါ်မှ ဆင်းလာကာ ကမ်းပေါ်သို့ ကိုက်တစ်ရာခန့်အထိ တက်လာခဲ့ပါသည်။ ကျွန်တော် ကမ်းသို့မတက်မီတွင် အူတူးက ကျွန်တော့်ကို သတိပေးပါသေးသည်။ သို့ရာတွင် ထုံးစံအတိုင်း ကျွန်တော် သူ့စကားကို နားမထောင်သဖြင့် ကျွန်တော် ဒုက္ခလှလှကြီး တွေ့ခဲ့ရပါသည်။

ကိုက်တစ်ရာခန့်အရောက်တွင် ကျွန်တော် ပထမဆုံး သိလိုက်ရသည့် အရာမှာ လမုတောတွေကြားထဲမှ လှံပေါင်းများစွာတို့ ကျွန်တော့်ဆီ ပျံပဲလာခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော့်ကိုယ်ပေါ်တွင် လှံပေါင်း အနည်းဆုံး တစ်ဒါ ဇင်လောက် စိုက်လျက်ပါလာပါသည်။ ကျွန်တော်လည်း ပြန်ပြေးလာခဲ့ပါသည်။ သို့ရာတွင် ခြေသလုံးအသားပုံတွင် စိုက်နေသည့် လှံတစ်ချောင်းကြောင့် ကျွန်တော် ခလုတ်တိုက်ပြီး လဲကျသွားပါသည်။ ထိုစဉ် လူရိုင်းများ

သည် ကျွန်တော့်ဆီသို့ ပြေးလာကြပါသည်။ သူတို့လက်ထဲတွင် လက်ကိုင် အရှည်ကြီး တပ်ထားသည် ပုဆိန်ကြီးများကို ကိုင်ထားကြပါသည်။ ကျွန်တော့်ခေါင်းကို ဖြတ်ပစ်ရန် ဖြစ်ပါသည်။ လူရိုင်းများမှာ လိုချင်စော အားကြီးနေသဖြင့် သူ့ထက်ငါ အရင်ရောက်အောင် ပြေးလာကြပါသည်။ ထိုသို့ ရုတ်ရုတ်သဲသဲဖြစ်နေစဉ် ကျွန်တော်သည် သူတို့ပုဆိန်ချက်မမိအောင် သဲပြင်ပေါ်တွင် ဘယ်ဘက်လိုမ့်လိုက်၊ ညာဘက်လိုမ့်လိုက်ဖြင့် ရှောင်နေရ ပါသည်။ *

ထိုစဉ် အူတူး ရောက်လာပါသည်။ တယ်ကရလာသည်မသိ။ သူ့ လက်ထဲတွင် တင်းပုတ်ကြီးတစ်ခု ပါလာပါသည်။ ထိုတင်းပုတ်ကြီးသည် အနီးကပ်သတ်ရာတွင် ရိုင်ဖယ်တစ်လက်ထက် တာသွားပါသည်။ အူတူး သည် လူရိုင်းများ၏အလယ်သို့ ရောက်သွားရာ လူရိုင်းများမှာလည်း လက်ကိုင်ရှည် ပုဆိန်ကြီးများကို ကိုင်ထားသဖြင့် သူ့ကို ဘာမျှလုပ်၍မရဘဲ ဖြစ်နေပါသည်။ သူသည် ကျွန်တော့်အတွက် ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်နေခြင်း ဖြစ်ပြီး ပယောဂပူးသကဲ့သို့ အကြီးအကျယ် ဒေါသထွက်နေပါသည်။ အူတူး တင်းပုတ်ကြီးကို ကိုင်သတ်နေပုံမှာ အံ့ဩလောက်ပါသည်။ လူရိုင်းများ၏ ဦးခေါင်းများသည် အမှည့်လွန်နေသော လိမ္မော်သီးလို ကြေထွက်ကုန်ပါသည်။ သူတို့အားလုံး ထွက်ပြေးပြီး ကျွန်တော့်ကို ကောက်ပွေ့ကာ လှေဆီသို့ ပြန်ပြေးလာခဲ့သည့်အခါတွင်မှ ပထမဆုံး ဒဏ်ရာရသွားပါသည်။ အူတူးသည် လုံလေးချက်စူးပြီး လှေထဲသို့ ရောက်သွားပါသည်။ လှေထဲရောက်သည့် အခါတွင်မှ ဝင်ချက်စတာရိုင်ဖယ်ကို ကောက်ကိုင်ပြီး တစ်ချက်လျှင် တစ်ယောက်နှုန်းဖြင့် လူရိုင်းများကို ပစ်နေပါသည်။ ထိုနောက် သူ့ကို စက်လှေပေါ်သို့ တင်လာကာ ကုသပေးရပါသည်။

ကျွန်တော်တို့သည် ဆယ်ခုနှစ်နှစ်လုံးလုံး အတူနေခဲ့ကြပါသည်။ သူသည် ကျွန်တော့်ကို လှူဖြစ်အောင် မွေးပေးလိုက်ပါသည်။ သူသာမရှိခဲ့လျှင် ကျွန်တော်သည် ယနေ့အချိန်တွင် ကုန်ခန်းထိန်းသော် လည်းကောင်း၊ အလုပ်သမားစုဆောင်းရေး တာဝန်ခံသော်လည်းကောင်း၊ အောက်မေ့တသ စရာ လူတစ်ယောက်သော်လည်းကောင်း ဖြစ်နေပါပြီ။

‘သခင်က ပိုက်ဆံသုံးတယ်၊ ပြီးတော့ ထွက်သွားတယ်၊ ပြန်လာတော့ ပိုက်ဆံတွေ ပိုရလာတယ်။ ခုတော့ ပိုက်ဆံရှာလို့ လွယ်တာပေါ့လေ။ ဒါပေမဲ့ ဒီအတိုင်းသုံးနေရင် အသက်ကြီးလာတော့ သခင်မှာ ဘာမှကျန်တော့မှာ မဟုတ်ဘူး။ အပြင်ထွက်ပြီး ရှာနိုင်တော့မှာလည်း မဟုတ်ဘူး။ လူဖြူတွေ အကြောင်းကို ကျွန်တော်သိတာပေါ့သခင်။ ဒီပင်လယ်တစ်ပိုက်က ကျွန်းစုတွေမှာ တစ်ခါတုန်းက ငယ်ခဲ့တဲ့ လူဖြူ လူအိုကြီးတွေ အများကြီးရှိတယ်လေ။ အဲဒီတုန်းကတော့ သခင်လိုပဲ ပိုက်ဆံကို ရှာတိုင်းရတာပေါ့။ ခုတော့ အသက်လည်းကြီး၊ ပိုက်ဆံကလည်း မရှိတော့ ကမ်းပေါ်ကထိုင်ပြီး သခင်တို့လို လူငယ်တွေ ပေါက်လာပြီ။ အရက်တိုက်မှာကို မျှော်နေကြရပြီ။’

‘လူမည်း အလုပ်သမားတွေဟာ ရော်ဘာခြံတွေမှာ ကျွန်တွေပဲ၊ တစ်နှစ်ကို ဒေါ်လာနှစ်ဆယ်ရတယ်။ အလုပ် ပင်ပင်ပန်းပန်း လုပ်ရတယ်။ အလုပ်သမားခေါင်းကတော့ ပင်ပင်ပန်းပန်း မလုပ်ရဘူး။ မြင်းတစ်စီးနဲ့ အလုပ်သမားတွေကို လျှောက်ကြည့်ရုံပဲ။ သူက တစ်နှစ်ကို ဒေါ်လာ တစ်ထောင်နှစ်ရာ ရတယ်။ ကျွန်တော်ကတော့ စက်လှေပေါ်က စက်လှေသမား၊ တစ်လ ဆယ့်ငါးဒေါ်လာရတယ်။ ပင်ပင်ပန်းပန်းလည်း လုပ်ရတယ်။ မာလိန်နီက ယင်းနှစ်ထပ်ကာထားတဲ့ အခန်းထဲမှာ အလုပ်လုပ်ရတယ်။ ပုလင်းရှည်ရှည်ကြီးထဲက ဘီယာကိုလည်း သောက်ရတယ်။ သူကြီးဆွဲတာ၊ ခက်တက်ခတ်တာကို ကျွန်တော် တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူးဘူး။ သူက တစ်လကို ဒေါ်လာ တစ်ရာငါးဆယ်ရတယ်။ ကျွန်တော်က စက်လှေလုပ်သား၊ သူက ရေကြောင်းပြတဲ့လူ။ သခင်လည်း ရေကြောင်းပြတာကို နားလည်ရင် ကောင်းတာပေါ့’

တစ်ခါတွင် အူတူးက ပြောသည်။ အူတူးသည် ရေကြောင်းပညာ သင်ရန် ကျွန်တော့်ကို မကြာခဏ တိုက်တွန်းတတ်သည်။ ကျွန်တော် စက်လှေတစ်စင်းတွင် မာလိန်နီနှင့်ဝင်လုပ်သည့်အခါ၌ အူတူးသည် လက်ထောက် မာလိန်ဖြစ်လာပါသည်။ အူတူးသည် စက်လှေကို ကျွန်တော် အုပ်ချုပ်သည် ကို မြင်ရသည့်အခါတွင် ကျွန်တော့်ထက်ပင် ပို၍ ပီတိဖြစ်နေပါသည်။

‘မာလိန်ဆိုတာ လခကောင်းကောင်းရတယ် သခင်၊ ဒါပေမဲ့ သူက စက်လှေကြီးတစ်ခုလုံးကို အုပ်ချုပ်ရတော့ သူ့အပေါ်မှာ အမြဲတာဝန်ရှိနေ တယ်။ ပိုင်ရှင်ကတော့ ဒီထက်ပိုပြီး ပိုက်ဆံရတယ်။ သူကတော့ ကမ်းပေါ်မှာ အခိုင်းအစေတွေနဲ့နေပြီး ပိုက်ဆံကို အလကားရနေတာ’

• ‘ဒါတော့ ဒါပေါ့ကွာ၊ ဒါပေမဲ့ စက်လှေတစ်စင်းက ဒေါ်လာ ငါးထောင် လောက် တန်တယ်ကွ။ ခုလို စက်လှေအဟောင်းပဲရတာ။ ငါ မအိုခင်မှာတော့ ဒေါ်လာငါးစီထောင်လောက်တော့ စုမိလိမ့်မယ် ထင်ပါရဲ့’

‘လူဖြူတွေအဖို့ ငွေမြန်မြန်ရတဲ့နည်းတွေ ရှိပါတယ် သခင်ရ’ဟု ဆိုကာ အူတူးက အုန်းပင်တွေပေါက်နေသည့် ကမ်းခြေကို လက်ညှိုးထိုးပြ သည်။

ထိုစဉ်က ကျွန်တော်တို့သည် ဆော်လမွန်ကျွန်းစုတွင် ရောက်နေပြီး ဝှဲဒါတန်နာကျွန်း အရှေ့ဘက်ကမ်းတွင် ဆင်စွယ်သီးများကို တင်နေချိန် ဖြစ်သည်။

‘အဲဒီမြစ်ရဲ့ နောက်မြစ်ဝတစ်ခုဟာ နှစ်ခိုင်ကွာတယ်။ အဲဒီနေရာက မြေပြန့်ကြီးခင်ဗျ။ ခုတော့ ဘာမှ အဖိုးမတန်တဲ့ မြေလွတ်ကြီးပေါ့။ နောက် တစ်နှစ် နှစ်နှစ်ဆိုရင်တော့ သိပ်တန်လာမှာပဲ။ အဲဒီအခါကျရင် လူတွေက ပိုက်ဆံအများကြီး ပေးဝယ်ကြမှာ။ နေရာက ကျောက်ချလို့ ကောင်းတယ်။ အနားမှာကပ်ပြီး ပီးသင်္ဘောခုတ်လို့ရတယ်။ သခင်လိုချင်တယ်ဆိုရင် အဲဒီက လူမျိုးစုခေါင်းဆောင် အကြီးအကဲဆီက မြေလေးမိုင်ပတ်လည်လောက် ဝယ်လို့ရတယ်။ ဆေးရွက်အရိုး ပိသ္မာတစ်သောင်းရယ်။ အရက်ပုလင်း ဆယ်လုံးရယ်။ စနိုက်ပါသေနှုတ်တစ်လက်ရယ် ပေးလိုက်ရင် ရတယ်။ ဒါတွေ အားလုံး တန်လှရင် ဒေါ်လာတစ်ရာပဲ တန်မှာပေါ့။ ဝယ်ပြီးရင် ကျွန်းက အုပ်ချုပ်ရေးအရာရှိဆီမှာ ဓာတ်ချုပ်လိုက်ရုံပဲ။ နောက်တစ်နှစ် နှစ်နှစ်လောက် ဆိုရင် သခင် သင်္ဘောတစ်စင်းလောက် ပိုင်တော့မှာပဲ’

ကျွန်တော်သည် သူပြောသည့်အတိုင်း မြေကွက်ကို ဝယ်လိုက်သည်။ နှစ်နှစ် မဟုတ်သော်လည်း သုံးနှစ်အတွင်းတွင် သူပြောသည့်အတိုင်း

ဖြစ်လာခဲ့သည်။ ထို့နောက် ဂွါဒါတန်နာ ကျွန်းပေါ်တွင် မြေရိုင်းကြီးတစ်ကွက်ကို ဝယ်လိုက်ပြန်သည်။ စတိသဘောလောကပေးကာ အစိုးရထံမှ မြေစကနှစ်သောင်းကို ကိုးဆယ့်ကိုးနှစ် ဂရန်ခံလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ရက်ကိုးဆယ်အကြာတွင်မူ သန်းချီရှိသော တန်ဖိုးဖြင့် ကုမ္ပဏီတစ်ခုသို့ ရောင်းလိုက်သည်။ အူတူးသည် အမြဲတမ်း ရှေ့သို့ မျှော်ကြည့်တတ်သူ၊ အခွင့်အလမ်းကို မြင်တတ်သူဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်သည် ဒွန်ကန်စတား စက်လှေကို ပေါင်တစ်ရာဖြင့် လေလံဆွဲခဲ့ပြီး အနည်းငယ်ပြင်ဆင်ကာ ပေါင်သုံးထောင်ဖြင့် ရောင်းလိုက်သည်။ ယင်းမှာလည်း အူတူးကြောင့်ပင် ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော့်အား ဆာတအီအုန်းခြံကြီးကို ဝယ်ဖြစ်အောင် တိုက်တွန်းသူ၊ အူပါတွင် ကိုကိုးစိုက်ရန် တိုက်တွန်းသူမှာလည်း အူတူးပင်ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်သည် ယခင်ကကဲ့သို့ ပင်လယ်သို့ သိပ်မထွက်ဖြစ်ကြတော့၊ ကျွန်တော်ကလည်း ချမ်းသာနေပြီ။ အိမ်ထောင်ကျနေပြီ။ အဆင့်အတန်းကလည်း မြင့်နေပြီ။ သို့ရာတွင် အူတူးမှာကား ယခင်က အူတူးအတိုင်းပင် ဖြစ်ပါသည်။ ဆေးတံကို ပါးစပ်တွင်ခဲလျက်၊ တစ်သိပ္ပံလင်တန် ရုပ်အင်္ကျီကိုဝတ်လျက်၊ လေးသိပ္ပံလင်တန် လုံချည်ကို ခါးတွင်ဆီးလျက်၊ အိမ်တွင်ဖြစ်စေ၊ ရုံးတွင်ဖြစ်စေ ကျွန်တော့်နောက် အမြဲတစေလိုက်၍ စောင့်ရှောက်နေတတ်ပါသည်။ ကျွန်တော်က သူ့ကို ပိုက်ဆံသုံးရန် တိုက်တွန်းသော်လည်း မရပါ။ သူ့ကို မေတ္တာဖြင့် ကျေးဇူးဆပ်ရန်မှအပ အခြားနည်းမရှိပါ။ ထိုမေတ္တာတရားကိုမူ ကျွန်တော်တို့ထံမှ သူ အပြည့်အဝရသည်ဟု ဆိုနိုင်ပါသည်။ ကျွန်တော့်ကလေးတွေကလည်း သူ့ကို ချစ်ကြပါသည်။ ကျွန်တော့်ဇနီးကလည်း သံယောဇဉ်ကြီးပါသည်။

အထူးသဖြင့် ကလေးများကို သူ့ချစ်ပါသည်။ လက်တွေ့ကျသော ကမ္ဘာကြီးတွင် သူတို့တစ်တွေ ဘယ်လိုမတ်တတ်ရပ်ရန် သင်ကြားပေးသူ၊ ဘယ်လို လမ်းလျှောက်ရန် သင်ကြားပေးသူမှာ အူတူးသာလျှင် ဖြစ်ပါသည်။ သူသည် ကလေးငယ်များကို လမ်းလျှောက် သင်ပေးပါသည်။ ကလေးတွေ နေထိုင်မကောင်းသည့်အခါတွင် အနီးတွင် ထိုင်စောင့်ပါသည်။ သူတို့တစ်တွေ

မတ်တတ်ပြေးသည်နှင့် သူသည် ကလေးတွေကို ပင်လယ်ကမ်းစပ် ရေအိုင် ကလေးဆီသို့ ခေါ်သွားပြီး ရေကူးသင်ပေးပါသည်။ သူသည် ငါးများ အကြောင်းကို ကျွန်တော့်ထက် ပိုသိပါသည်။ ငါးဖမ်းရာတွင်လည်း ကျွန်တော့်ထက် ကျွမ်းကျင်ပါသည်။ ကျွန်တော့်သားငယ် ‘တွမ်’သည် အသက် ခုနစ်နှစ်တွင် သစ်ပင်အကြောင်းကို ကျွန်တော်ထင်သည်ထက် ပိုသိပါသည်။ ကျွန်တော့်သမီး ‘မေရီ’ သည် ခြောက်နှစ်သမီးအရွယ်တွင် ကျောက်ဆောင်ထိပ်ဖျားကို မကြောက်မရွံ့ တက်နိုင်ပါသည်။ ယင်းမှာ လူကြီးတွေ ကိုယ်တိုင်ပင် အံ့ဩရလောက်သော အစွမ်းဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော့်သားငယ် ‘ဖရင့်’ သည် ခြောက်နှစ်သားအရွယ်တွင် သုံးဖာသမ်ရှိ ရေအနက်အောက်မှ ပိုက်ဆံပြားကို ဆယ်ယူနိုင်ပါသည်။

တစ်ခါတွင် ကျွန်တော်က သူ့လုပ်ငန်းမှ ကျွန်တော်စုဆောင်းပေးထားသည့် ပိုက်ဆံများကို သုံးစွဲပစ်ရန် ကျွန်တော်တို့ပိုင် စက်လှေတစ်စင်းစင်းဖြင့် သူ့ဌာနေကျွန်းသို့သွားရန် တိုက်တွန်းပါသည်။ သူ့ကြိုက်သလို သုံးရန် ကျွန်တော်က စီစဉ်ပေးခြင်းဖြစ်ပါသည်။ အထူးအခွင့်အရေးပေးကာ စပါယ်ရှယ် ရေလမ်းခရီးအဖြစ် စီစဉ်ပေးခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

‘ကျွန်တော်နေတဲ့ ဘိုရာဘိုရာကျွန်းက လူတွေက ကျွန်တော့်လို ဘာသာမရှိတဲ့ ဒိဋ္ဌိတွေကို မကြိုက်ဘူးသခင်ရ။ သူတို့အားလုံးက ခရစ်ယာန်တွေ။ ကျွန်တော်ကလည်း ဘိုရာဘိုရာ ခရစ်ယာန်တွေကို မကြိုက်ဘူး’ ဟု သူက ပြောသည်။

‘ကျွန်တော်တို့ပိုင် စက်လှေများ’ ဟု ကျွန်တော် ပြောခဲ့ပါသည်။ ထိုအချိန်က ထိုစက်လှေများကို ကျွန်တော် တရားဝင်ပိုင်ဆိုင်သည် မှန်သော်လည်း ကျွန်တော်နှင့် စပ်တူလုပ်ရန် သူ့ကို ကျွန်တော်တိုက်တွန်းနေဆဲ ဖြစ်ပါသည်။

နောက်ဆုံးတွင် သူက ...

‘ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်ဟာ ‘ပက်တီးဂျင်း’ စက်လှေ မြှုပ်သွားကတည်းက စပ်တူလုပ်ခဲ့ကြတာပဲသခင်၊ ဒါပေမဲ့ သခင်က ဒီလောက်တောင်

စပ်တူလုပ်ချင်တယ်ဆိုရင်တော့ စာချုပ်စာတမ်းနဲ့ တရားဝင်လုပ်ကြတာပေါ့။ ကျွန်တော်မှာ ဒီပြင်အလုပ်မရှိပေမယ့် စားစရိတ်က ရှိသေးတယ်မဟုတ်လား။ ကျွန်တော် စားတယ်။ သောက်တယ်။ ဆေးလိပ်သောက်တယ်။ ဒီတော့ တော်တော်ကုန်မှာပဲ။ ပြီးတော့ ကျွန်တော်က ဘီလီယက် ကစားရင်လည်း အခမပေးရဘူး။ သခင်ကစားဖွဲ့များ ကစားတာကို။ ပိုက်ဆံကိုတော့ ကျွန်တော် ကုန်ပေမယ့် သခင်ကုန်တာပေါ့။ ပြီးတော့ ငါးများတံနဲ့ ငါးများရတာကလဲ လူချမ်းသာတွေ ဇိမ်ခံတဲ့အလုပ်၊ တယ်ကို စိတ်ပျက်ဖို့ကောင်းတာပဲ။ ငါးများ ချိတ်ဖို့၊ ကြိုးဖို့၊ ကလည်း ကုန်လိုက်သေးတယ်။ ကောင်းပြီလေ။ ဒီလိုဆိုရင် လည်း ကျွန်တော်တို့ စာချုပ်စာတမ်းနဲ့လုပ်ပြီး တရားဝင် စပ်တူလုပ်ကြတာ ပေါ့။ ကျွန်တော့်မှာလည်း သုံးဖို့လိုတယ်။ ဒီတော့ ကျွန်တော် သခင်ရဲ့ စာရေး ကြီးဆီက ထုတ်ယူမယ်’

သို့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့နှစ်ဦး စာချုပ်စာတမ်းဖြင့် စပ်တူလုပ်ကြပါသည်။ တစ်နှစ်ကြာသည့်အခါတွင် ကျွန်တော်က ထုတ်၍ ညည်းရပါတော့သည်။

‘ဟေ့ - ချာလီ၊ မင်း တော်တော် ပတ်တီးရိုက်တဲ့ကောင်ပါလား။ ကပ်စေးနဲ့ ကော်တရာပါလား။ တော်တော်စိတ်ပျက်ဖို့ကောင်းတဲ့ ကုန်းပုစွန် ပါလား။ ကြည့်စမ်းပါဦး။ ဒီနှစ်အတွက် စပ်တူလုပ်ငန်းထဲမှာ မင်းထည့်ထား တဲ့ အစုငွေဟာ ဒေါ်လာထောင်ချီပြီးရှိတယ်။ ခု ငါ့စာရေးကပေးလို့ မင်းထုတ် သုံးတဲ့ငွေကို ကြည့်လိုက်တော့ တစ်နှစ်လုံးမှ ရှစ်ဆယ့်ခုနစ်ဒေါ်လာနဲ့ ဆင့် နှစ်ဆယ်ပဲ ရှိတယ်’

‘ဒီလိုဆို ကျွန်တော့်အပေါ်မှာ အကြွေးတင်နေပြီလား’ ဟု သူက စိုးရိမ်တကြီး မေးသည်။

‘မင်းအစုက ထောင်ချီရှိနေတာကွ၊ ထောင်ချီရှိနေတာ’
သူ့မျက်နှာသည် ဝင်းထိန်သွား၏။ တော်တော်လည်း စိတ်သက်သာရာ ရသွားဟန်တူသည်။

‘ဒီလိုဆို တော်သေးတာပေါ့သခင်ရယ်။ စာရေးကြီးကို စာရင်းမှန်မှန် သွင်းဖို့ ပြောပါနော်သခင်။ ကျွန်တော် အသုံးလိုချင် လိုလာမှာ၊ တစ်ပြားမှ အလျော့မခံနိုင်ဘူး’ ဟု ပြောပါသည်။

ထိုနောက် မျက်နှာထားတင်းတင်းဖြင့် 'လျော့ရင်လည်း သူ့လခထဲက ဖြတ်ရမှာပဲ' ဟု ပြောသည်။

သူသည် သေတမ်းစာကို ရှေ့နေ 'ကောသော' အား အရေးခိုင်းပြီး ကျွန်တော့်ကို အမွေဆက်ခံသူအဖြစ် ထားပါသည်။ သူသည် ထိုသေတမ်းစာကို အမေရိကန် ကောင်စစ်ဝန်၏ရုံးက မီးခံသေတ္တာထဲတွင် သွား၍ ထားကြောင်း နောက်မှသိရပါသည်။

သို့ရာတွင် လူတို့မည်သည် တစ်နေ့တွင် အဆုံးသတ်ရန်ဖြစ်သည့် အတိုင်း အဆုံးသတ် နိဂုံးသည်လည်း ရောက်လာခဲ့ပါသည်။ ကျွန်တော်တို့ တစ်တွေ ခပ်ကြမ်းကြမ်း နေထိုင်ခဲ့သည့် ငယ်ရွယ်စဉ်အချိန်က ကျက်စားခဲ့ရာဖြစ်သော ခပ်ကြမ်းကြမ်းနေရာဖြစ်သည့် ဆော်လမွန်ကျွန်းစုတစ်ဝိုက်တွင် ဖြစ်ပါသည်။ ထိုစဉ်က ကျွန်တော်တို့သည် အားလပ်ရက် ခရီးထွက်ရင်း ဆိုသလို ဖလော်ရီဒါကျွန်းပေါ်ရှိ ကျွန်တော်တို့စိုက်ခင်းများကို ကြည့်ကြပါသည်။ မာတိုလီကျွန်းတစ်ဝိုက်တွင် ပုလဲငုပ်၍ ရနိုင် မရနိုင်ကိုလည်း လေ့လာကြည့်ကြပါသည်။ ကျွန်တော်တို့စက်လှေသည် ရှေးဟောင်းပစ္စည်းများကို ဝယ်ရန် ဆာဂူကျွန်းတွင် ဆိုက်ထားပါသည်။

ဆာဂူကျွန်းတစ်ဝိုက်မှာ ငါးမန်းတွေ အလွန်ပေါ့ပါသည်။ လူရိုင်းများက လူသေလျှင် အလောင်းကို ပင်လယ်သို့ ပစ်ချတတ်သည့် ထုံးစံရှိသည့်အတွက် ငါးမန်းများသည် အနီးတစ်ဝိုက် ရေပြင်တွင် ခိုအောင်းနေတတ်ကြပါသည်။ ကျွန်တော်သည် တိုင်းရင်းသားတို့စားသည့် သစ်လုံးထွင်းလှေငယ်ကလေးဖြင့် စက်လှေဆီသို့ ပြန်လာခဲ့ပါသည်။ ကျွန်တော်တို့ လှေပေါ်တွင် ကျွန်းသားလေးယောက်လည်း လှေနောက်မှတွဲ၍ ပါပါသည်။ ထိုစဉ်က ကျွန်တော်တို့မှာ စက်လှေနှင့် ကိုက်တစ်ရာလောက် ဝေးပါသေးသည်။ ကျွန်တော်က စက်လှေဆီသို့ လှမ်းပြီး လှေတစ်စင်းယူလာရင် အော်ဟစ်ပြောဆိုနေစဉ် ကျွန်းသား၏ စူးစူးဝါးဝါးအော်သံကို ကျွန်တော် ကြားလိုက်ရပါသည်။ သူသည် သစ်လုံးထွင်းလှေအစွန်းကို ကိုင်ထားရင်း အော်ဟစ်လျက်ရှိရာ အောက်က သူနှင့် လှေကို ဆွဲနေပါသည်။ ခဏကြာလျှင် လက်လွတ်သွားကာ သူလည်း ရေအောက်သို့ ပါသွားပါတော့သည်။ ငါးမန်းစာ မိသွားလေပြီ။

ကျွန်သည် ကျွန်းသားသုံးယောက်တို့သည် ရေထဲမှနေ၍ လုံးထွင်းလှေပေါ်သို့ တက်လာကြပါသည်။ ကျွန်တော် သူတို့ကို အော်ဟစ်မောင်းချပြီး အနီးရှိသူကို လက်သီးဖြင့် လှမ်းထိုးသော်လည်း မရပါ။ သူတို့မှာ ကြောက်သဖြင့် ဘာကိုမျှ မစဉ်းစားနိုင်တော့ပါ။ အမှန်အားဖြင့် လုံးထွင်းလှေကလေးမှာ နောက်တစ်ယောက်စာသာ ရှိပါသည်။ သူတို့အားလုံး ပြုတက်လာသည့် အခါတွင် စောင်းပြီး မှောက်သွားပါသည်။ သူတို့လည်း ရေထဲသို့ လွင့်ကျသွားကြပါသည်။

ကျွန်တော်သည် လုံးထွင်းလှေကလေးမှ ခွာလာခဲ့ကာ စက်လှေဆီသို့ ရေကူးလာခဲ့ပါသည်။ စက်လှေသို့မရောက်ခင် လှေရောက်လာပြီး ကျွန်တော်ကို တင်သွားလိမ့်မည်ဟုလည်း ကျွန်တော် မျှော်လင့်ထားပါသည်။ ကျွန်းသားတစ်ယောက်လည်း ကျွန်တော်နှင့်လိုက်လာကာ ဘေးတွင်ကူးလာသဖြင့် ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် တိတ်ဆိတ်စွာ ကူးလာခဲ့ကြပါသည်။ တစ်ချီတစ်ချီ တွင်လည်း ရေထဲသို့ ငုံ့ကာ ငါးမန်းတို့ဘာကို လိုက်လာမည်လားဟု လှမ်းကြည့်မိကြပါသည်။ လုံးထွင်းလှေတွင် ကျန်ရစ်ခဲ့သော ကျွန်းသား၏ အော်ဟစ်သံကို ကြားလိုက်ရသည့်အတွက် သူ့ကိုလည်း ငါးမန်းဆွဲသွားပြီဟု ကျွန်တော်တို့ နားလည်လိုက်ကြပါသည်။

ကျွန်တော်သည် ရေကူးလာရင်း အောက်သို့ ငုံ့ကြည့်လိုက်ရာ ကျွန်တော့်အောက်တွင် ဖြတ်သွားနေသော ငါးမန်းကြီးတစ်ကောင်ကို မြင်လိုက်ရပါသည်။ ငါးမန်းကြီးမှာ ဆယ့်ခြောက်ပေလောက်ရှိမည် ထင်ပါသည်။ ကျွန်တော်သည် ငါးမန်းကြီးကို သေချာစွာ မြင်လိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော်သည် ဖြစ်ပျက်ပုံကို အားလုံးမြင်လိုက်ရပါသည်။ ငါးမန်းသည် အလယ်က ကျွန်းသားကို ဆွဲသွားပါသည်။ ကျွန်းသား ခေါင်း၊ လက်နှင့် ပခုံးတို့ ရေပြင်ပေါ်တွင် ပေါ်ရင်း အော်ပါသည်။ ကျွန်တော် စိတ်မချမ်းသာစရာ အော်သံကြီးကို ကြားလိုက်ရပါသည်။ သို့ဖြင့် ပေပေါင်း ရာပေါင်းများစွာ ဒယ်ဇွဲတိုက် ပါသွားပြီး ခဏကြာလျှင် ရေပြင်အောက်သို့ မြုပ်သွားပါသည်။

ထိုငါးမန်းသည် နောက်ဆုံးငါးမန်းဖြစ်မည်အထင်ဖြင့် စွတ်၍ ကူးလာ

ခဲ့ပါသည်။ သို့ရာတွင် နောက်ထပ် ငါးမန်းတစ်ကောင် ရှိပါသေးသည်။ ထိုငါးမန်းသည် စောစော ကျွန်းသားများကို ဆွဲသွားသည့် ငါးမန်းလား။ နောက်ထပ် ငါးမန်းတစ်ကောင်လားဆိုသည်ကိုတော့ ကျွန်တော်မသိပါ။ မည်သို့ဖြစ်စေ ယခုငါးမန်းကတော့ စောစောက ငါးမန်းတွေလောက် လောမကြီးပါ။ ကျွန်တော့်မှာ ထိုငါးမန်း၏ လှုပ်ရှားပုံကို သတိထားနေရသဖြင့် ရေကောင်းကောင်း ကူး၍လည်း မရတော့ပါ။

ထိုသို့ စောင့်ကြည့်နေစဉ် ငါးမန်းသည် ကျွန်တော့်ကို စ၍ တိုက်ခိုက်ပါသည်။ ကံအားလျော်စွာပင် ကျွန်တော့်လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် သူ့နားရောင်ကို ပိတ်ထိုးလိုက်ပါသည်။ သူက ကိုယ်လုံးဖြင့် တိုက်လိုက်သဖြင့် ကျွန်တော် ရေထဲသို့ မြုပ်သွားသည့်တိုင် သူ့အနီးမှဝေးရာသို့ ထွက်လာနိုင်ခဲ့ပါသည်။ ငါးမန်းသည် ဘေးသို့ရောက်သွားကာ ကျွန်တော့်ကို ဘေးပတ်ပတ်လည်တွင် ရစ်ဝဲနေပါသည်။ ဒုတိယအကြိမ်တွင်လည်း ကျွန်တော်သည် ထိုနည်းဖြင့် သူ့အနီးမှ လွတ်လာခဲ့ပြန်ပါသည်။ တတိယအချိန်တွင်လည်း ကျွန်တော် လွတ်သွားပြန်ပါသည်။ ကျွန်တော်က သူ့နားခေါင်းကို ထိုးမည်ပြုသည့်အခါတွင် ငါးမန်းသည် ဘေးသို့ တိမ်းလိုက်ပါသည်။ သို့ရာတွင် သူ့အရှေ့ခွဲကြမ်းရှုကြီး ခြစ်မိသဖြင့် လက်တစ်ဖက်မှာ တံတောင်ဆစ်မှ ပခုံးအထိ စုတ်သွားပါသည်။ ထိုစဉ် ကျွန်တော့်မှာ စွပ်ကျယ်အင်္ကျီ လက်ပြတ်ကလေးသာ ဝတ်ထားပါသည်။

ထိုအချိန်၌ကား ကျွန်တော် တတ်နိုင်သမျှ ခုခံပြီးသည့်အတွက် ကျွန်တော် မျှော်လင့်ချက်ကို စွန့်လိုက်လေပြီ။ စက်လှေမှာ ကျွန်တော်နှင့် ပေနစ်ရာလောက် ဝေးနေသေးသည်။ ကျွန်တော်သည် မျက်နှာကို ရေထဲတွင်နှစ်ထားရင်း ကျွန်တော့်အား နောက်တစ်ကြိမ် တိုက်ခိုက်မည့်အချိန်ကို စောင့်ကြည့်နေပါသည်။ ထိုစဉ် သူနှင့် ကျွန်တော့်ကြားထဲတွင် အမည်းရောင်ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခု ပေါ်လာပါသည်။ ယင်းမှာ အူတူးဖြစ်ပါသည်။

‘သခင်ဇေ၊ စက်လှေဆီကို ကူး။ ကျွန်တော်က ငါးမန်းအကြောင်း သိတယ်။ ငါးမန်းက ကျွန်တော်နဲ့ ညီအစ်ကို’ ဟု သူက အပျင်းပြေကစားနေသည့်ပမာ ခပ်နောက်နောက် လှမ်းအော်ပါသည်။

ကျွန်တော်သည် သူပြောသည့်အတိုင်း ခပ်မှန်မှန် ကူးလာခဲ့ပါသည်။ အူတူးလည်း ကျွန်တော့်ဘေးတွင် ကူးလာပါသည်။ အူတူးသည် ကျွန်တော်နှင့် ငါးမန်းကြားတွင် ကူးလာရင်း ငါးမန်းတိုက်ခိုက်မှုကို တုံ့ပြန်လိုက်။ ကျွန်တော့်ကို အော်ပြောလိုက်ဖြင့် လိုက်လာခဲ့ပါသည်။

အတန်ကြာသည့်အခါတွင် သူက 'ကြိုးတော့ပါသွားပြီ၊ အပိုင်းအစတွေနောက်ကို လိုက်စားနေကြတယ်' ဟု ပြောပါသည်။ ထိုနောက် ငါးမန်းကို နောက်တစ်ချိမောင့်ထုတ်ရန် ရေအောက်သို့ ဝင်သွားပြန်ပါသည်။

စက်လှေနှင့် ပေသုံးဆယ်အကွာသို့ ရောက်သည့်အခါတွင်မူကား ကျွန်တော် ကိစ္စချောလုနီးပါး ဖြစ်သွားပါပြီ။ ကျွန်တော် မလှုပ်နိုင်တော့ပါ။ စက်လှေပေါ်မှ ကြိုးတွေချပေးသော်လည်း ကြိုးသည် ကျွန်တော်တို့ဆီသို့ မရောက်ဘဲ တိုနေပါသည်။ ငါးမန်းမှာ ကျွန်တော်တို့ဆီက တုံ့ပြန်ချက် ပြင်းပြင်းမရသည်ကို သိသည့်အခါတွင် ရဲလာပါသည်။ အကြိမ်ပေါင်းများစွာ ကျွန်တော့်အနီးသို့ ရောက်လာသော်လည်း အကြိမ်တိုင်းပင် အူတူးသည် အချိန်မနှောင်းမီ ကျွန်တော့်အနားသို့ ရောက်လာခဲ့ပါသည်။ အူတူးသည် ကိုယ်လွတ်ရုန်းရန် အကြိမ်ပေါင်းများစွာ အခွင့်အရေးရသည့်တိုင် ကျွန်တော့်အနားတွင် စောင့်ရှောက် လိုက်ပါလာပါသည်။

'ချာလီရေ သွားတော့မယ်ဟေ့၊ ငါမကူးနိုင်တော့ဘူး' ဟု ကျွန်တော်က အော်ပါသည်။

ကျွန်တော့်နိဂုံးသည် ရောက်ပြီကို ကျွန်တော် သိလိုက်ပါသည်။ နောက် မိနစ်အနည်းငယ်အကြာတွင် ကျွန်တော်သည် လက်လျှော့လိုက်ကာ ရေအောက်သို့ ရောက်သွားရတော့မည် ဖြစ်ပါသည်။

သို့ရာတွင် အူတူးက ကျွန်တော့်ကိုကြည့်၍ ရယ်လိုက်ရင်း ... 'သခင်ကို ကျွန်တော် သတ်နည်းသစ်တစ်ခုပြမယ်၊ ငါးမန်း စိတ်ညစ်သွားစေရမယ်' ဟု ပြောပါသည်။

ငါးမန်းသည် ကျွန်တော့်ကိုတိုက်ခိုက်ရန် ပြင်ဆင်နေစဉ် အူတူးသည် နောက်တွင်ချန်နေရစ်ခဲ့ပါသည်။

‘သခင်ရေ၊ ဘယ်ဘက်ကို နည်းနည်းကူးလိုက်၊ ရေပေါ်မှာ ကြီးပေါ်
နေပြီ ဘက်ဘက်ကိုကူး၊ ဟုတ်ပြီ ဘယ်ဘက်ကိုကူး’

ကျွန်တော်သည် ဘက်ဘက်နားသို့ ကူးလာခဲ့ပြီး ကြီးကို မမြင်မစမ်းနဲ့
လှမ်းဆွဲလိုက်သည်။ ကျွန်တော့်ကိုယ်တိုင်မှာ သတိမေ့လုမေ့ခင် ဖြစ်နေလေ
ပြီ။ ကြီးကို လက်ဖြင့် ဆုပ်ကိုင်မိသည်နှင့် စက်လှေပေါ်မှ အာမေဇိုတ်သံ
များကို ကျွန်တော် ကြားလိုက်ရသည်။ ကျွန်တော်သည် နောက်သို့ လှည့်
ကြည့်လိုက်၏။ အူတူး၏ အရိပ်အယောင်ကို မတွေ့ရတော့။ ခဏအကြာတွင်
အူတူးသည် ရေပေါ်သို့ ပေါ်လာသည်။ လက်နှစ်ဖက်မရှိတော့။ လက်မောင်း
ငုံးတိုနှစ်ဖက်မှာ သွေးခြင်းခြင်းနီနေသည်။

‘အူတူး ...’

ဟု သူက လေသံသဲ့သဲ့ဖြင့် လှမ်းအော်သည်။ သူ့အသံထဲတွင် ပဲ့တင်
ရိုက်နေသည့် သူ့မေတ္တာကို သူ့မျက်လုံးထဲတွင်လည်း ကျွန်တော် မြင်လိုက်
ရပါသည်။

ကျွန်တော်နှင့်အတူ နှစ်ပေါင်းများစွာ နေလာခဲ့သည့် အတောအတွင်း
တွင် ထိုအမည်ဖြင့် ကျွန်တော့်ကို ပထမဆုံး ခေါ်သွားခြင်းဖြစ်ပါသည်။

‘သွားတော့မယ် အူတူးရေ’ ဟု သူက အော်ပါသည်။

ထို့နောက် သူသည် ရေအောက်သို့ မြုပ်သွားပါသည်။ ကျွန်တော့်ကို
စက်လှေပေါ်သို့ ကြီးဖြင့် ဆွဲတင်ကြပါသည်။ အပေါ်သို့အရောက်တွင်
ကျွန်တော်သည် မာလိန်၏လက်မောင်းထဲတွင် မေ့သွားပါသည်။

ယခုမှ ကျွန်တော့်ကို ကယ်ခဲ့သော အူတူး မရှိတော့ပြီ။

ကျွန်တော်တို့သည် မှန်တိုင်းတစ်ခု၏ ပါးစပ်ထဲတွင် တွေ့ခဲ့ကြပြီ။
ငါးမန်းတစ်ကောင်၏ ပါးစပ်ထဲတွင် ခွဲခွာခဲ့ကြရ၏။ ကျွန်တော်တို့သည် လူဖြူ
တစ်ယောက်နှင့် လူမည်းတစ်ယောက်ကြားတွင် တစ်ခါမျှ မရှိခဲ့ဖူးသော
ရဲဘော်စိတ်ဖြင့် ၁၇ နှစ်ကြာ အတူနေခဲ့ကြ၏။ ထိုသို့သော ရဲဘော်စိတ်သည်
လူဖြူတစ်ယောက်နှင့် လူမည်းတစ်ယောက်ကြားတွင် မည်သည့်အခါမျှ
မရှိခဲ့ဖူးသော ရဲဘော်စိတ်မျိုးဖြစ်သည်ဟု ကျွန်တော် ပြောရပါ၏။

ကောင်းကင်ဘုံတွင်ရှိသည့် ယေဗာဘုရားသခင်သည် စာကလေး
တစ်ကောင် သေသည်ကိုပင် စောင့်ကြည့်တော်မူသည်ဆိုလျှင် ဘိုရာဘိုရာ
ကျွန်းစုမှ ဝိတ္ထိတက္ကတွန်းတစ်ယောက်ဖြစ်သည့် အူတူးသည်လည်း သူ၏
ကောင်းကင်ဘုံသို့ ရောက်ရှိလိမ့်မည်ဟု ကျွန်တော် ထင်ပါသည်။

သေအံ့ဖူးဖူး*

နတ်ရွယ်

ယခုဖော်ပြမည့် ဇာတ်လမ်းသည် အဘိုးအိုနှစ်ဦးက ကျွန်ုပ်ကို ပြောပြ
သော ဇာတ်လမ်းဖြစ်သည်။ ကျွန်ုပ်တို့သည် ခြင်္သေ့များ လုံးထွေးလျက်ရှိသော
မီးခိုးများအကြားတွင် ထိုင်နေကြသည်။ အေးမြသော ညသန်းခေါင်တွင်
ဖြစ်သည်။ ကျွန်ုပ်တို့သည် စကားပြောနေကြသည့် ကာလတစ်လျှောက်လုံး
တွင် မညာမတာ ကိုက်လာကြသော ခြင်္သေ့များကို ဒေါနှင့်မာန်နှင့် ဆိုသလို
တဖြန်းဖြန်း တဖျပ်ဖျပ် မပြတ်မလပ် ရိုက်နှက်နေကြရသည်။ ကျွန်ုပ်တို့၏
လက်ယာဘက် ပေနှစ်ဆယ်ခန့်အနက်တွင်ကား ယုကုန်ဖြစ်သည် လေးတွဲစွာ
စီးဆင်းလျက်ရှိနေသည်။ လက်ဝဲဘက် တောင်ကုန်းနိမ့်များဘက်တွင်ကား
ငိုက်မျဉ်းသော နေလုံးရှိချေသည်။

ကျွန်ုပ်တို့နှင့် အတူထိုင်၍ ခြင်္သေ့များကို ရဲရင့်စွာ သတ်ဖြတ်နေကြသော
အဘိုးအိုနှစ်ဦးကား လုန်းချိုနှင့် မြူဆက်တို့ ဖြစ်ကြသည်။ သူတို့နှစ်ဦးသည်
ရောင်းရင်းဘက်များ ဖြစ်ကြသည်။ ရှေးဟောင်းနှောင်းနှောင်းဖြစ်များ သိုမှီးရာ
ဘဏ်တိုက်ကြီးများ ဖြစ်ကြသည်။ သူတို့နှင့် သက်တူရွယ်တူများ ယခုအခါ

* ဂျက်လန်ဒန်၏ ဝတ္ထုတိုများ မြန်မာပြန်သူ နတ်ရွယ်၊ ရန်ကုန်၊ မုံရွေးစာအုပ်တိုက်၊
စာ ၉၅-၁၁၂

မရှိကြတော့သလောက် ဖြစ်သည်။ သူတို့နှစ်ဦးသည် နောက်ဆုံးလက်ကျန် များ ဖြစ်ကြပြီး ယခုခေတ် လူရွယ်များနှင့် အစပ်အဟပ်တည့်ခြင်း မရှိကြ ပေ။ လူငယ်များသည် ခေတ်သစ်လူနေမှုစနစ်ကို မျက်နှာမူနေကြပြီ ဖြစ်သည်။

အရက်ကို ပုလင်းအနက်များအတွင်းမှ ရရှိပြီး ပုလင်းအနက်များကို အနည်းငယ် ချွေးစို့ခံရုံမျှဖြင့်လည်းကောင်း၊ သားမွေးစ အနည်းငယ်မျှဖြင့် လည်းကောင်း လူဖြူများထံမှ ရရှိနိုင်သောအချိန်တွင် ရှေးဟောင်းအစဉ် အလာများကို မည်သူက ဂရုပြုချေဦးတော့မည်နည်း။ ယုက္ခန်ဖြစ်ရိုး တစ်လျှောက်တွင် မီးသင်္ဘောများ စုန်ချည်ဆန်ချည်ပြုနေသော ကာလတွင် ရိုးရာယဉ်ပွဲများနှင့် မှော်အတတ်ပညာများသည် မည်သို့ ဩဇာရှိနေဦးတော့ မည်နည်း။

လူတစ်ယောက်သည် သစ်အများဆုံးရအောင် ခုတ်နိုင်လျှင် လည်းကောင်း၊ ရွပ်ယုက်ခတ်နေသော ကျွန်းများအကြားတွင် သင်္ဘော တစ်စင်းကို နိုင်နင်းအောင် ပွဲကိုင်နိုင်လျှင်လည်းကောင်း ထိုသူကို အများက အကြီးအကဲအဖြစ် အသိအမှတ်ပြုသော ကာလတွင် ရိုးရာမြင့်မြတ်မှုသည် မည်သို့ အသုံးဝင်ချေတော့မည်နည်း။

အမှန်ကို ဆိုရလျှင် သူတို့နှစ်ဦးသည် အိုမင်း ရင့်ရော်ပြီဖြစ်၍ တစ်ကြောင်း၊ နိမ့်ကျသောအခြေတွင် ရှိနေ၍တစ်ကြောင်း ယနေ့ကာလတွင် သူတို့အဖို့ ဂုဏ်သိက္ခာလည်း မရှိတော့၊ နေရာဌာနလည်း မရှိတော့ပေ။

သို့ဖြင့် သူတို့သည် သေမည့်အချိန်ကိုသာ စောင့်စားနေကြရတော့ သည်။ သည်အတွင်းတွင် သူတို့သည် ခြင်ကိုက်၊ မှတ်ကိုက်ခံပြီး စိတ်ရှည် လက်ရှည် နားထောင်ခြင်းပြုသော လူဖြူများကို ရှေးဟောင်းနှောင်းဖြစ်များ စားမြုံ့ပြန်ခြင်းဖြင့် နှစ်သိမ့်နေကြရသည်။

“ဒါဖြင့် ကျုပ်အတွက် မိန်းကလေးတစ်ယောက် တွေ့ကြရောဆိုပါ တော့”

လုန်းချိုက ပြောသည်။ သူ့အသံသည် ပုရစ်မြည်သံကဲ့သို့ စူးရှခြင်း ရှိသည်။

“ဒါနဲ့ပဲ ကျုပ်အတွက် မိန်းကလေးတွေကြော့ရော ဆိုပါတော့။ ကျုပ်ဟာ မိန်းမတွေအပေါ်မှာ တပ်တပ်မက်မက် မရှိရကောင်းလားဆိုပြီး ကျုပ်အဖေက ဒေါပွနေတယ်။ ကျုပ်အဖေဟာ အိုပြီ။ သူဟာ ကျုပ်တို့လူမျိုးရဲ့ အကြီးအကဲ ဖြစ်တယ်။ သူ့သားတွေထဲမှာ ကျုပ်တစ်ယောက်တည်းပဲ အသက်ရှင်ပြီး ကျန်နေတယ်။ ဒါကြောင့်မို့လို့ သူ့ရဲ့ မျိုးဆက်အဖြစ် ဆက်ခံမယ့်လူ ကျုပ် တစ်ယောက်ပဲ ရှိတယ်။ ဒါပေမဲ့ ပြောရဦးမယ် လူဖြူကြီး။ ကျုပ်က လူမမာ တစ်ကောင်ပဲ။ ကျုပ်က အမဲလည်း မလိုက်ချင်ဘူး။ ငါးလည်း မဖမ်းချင်ဘူး။ ဘာစားလို့မှ ကျုပ်စိုက်မကောင်းဘူး။ ဒီတော့ ကျုပ်ဟာ ဘယ်မှာ မိန်းမတွေ ကို စိတ်ဝင်စားပါ့မလဲ။ ဘယ်မှာလာပြီး လက်ထပ်ပွဲကြီး ဆင်နွှဲနိုင်ပါတော့ မလဲ။ ဒါမှမဟုတ် ဘယ်မှာသွားပြီး ကလေးတွေရဲ့ ဒုက္ခသုက္ခတွေကို မျှော်လင့် ရဲတော့မလဲ”

သည်တွင် မြူဆက်က ဝင်ပြောသည်။

“တကယ်တော့ လုန်းချိဟာ ခေါင်းအစိတ်စိတ်ကွဲပြီး နားရွက်ထဲက သွေးတွေထွက်တဲ့အထိ ဝက်ဝံကြီးတစ်ကောင်နဲ့ တိုက်ခိုက်ခဲ့တယ် မဟုတ်လား”

လုန်းချိသည် ခေါင်းကို အားပါးတရ ညိတ်လိုက်ပြီး ..

“မြူဆက်ပြောတာ ဟုတ်တယ်။ အဲဒီနောက်ပိုင်းမှာ ကျုပ်ခေါင်းဟာ ကောင်းလည်း ကောင်းလာတယ်။ မကောင်းလည်း မကောင်းတော့ဘူး။ ဘာပြုလို့လဲဆိုတော့ အနာကျက်ပြီး ဒဏ်ရာပျောက်သွားတာ မှန်ပေမယ့် အထဲမှာ မကောင်းဖြစ် ကျန်ရစ်တယ်။ ကျုပ် လမ်းလျှောက်တဲ့အခါမှာ ကျုပ် ခြေထောက်နှစ်ဖက်ဟာ အခုပဲ ပြုတ်ကျတော့မလို လှုပ်နေတယ်။ အလင်း ရောင်ကို ကြည့်တဲ့အခါမှာလည်း ကျုပ်မျက်လုံးထဲမှာ မျက်ရည်တွေ ပြည့်လာ တယ်။ နောက်ပြီးတော့ ကျုပ်မျက်လုံးတွေကို ဖွင့်ထားရင်လည်း အပြင် လောကကြီးဟာ ပတ်ချာလည်နေတယ်။ မှိတ်ထားပြန်တော့လည်း ကျုပ် မြင်တွေ့ခဲ့ဖူးသမျှ အရာဝတ္ထုတွေဟာ ခေါင်းထဲမှာ ပတ်ချာလှည့်နေတယ်။ ကျုပ် မျက်လုံးအထက်မှာလည်း ဘယ်လိုနာမှန်း မသိဘူး။ နာနေတယ်။

တကယ့် အလေးအလုံကြီးတစ်ခု တင်ထားသလိုပဲ၊ ကြိုးနဲ့ နာနာတင်းတင်း စည်းထားသလိုပဲ၊ နောက်ပြီးတော့ ကျုပ်ဟာ စကားလည်း မြန်မြန်မပြော နိုင်တော့ဘူး တစ်လုံး တစ်လုံးကို မနည်းကြီး ကြိုးစားပြီး ပြောရတယ်။ ဒါပေမဲ့ တစ်ခါ တစ်ခါကျတော့လည်း စကားလုံးတွေဟာ ဘယ်ကနေ ဘယ်လို ဖြစ်လာကြတယ် မသိဘူး။ စုပုံပြီး ရောက်လာကြတယ်။ ကျုပ်ဟာ တွေ့ကရာ သောင်းခြောက်ထောင် လျှောက်ပြောနေတယ်။ ကျုပ်ရဲ့ ကျန်းမာရေးဟာ အတော်ကို ဆိုးတယ်။ ကျုပ်ရဲ့အဖေ အော့တားက ‘ကဆန်’ ဆိုတဲ့ ကောင်မလေးတစ်ယောက်ကို ကျုပ်အတွက် ခေါ်လာတဲ့အခါမှာတော့ ...”

မြူဆက်က ကြားဖြတ်ပြောသည်။

“အဲဒီကောင်မလေးဟာ ပျိုမွှစ်တယ်။ တောင့်တယ်။ ကျုပ်ညီမရဲ့ သမီးပဲ။ ကဆန်ဟာ မိခင်ကောင်းတို့ရဲ့ အင်္ကျီအညီ တင်လုံးကောင်းတယ်။ ပေါင်တံဖြောင့်စင်းတယ်။ ခြေသွားမြန်တယ်။ ကောင်မလေးဟာ ခြေအိတ် ချုပ်တဲ့နေရာမှာ အတော်ဆုံးပဲ။ ဘယ်ကောင်မလေးမှ လိုက်လို့မမီဘူး။ သူ့ကျစ်တဲ့ကြိုးဟာ အခိုင်ဆုံးပဲ။ သူ့မျက်လုံးတွေဟာ ပြုံးနေတယ်။ သူ့ နှုတ်ခမ်းတွေဟာ ရယ်နေကြတယ်။ နောက်ပြီးတော့ သူ့ဟာ အင်မတန်မှ နှိုင်းနှိုင်းချိန်ချိန် ရှိတယ်”

သူ့စကားဆုံးသောအခါတွင် လုန်းချို ဆက်ပြောသည်။

“ကျုပ်ပြောခဲ့တဲ့အတိုင်းပဲ။ ကျုပ်ဟာ အတော်ကြီးကို ချူနာပါနာ လိုက်နေတယ်။ ကျုပ်ရဲ့အဖေ အော့တားက ကဆန်ဆိုတဲ့ ကောင်မလေးကို ကျုပ်အတွက် ခေါ်လာတဲ့အခါမှာတော့ ကျုပ်က ပြောလိုက်တယ်။ မင်္ဂလာ ဆောင် လုပ်မနေကြနဲ့တော့။ အသုဘပဲ လုပ်လိုက်ကြတော့လို့ ကျုပ်က ပြောလိုက်တယ်။ အဲဒီလိုပြောလိုက်တော့ ကျုပ်အဖေဟာ ဒေါပွဲပြီး မျက်နှာ မည်းသွားတယ်။ ကျုပ်သဘောအတိုင်း ဖြစ်စေရမယ်လို့ ဆိုတယ်။ ကျုပ်ဟာ အသက်ရှင်နေပေမယ့် လူသေတစ်ယောက်လို သဘောထားပြီး လူသေ တစ်ယောက်လိုပဲ လုပ်ရမယ်လို့ ပြောတယ်”

“ဒါဟာ ကျုပ်တို့လူမျိုးတွေရဲ့ ထုံးစံမဟုတ်ဘူး။ လူဖြူကြီးရဲ့ အမှန်

မှာတော့ လူသေအမှုတွေကို တကယ့်လူသေကိုမှ လုပ်ရတယ်၊ ဒါပေမဲ့ အော့တားဟာ သိပ်ဒေါ်ပွနေတယ်”

မြူဆက်က ဝင်ပြောသည်။

“အဲ-ကျုပ်အဖေဟာ အပြောသမား မဟုတ်ဘူး။ အလုပ်သမား။ သူက ရွာသူရွာသားတွေအားလုံးကို ကျုပ်တဲရှေ့မှာ စုရုံးကြဖို့ ဆင့်ခေါ်လိုက်တယ်။ လူတွေအားလုံး ရောက်လာတဲ့အခါမှာ သူ့သားသေတဲ့အတွက် အားလုံး ငိုကြွေးကြဖို့ အမိန့်ပေးလိုက်တယ်”

“အဲဒီအခါမှာ ... အိုအိုအိုအို အာဟာဟာ အာအိကုလုကု အိကုလုကု ဆိုပြီး အသုဘသီချင်း ဆိုကြတော့တာပဲ”

မြူဆက်က အသံနေအသံထားဖြင့် ဆိုပြသဖြင့် ကျွန်ုပ်မှာ ကျောချမ်း ရသည်။

လုန်းချိုက ဆက်ပြောသည်။

“တဲတွင်းမှာလည်း ကျုပ်အဖေဟာ မျက်နှာအိုးမဲသုတ်ပြီး ခေါင်းပေါ်မှာ ပြာတွေဖြူးပြီး ကျုပ်သေပြီဆိုတဲ့အနေနဲ့ ငိုတော့တာပဲ။ ကျုပ်အဖေက သူ့ကို ဒီလိုငိုခိုင်းတာကို။ ကျုပ်အဖေ အိုကီယာကုတာဟာ ဆံပင်တွေကို ဖြန့်ပြီး ရင်ဘတ်ကိုထုပြီး အော်ကြီးဟစ်ကျယ် ငိုတာပဲ။ ကျုပ်ညီမ ဟူနီယာနဲ့ ကျုပ်အဒေါ် ဆီနာတာတို့လည်း ငိုကြတာပဲ။ သူတို့ငိုသံတွေကြားရတော့ ကျုပ်ခေါင်းဟာ ကွဲတော့မတတ် နာလာတယ်။ ကျုပ်ဟာ တကယ်ပဲ မကြာခင်မှာပဲ သေတော့မလို ကိုယ့်ဟာကိုယ် ယူဆလာတော့တယ်။

လူကြီးတွေဟာ ကျုပ်အိပ်နေတဲ့ဘေးမှာ စုဝေးကြပြီး ကျုပ်ဝိညာဉ် သွားရမယ့် ခရီးကို ဆွေးနွေးကြတယ်။ တစ်ယောက်ကတော့ ဝိညာဉ်တွေ ငိုကြွေးလှည့်လည်နေတဲ့ တောနက်ကြီးအကြောင်း ပြောတယ်။ ကျုပ်ရဲ့ ဝိညာဉ်ဟာလည်း အဲဒီတောထဲမှာ လှည့်လည်နေပြီး ဘယ်တော့မှ အဆုံး ကာလကို ရောက်မှာမဟုတ်ဘူးတဲ့။ နောက်တစ်ယောက်က ရေစီးသန်ပြီး အင်မတန်ဆိုးဝါးတဲ့ မြစ်ကြီးတွေအကြောင်း ပြောတယ်။ မကောင်းဆိုးဝါးတွေ ဟာ အဲဒီမြစ်ထဲကနေပြီး သူတို့ရဲ့ အသွင်သဏ္ဍာန်မရှိတဲ့ လက်ကြီးတွေကို

မြောက်ပြီး ကျုပ်တို့ရဲ့ ဝိညာဉ်တွေကို ဆံပင်ကိုဆုပ်ပြီး ဆွဲချကြတယ်တဲ့။ ဒီမြစ်ကြီးတွေကို ကျုပ်ဖြတ်ကူးဖို့ ကနူးလေ့တစ်စင်း လုပ်ပေးရမယ်လို့ အားလုံးက ပြောကြတယ်။ နောက်တစ်ယောက်ကတော့ မုန်တိုင်းတွေ အကြောင်း ပြောတယ်။ အဲဒီမုန်တိုင်းမျိုးကို အသက်ရှင်တဲ့လူ ဘယ်သူ တစ်ယောက်မှ မမြင်ဖူးဘူးတဲ့။ အဲဒီအခါမှာ သူတို့ဟာ ကျုပ်ဘေးမှာထိုင်ပြီး လက်တွေကို စုံမြှောက်ပြီး ငိုကြပြန်ပါဧေး။ သူတို့ငိုသံကို ကြားတဲ့အခါမှာ အပြင်ကလူတွေက ပိုပြီး ငိုကြပြန်ဧေး။ သူတို့ကတော့ ကျုပ်သေပြီပဲ။ ကျုပ်ကလည်း ကျုပ်သေပြီပဲ။ ဘာဖြစ်လို့ သေတယ်၊ ဘယ်တုန်းက သေတယ် ဆိုတာတော့ မသိဘူး။ ဒါပေမဲ့ သေတာအမှန်ပဲ။

ကျုပ်အမေ အိုကီယာကူတာက ကျုပ်ရဲ့ ရှဉ့်ရေအဝတ်ကို ကျုပ် ဘေးမှာ ချထားပေးတယ်။ နောက်ပြီးတော့ ကျုပ်ရဲ့ ဒရယ်ရေအဝတ်နဲ့ ပင်လယ်ဖုံးအုန်းကာတွေကို ကျုပ်ဘေးမှာ သူ ချထားပေးတယ်။ ဒါမှ ကျုပ်ရဲ့ ဝိညာဉ်ဟာ ခရီးရည်ကြီးသွားတဲ့အခါမှာ နွေးမှာမဟုတ်လား။ နောက်ပြီးတော့ လမ်းခရီးမှာ ဆူးချိုရိုင်းတွေ ထူထပ်ပြီး အင်မတန် မတ်စောက်တဲ့ တော တောင်တွေရှိတယ်လို့လည်း ပြောကြလို့ အမေက ကျုပ်ဘေးမှာ ဒရယ်ရေ ဖိနပ်ထူထူတစ်ရန်လည်း ချထားပေးတယ်။

နောက်ပြီးတော့ လမ်းခရီးမှာ ကျုပ်ဟာ ဖရာမ သားရဲတိရစ္ဆာန်ကြီး တွေနဲ့ တိုက်ခိုက်ရလိမ့်မယ်လို့ လူကြီးတွေက ပြောတဲ့အတွက် လူငယ် လူငယ်လူရွယ်တွေက ကျုပ်ဘေးမှာ အင်မတန်အားသန်တဲ့လေးရယ် အင်မတန် ဖြောင့်တဲ့ မြားတွေရယ်၊ ကျုပ်ရဲ့ ပစ်တုတ်ရယ်၊ လုံရယ်၊ ဓားရယ်ကို ကျုပ်ဘေး မှာ ချထားပေးကြတယ်။ ကျုပ်ဟာ လမ်းခရီးမှာ အင်မတန် မှောင်မည်းပြီး အင်မတန်တိတ်ဆိတ်တဲ့ လဟာပြင်ကြီးတွေကို ဖြတ်သွားရမယ်လို့ လူကြီး တွေက ပြောတဲ့အခါမှာတော့ ကျုပ်အမေဟာ ခေါင်းပေါ်မှာ ပြာတွေပိုဖျန်းပြီး ကျယ်ကျယ်လောင်လောင် ငိုတော့တာပဲ။

နောက်ပြီးတော့ အမျိုးသမီးကလေး ကဆန်ဟာလည်း တဲထဲကို အင်မတန် သိမ်သိမ်မွေ့မွေ့ ညင်ညင်သာသာ ဝင်လာပြီး ကျုပ်အတွက်

ချထားတဲ့ ပစ္စည်းတွေအပေါ်မှာ အိတ်ကလေးတစ်အိတ်ကို တင်ထားလိုက်တယ်။ အဲဒီအိတ်ထဲမှာတော့ ကျုပ်ရဲ့ပိညာဉ်မီးမွှေးဖို့ မီးခတ်ကျောက်၊ မီးခတ်နဲ့ မီးစာတွေ ပါတယ်ဆိုတာ ကျုပ်သိတယ်။ နောက်ပြီးတော့ ကျုပ်ကို ပတ်ဖို့ စောင်တွေ ရွေးကြတယ်။ ဒါတင်မကသေးဘူး။ ကျုပ်ပိညာဉ်နဲ့ အဖော်အဖြစ် လိုက်ဖို့ သတ်ရမယ့် ကျေးကျွန်တွေကိုလည်း သူတို့ရွေးကြတယ်။ ကျုပ်အဖေဟာ ချမ်းသာကြွယ်ဝသူတစ်ယောက် ဖြစ်လေတော့ ကျုပ်ရဲ့ အသုဘအတွက် ကျေးကျွန် ခုနစ်ယောက်တိတိ သတ်ဖြတ်ဖို့ စီစဉ်တယ်။ ဒီကျွန်တွေကို ကျုပ်တို့ ယုက္ခမြစ်အောက်ပိုင်းမှာနေတဲ့ 'မြူကုမ္ပဏီ' တွေနဲ့ တိုက်တုန်းက ရခဲ့ကြတာပဲ။

နောက်တစ်နေ့မှာ နတ်ဆရာကြီး စကိုကာက သူတို့ကို တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် သတ်လိမ့်မယ်။ သူတို့ရဲ့ပိညာဉ်တွေကို ကျုပ်နဲ့အတူ မရဏနိုင်ငံကို သွားစေလိမ့်မယ်။ ဒီပိညာဉ်ခုနစ်ဖော်ဟာ ကျုပ်အတွက် ကနူးလှေကို ရေစီးသန်တဲ့ မြစ်နဒီကြီးရောက်တဲ့အထိ သယ်ဆောင်ကြလိမ့်မယ်။ အဲဒီရဲနောက်မှာတော့ သူတို့အတွက် နေရာလည်းမရှိ၊ သူတို့အလုပ်လည်း ပြီးပြီပို့ သူတို့ဟာ ကျုပ်နဲ့အတူ မလိုက်တော့ဘဲ အဲဒီမှာပဲ နေရစ်ကြလိမ့်မယ်။ သူတို့ဟာ အဲဒီမှာပဲ မှောင်နဲ့မည်းမည်းမှာပဲ အော်နေကြလိမ့်မယ်။

ဒါနဲ့ ပြောရဦးမယ်။ ကျုပ်လည်းပဲ ကျုပ်ရဲ့ အနွေးထည်တွေ၊ စောင်တွေ၊ လက်နက်တွေနဲ့ ကျုပ်နဲ့အတူ မရဏနိုင်ငံကို လိုက်ပါမယ့် ကျွန်ခုနစ်ယောက်ကိုကြည့်ရင်။ စဉ်းစားရင်းနဲ့ ကျုပ်ရဲ့အသုဘအတွက် ကျုပ်ဟာ တော်တော်လေးကို အထင်ကြီးမိတယ်။ မာနရောက်မိတယ်။ ကျုပ်ကို အခြားလူတွေက မနာလိုဝန်တို့ဖြစ်နေတော့မှာပဲလို့ အတွေးရောက်မိတယ်။ ဒီအချိန်မှာ ကျုပ်အဖေကတော့ မျက်နှာကြီးမည်းပြီး ငြိမ်ငြိမ်ကြီး ထိုင်နေတယ်။ အဲဒီနေ့တစ်နေ့လုံး တစ်ညလုံးပဲ လူတွေဟာ ဝံ့တွေတီးပြီး အသုဘသီချင်းတွေ ဆိုကြတယ်။ ကျုပ်ဟာ အကြိမ်ပေါင်းတစ်ထောင် သေရပြီလို့ အောက်မေ့မိတယ်။

ဒါပေမဲ့ နောက်တစ်နေ့မနက်ကျတော့ ကျုပ်အဖေထပြီ။ စကား

ပြောတယ်။ လူတွေအားလုံး သိပြီးဖြစ်တဲ့အတိုင်း လူတစ်ယောက်ဟာ မီးဖို
 ဘေးမှာ အိပ်ရာခင်း နနဲကလေးအပေါ်မှာ သေရတာထက် စစ်ပွဲတိုက်ရင်း
 သေရတာက အများကြီး ဂုဏ်ရှိတယ်တဲ့။ အဲဒါကြောင့်မို့ ကျုပ်ဟာ ဘယ်
 နည်းနဲ့ဖြစ်ဖြစ် သေရတော့မှာမို့ ကျုပ်ဟာ မြူကူမွတ်တွေကို သွားတိုက်ရင်း
 သေရမယ်တဲ့။ ဒါမှ ကျုပ်ဟာ သေအံ့ဆဲဆဲမှာ ဂုဏ်သိက္ခာနဲ့ ကြီးမြတ်မှု
 ရရှိမယ်တဲ့။ ဒါမှလည်း သူတို့ရဲ့မျိုးရိုးဂုဏ်မပျက်ဘဲ ရှိနေမယ်တဲ့။ သူဟာ
 တစ်ခါတည်းပဲ မြစ်အောက်ပိုင်းကို သွားတိုက်မယ့် စစ်အဖွဲ့ကို စီစဉ် အမိန့်
 ပေးလိုက်တယ်။ ကျုပ်တို့အဖွဲ့နဲ့ မြူကူမွတ်တွေ ရင်ဆိုင်တွေ့ကြတဲ့အခါမှာ
 တော့ ကျုပ်တစ်ယောက်တည်း ရှေးကိုတက်သွားပြီး စစ်တိုက်ဟန်ပြုရမယ်။
 ရန်သူရဲ့ အသတ်ခံရမယ်တဲ့”

ဤနေရာတွင် ဆိတ်ငြိမ်၍ မနေနိုင်တော့သော မြူဆက်က ဝင်ရောက်
 ပြောဆိုပြန်သည်။

“အိမ်က ကျုပ်ပြောဦးမယ် နားထောင်စမ်းပါ လူဖြူကြီး။ နတ်ဆရာကြီး
 စကိုကာဟာ အဲဒီညတစ်ညလုံး အော့တားအနားမှာကပ်ပြီး တိုးတိုး တိုးတိုးနဲ့
 အကြာကြီး ပြောနေခဲ့တယ်။ လုန်းချိုကို အသေခံလွှတ်တာဟာ သူ့အကြံပဲ။
 ဘာပြုလို့လဲဆိုတော့ အော့တားကလည်း အသက်ကြီးပြီ။ သူ့အစိုက်အရာကို
 ဆက်ခံမယ့် သားဆိုလို့လည်း လုန်းချိုတစ်ယောက်ပဲရှိတော့ စကိုကာဟာ
 သူ့အကြီးအကဲဖြစ်ရေးကို စဉ်းစားလာတော့တာပေါ့။ တစ်နေ့နဲ့ တစ်ညလုံးလုံး
 လူတွေဆူညံနေပေမယ့် လုန်းချိုဟာ အသက်ရှင်ရက် ရှိနေသေးတော့ လုန်းချို
 မသေဘဲနေမှာကို သူ စိုးရိမ်လာတော့တာပေါ့။ ဒါကြောင့် စကိုကာရဲ့စကား
 တွေဟာ အော့တားရဲ့ပါးစပ်က ထွက်လာတာပေါ့”

လုန်းချို ပြောသည်။

“အင်း-စကိုကာရဲ့ဉာဏ်ဆိုတာ ကျုပ်လည်းပဲ ကောင်းကောင်းသိပါ
 တယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်က တကယ့်လူမမာဖြစ်နေတော့ ဘာတွေညာတွေ
 တွေးမနေတော့ပါဘူး။ ကျုပ်မှာ ဒေါသဆိုတာလည်း မရှိတော့ဘူး။ စကားလုံး
 မာမာကျောကျောတွေလည်း မရှိတော့ဘူး။ ကျုပ် ကိုယ်တိုင်ကလည်း သေဖို့ပဲ

စဉ်းစားနေမိတော့တယ်။ ဒါနဲ့ပဲ စစ်အဖွဲ့ကို ပြင်ဆင်လို့ ပြီးသွားကြတယ် လူဖြူကြီးရဲ့ ဒီအဖွဲ့မှာ အတွေ့အကြုံရှိတဲ့ စစ်သားကောင်းကြီးတွေ မပါဘူး။ ပါးရည်နပ်ရည်ရှိတဲ့ လူကြီးတွေ မပါဘူး။ တိုက်ပွဲအတွေ့အကြုံနည်းပါးတဲ့ လူငယ်ငါးကျိပ်ပဲ ပါတယ်။ ကျုပ်တို့ စစ်ထွက်သွားတာကို တစ်ရွာလုံးထွက်ပြီး ကမ်းပါးထက်က ကြည့်ကြတယ်။ ချီးကျူးဂုဏ်ပြုသံတွေ ကြားကနေပြီး ကျုပ်တို့ စစ်ထွက်ခဲ့ကြတယ်။ တိုက်ပွဲထွက်သွားတဲ့ လူရွယ်တစ်ယောက်ကို မြင်ရတဲ့အခါမှာ သူဟာ သေဖို့ရာသွားတဲ့တိုင် လူဖြူကြီးတောင် ဝမ်းသာ အားရမှာ အမှန်ပဲ။

ဒီလိုနဲ့ပဲ ကျုပ်တို့ စစ်ထွက်ခဲ့ကြတယ်။ လူငယ်ငါးကျိပ်ပေါ့၊ မြူဆက် လည်းပါတယ်။ သူလည်းပဲ တိုက်ပွဲအတွေ့အကြုံမရှိတဲ့ လူငယ်တစ်ယောက် ကို။ သူ့အဖေ အော့တားရဲ့ အမိန့်အရ ကျုပ်လှေကို မြူဆက်နဲ့ ကန်နာကွတ် တို့ရဲ့ လှေနှစ်စင်းက တစ်ဖက်တစ်ချက်ကနေပြီး တွဲချည်ထားကြတယ်။ ဒါမှ ကျုပ်ဟာ လှေလှော်ရတဲ့အတွက် အားမကုန်ဘဲ တိုက်ပွဲမှာ ရဲရဲရင့်ရင့် တိုက်နိုင်လိမ့်မယ်။ ဒီလိုနဲ့ပဲ ကျုပ်တို့ဟာ မြစ်ကို စုန်ဆင်းခဲ့ကြတယ်။

လမ်းခရီးအကြောင်းကိုတော့ ကျုပ် အကျယ်ချဲ့မနေတော့ပါဘူး။ သိပ်အကြာကြီးသွားရတဲ့ ခရီးလည်း မဟုတ်ပါဘူး။ မြူကူမွတ်ရွာအထက်နား အရောက်မှာ ရန်သူစစ်သားနှစ်ယောက်ကို ကနူးလှေကိုယ်စီနဲ့ တွေ့ရတယ်။ သူတို့ဟာ ကျုပ်တို့ကိုမြင်တော့ ထွက်ပြေးသွားကြတယ်။ အဲဒီနောက်မှာတော့ ကျုပ်အဖေရဲ့ အမိန့်အရ ကျုပ်လှေကို ကြိုးဖြေပြီး လွှတ်လိုက်ကြတယ်။ ကျုပ်တစ်စင်းတည်း မော့သွားတယ်။ နောက်ပြီးတော့ လူငယ်တွေဟာ ကျုပ်သေတာကို စောင့်ကြရမယ်လို့လည်း သူက အမိန့်ပေးလိုက်သေးတယ်။ ဒါမှ ကျုပ် ဘယ်လိုသေတယ်ဆိုတာကို သူတို့ပြန်ပြီး ပြောနိုင်ကြမှာကို။ ဒီအမိန့်ကို မနာခံလို့ရှိရင် ပြင်းပြင်းထန်ထန် အပြစ်ပေးမယ်လို့လည်း ကျုပ် အဖေ အော့တားနဲ့ နတ်ဆရာကြီး စကိုကာတို့က ပြတ်ပြတ်သားသား သတိ ပေးလိုက်ကြတယ်။

ကျုပ်လည်း လှေကို လှော်ခတ်ရင်း ထွက်ပြေးသွားတဲ့ ရန်သူ

စစ်သားနှစ်ယောက်ကို အော်ဟစ်လှောင်ပြောင်လိုက်တယ်။ ကျုပ်က ယုတ်ယုတ်မာမာတွေ ဆဲလွန်းတဲ့အခါမှာ ရန်သူနှစ်ယောက်ဟာ ဒေါသ ဖြစ်ပြီး နောက်ကို လှည့်ကြည့်ကြတယ်။ လူငယ်တွေ နောက်ပိုင်းမှာ ကျန်ရစ် ခဲ့ပြီး ကျုပ်တစ်ယောက်တည်း ရှေ့တက်လာတာကို သူတို့တွေသွားတယ်။ သူတို့အနေနဲ့ လုံခြုံစိတ်ချရတဲ့အခြေမှာ ရှိမှန်းသိတာနဲ့တစ်ပြိုင်နက် ရန်သူ စစ်သားနှစ်ယောက်ဟာ သူတို့လှေနှစ်စင်းကို ဘေးကို ချဲလိုက်တယ်။ ကျုပ်လှေကို သူတို့လှေနှစ်စင်းကြားကို ဝင်လာစေဖို့ပဲ။ ကျုပ်ကလည်း လက်ထဲမှာ လုံ့ကိုမြှောက်ကိုင်ပြီး ကျုပ်တို့ရဲ့ စစ်ချီသီချင်းကိုဆိုရင်း သူတို့ ကြားထဲကို ဖြတ်ဝင်သွားတယ်။ ရန်သူတစ်ယောက်က လုံ့နဲ့ပစ်လိုက်တယ်။ ကျုပ်က ဝှံ့ရှောင်လိုက်တယ်။ လုံ့ဟာ ကျုပ်အပေါ်ကနေ ဝီခဲနဲ့ဖြတ်သွားတယ်။ ကျုပ်ကို လုံးလုံးမထိခိုက်ဘူး။ ဒီနောက်မှာတော့ ကျုပ်တို့သုံးယောက်သား လုံးပူးသွားတယ်။ ကျုပ်က ညာဘက်လက်မှာရှိတဲ့ ရန်သူကို လုံ့နဲ့ထိုးလိုက် တယ်။ လုံ့ဟာ ရန်သူရဲ့လည်ပင်းကို ထုတ်ချင်းခပ်သွားတယ်။ နောက်ပြီး သူဟာ ရေထဲကို တစ်ခါတည်း လန်ကျသွားတယ်။

ကျုပ်လည်း အတော်ကြီးကို အံ့အားသင့်သွားတယ်။ ကျုပ်က လူ တစ်ယောက်ကို သတ်လိုက်နိုင်တာကိုး။ ဒီနောက်မှာ ကျုပ်ဟာ လက်ဝဲဘက် မှာရှိတဲ့ ရန်သူဆီကို ဦးလှည့်လိုက်တယ်။ အတင်း လှော်ခတ်သွားတယ်။ သေမင်းနဲ့ ရင်ဆိုင်တွေ့ဖို့ပဲ။ ရန်သူရဲ့ ဒုတိယနဲ့ နောက်ဆုံးဖြစ်တဲ့ လုံ့ဟာ ကျုပ်ရဲ့ပုခုံးကို ဖောက်သွားတယ်။ ဒီနောက်မှာတော့ သူ့ကို ကျုပ်စီးမိတယ်။ ကျုပ်က လုံ့ကို မပစ်တော့ဘဲ အဖျားနဲ့ သူ့ရင်ဘတ်ကို ဖိထောက်လိုက်တယ်။ လက်နှစ်ဖက်နဲ့ လုံ့ကို တအားထိုးသွင်းနေတယ်။ ကျုပ်က လုံ့ကို တအားဖိထိုး နေတဲ့အချိန်မှာ သူက တက်ပြားနဲ့ ကျုပ်ခေါင်းကို တစ်ချက်၊ နှစ်ချက် ရိုက်လိုက်တယ်။

သူ့ကျောကနေ လုံ့သွားဖောက်ထွက်တဲ့အချိန်ထိ သူဟာ ကျုပ် ခေါင်းကို ရိုက်တုန်းပဲ။ ကျုပ်ခေါင်းထဲမှာ ဖြုန်းခနဲဆို ဝင်းခနဲဖြစ်သွားတယ်။ အဲဒါနဲ့ တစ်ချိန်တည်းမှာပဲ ကျုပ်မျက်လုံးအထက်နားမှာ ဟို ပဝေသဏီ

ကတည်းက အလေးကြီးလေးနေတဲ့ ဝန်ကြီးဟာ တစ်ခါတည်း ကျသွားတယ်။ နာနာတင်းတင်း စည်းထားတဲ့ကြီးဟာလည်း တစ်ခါတည်း ပြတ်သွားတယ်။ ကျုပ်ဟာ တစ်ခါတည်း သိပ်ကို ဝမ်းသာသွားတယ်။ ကျုပ်ရင်ထဲမှာ အပျော်ကြီးမက ပျော်သွားတယ်။

သေတယ်ဆိုတာ ဒါပဲလို့ ကျုပ်တွေ့လိုက်မိတယ်။ သေခြင်းတရားဆိုတာ တယ်ကောင်းပါလားလို့ ကျုပ်အောက်မေ့လိုက်တယ်။ အဲဒီနောက်မှာ ကျုပ်ဟာ လေ့အလွတ်နှစ်စင်းကို မြင်ရတယ်။ ကျုပ်မသေဘူးဆိုတာ၊ ကျုပ်နေကောင်းသွားတယ်ဆိုတာကို သိရတယ်။ ကျုပ်ဟာ လူသတ်မိပြီဆိုတာ ပိုသဘောပေါက်သွားတယ်။ သွေးစွန်းလာတဲ့ ကျုပ်ဟာ ကြမ်းတမ်းခက်မာလာတယ်။ ကျုပ်လေ့ကို ယုက္ခန်မြစ်အတိုင်း မြူကုမ္ပဏီရွာဆီကို တအားလှော်ခတ်သွားတယ်။ ကျုပ်နောက်မှာရှိတဲ့ လူငယ်တွေဆီက ငြာသံကြီး တစ်ခဲနက် ပေါ်ထွက်လာတယ်။ ကျုပ် လှည့်ကြည့်လိုက်တဲ့အခါမှာ လှော်တက်တွေ ခတ်လို့ ရေတွေ ဖွေးဖွေးလှုပ်နေတာကို မြင်ရတယ်။

မြူဆက်က ပြောသည်။

“လုန်းချို ဘယ်လိုသေတယ်ဆိုတာကို ကျုပ်တို့မျက်စိနဲ့ တပ်အပ်ကြည့်ခဲ့ဖို့ အော့တားနဲ့ စကိုကာတို့က အမိန့်ပေးလိုက်တာကိုး။ ငါးဖမ်းရအောင်ထွက်လာတဲ့ မြူကုမ္ပဏီရွာသား လူငယ်တစ်ယောက်က လုန်းချိုလာတာကို မြင်သွားတယ်။ လုန်းချိုနောက်မှာ လူငယ်ငါးဆယ်ပါလာတာကို တွေ့သွားတယ်။ ဒီအခါမှာ လူငယ်ဟာ လေ့ကို ရွာဘက်ကို တန်းတန်းမတ်မတ်ကြီး ပြန်ပြီး လှော်ပြေးသွားတယ်။ ရွာကိုပြန်ပြီး သတိပေးရအောင် ပြင်ဆင်မှုလုပ်ရအောင်ပဲ။ ဒါပေမဲ့ လုန်းချိုဟာ သူ့နောက်ကို အပြင်းလိုက်သွားတယ်။ ကျုပ်တို့ကလည်း လုန်းချို ဘယ်လိုသေတယ်ဆိုတာ မြင်ရအောင် ထက်ကြပ်မကွာ လိုက်သွားကြတယ်။ ရွာကိုရောက်တဲ့အခါမှာ လူရွယ်ဟာ ကမ်းကို ခုန်လှမ်းလိုက်တယ်။ ဒီအခါမှာ လုန်းချိုဟာ လေ့ပေါ်မှာ မတ်တတ်ရပ်ပြီး လှံကို တအားပစ်လိုက်တယ်။ လှံဟာ လူရွယ်ရဲ့ တင်ပါးအထက်ပိုင်းနားကနေ ဖောက်ဝင်သွားတယ်။ လူရွယ် မှောက်ခိုကြီးလဲသွားတယ်။

အဲဒီအခါမှာ လုန်းချီဟာ စစ်တင်းပုတ်ကြီးကို လက်မှာကိုင်ပြီး ပါးစပ်က စစ်ပြာသံတွေ ကြွေးကြော်ပြီး ကမ်းပေါ်ကို ခုန်တက်သွားတယ်။ ရွာထဲကို ပြေးဝင်သွားတယ်။ သူ ပထမဆုံးတွေ့တဲ့လူကတော့ မြူကုမ္ပဏီ တွေ့ရဲ့ အကြီးအကဲ အီဝီလီပဲ။ လုန်းချီဟာ အီဝီလီရဲ့ခေါင်းကို တင်းပုတ်နဲ့ ရိုက်ချလိုက်တယ်။ အီဝီလီဟာ မြေကြီးပေါ်ကို တစ်ခါတည်း ပုံလဲကျပြီး သေသွားတယ်။ လုန်းချီ ဘယ်လိုသေတယ်ဆိုတာကို မမြင်လိုက်ရမှာ စိုးတာနဲ့ ကျုပ်တို့ လူငယ်ငါးကျိပ်လည်း ကမ်းပေါ်ကို ခုန်တက်ပြီး ရွာထဲကို ပြေးဝင်လိုက်သွားကြတယ်။ ကျုပ်တို့ဟာ သူတို့ကိုတိုက်ရအောင် လာတာပဲ လို့ ယူဆပြီး မြူကုမ္ပဏီတွေက လေးနဲ့ပစ်ကြတယ်။ သူတို့ရဲ့ မြားတွေဟာ ကျုပ်တို့ဆီကို တချို့နို့နဲ့ ရောက်လာကြတယ်။ အဲဒီအခါမှာ ကျုပ်တို့ဟာ ကိုယ့်တာဝန်ကို မေ့သွားပြီး သူတို့ကို တစ်ခါတည်း တင်းပုတ်တွေ၊ လှံတွေနဲ့ အတင်းဝင်ပြီး တိုက်မိကြတော့တယ်။ သူတို့ဟာ အငိုက်မှာ ခံလိုက်ရတာ ဆိုတော့ အတော်ကြီးကို သေကုန်ကြတယ်”

ဤအခါတွင် လုန်းချီသည် ဟိုစဉ်က အဖြစ်အပျက်များကို ကောင်းစွာ မှတ်မိနေသည့် မျက်နှာထားဖြင့် ပြောသည်။

“သူတို့ရဲ့ နတ်ဆရာကို ကျုပ်လက်နဲ့ ကိုယ်တိုင်သတ်လိုက်တယ်။ သူတို့ရဲ့ နတ်ဆရာဟာ ကျုပ်တို့နတ်ဆရာ စကိုကာထက် အများကြီး သန်မာ ထွားကျိုင်းတယ်။ ကျုပ်ဟာ လူတစ်ယောက်နဲ့ ရင်ဆိုင်မိတိုင်း ‘သေခြင်း တရားတော့ လာပြီ’ လို့ တွက်မိတယ်။ လူတစ်ယောက်ကို ကျုပ်သတ်မိတိုင်း သေခြင်းတရား မလာသေးဘူးဆိုတာကို ကျုပ်သိရတယ်။ ကြည့်ရတာတော့ ကျုပ်ဟာ အသက် တော်တော်ပြင်းပုံရတယ်။ ကျုပ်ဟာ မသေနိုင်ဘူး”

မြူဆက်က တစ်ကြိမ် ဆက်ပြန်သည်။

“ကျုပ်တို့လည်း လုန်းချီနောက်ကနေပြီး ရွာဆုံးထိ လိုက်သွားကြ တယ်။ ပြီးတော့ ရွာဖျားကို ပြန်လာကြတယ်။ ဝံပုလွေအုပ်ကြီး ကျနေတာပဲ ပေါ့။ ရှေ့သွားလိုက် နောက်ပြန်လိုက် ဟိုသွားလိုက် ဒီသွားလိုက်နဲ့ပေါ့။ နောက်ဆုံး မြူကုမ္ပဏီတစ်ယောက်မှ တိုက်ဖို့မကျန်တဲ့အထိပေါ့။ ဒီနောက်မှာ

တော့ ကျုပ်တို့ဟာ ယောက်ျားကျွန် ငါးကျိပ် ဖမ်းယူကြတယ်။ မိန်းမက ဒို့နှစ်ဆပေါ့။ ကလေးတွေကတော့ မရနိုင်ဘူး။ ပြီးတော့မှ ကျုပ်တို့ဟာ တစ်ရွာလုံးကို မီးတိုက်ပြီး ပြန်ခဲ့ကြတယ်။ အဲဒါဟာ မြူကုမ္ပဏီတွေရဲ့ နောက်ဆုံးဇာတ်သိမ်းပဲပေါ့”

• လုန်းချိုကလည်း မြူဆက်၏ စကားအတိုင်း လိုက်ပြောသည်။

“ဟုတ်တယ်၊ မြူကုမ္ပဏီတွေရဲ့ နောက်ဆုံးဇာတ်သိမ်းပဲ။ ကျုပ်တို့ရွာကို ပြန်ရောက်တဲ့အခါမှာ ကျုပ်တို့မှာ ပါလာတဲ့ ဥစ္စာပစ္စည်းတွေနဲ့ ကျေးကျွန်တွေအတွက် ရွာသူရွာသားတွေ တအံ့တဩ ဖြစ်နေကြတယ်။ အထူးသဖြင့် ကျုပ် မသေတာကို သူတို့ ပိုပြီး အံ့ဩနေကြတယ်။ ကျုပ်အဖေအေ့တားဟာဆိုရင် ကျုပ်လုပ်ခဲ့တာတွေအတွက် ဝမ်းသာလွန်းလို့ တုန်နေတယ်။ သူက အသက်ကြီးပြီ မဟုတ်လား။ သူ့သားဆိုလို့ ကျုပ်တစ်ယောက်ပဲ ရှိတော့တယ် မဟုတ်လား။ အတွေ့အကြုံရှိတဲ့ စစ်သားကောင်းကြီးတွေနဲ့ လိမ္မာကျွမ်းကျင်မှုရှိတဲ့ လူကြီးတွေအားလုံး ရောက်လာကြတယ်။ အဲဒီအခါမှာ ကျုပ် ထိုင်ရာကထပြီ။ နတ်ဆရာ စကိုကာကို မတ်တတ်ရပ်ဖို့ မိုးချွန်းသံကြီးနဲ့ အမိန့်ပေးလိုက်တယ်။”

“တကယ်ပဲ လူဖြူကြီး သူ့အသံဟာ မိုးချွန်းသံကြီးပဲ။ လူတွေအားလုံး တုန်ပြီး ကြောက်သွားကြတယ်”

မြူဆက်က အားရပါးရဆိုသည်။ လုန်းချို ဆက်ပြောသည်။

“စကိုကာ မတ်တတ်ရပ်တဲ့အခါ သေရမှာ မကြောက်ဘူးလို့ ကျုပ်ပြောလိုက်တယ်။ ပြီးတော့ မရဏနိုင်ငံက စောင့်နေတဲ့ ယမမင်း စိတ်ပျက်ရတာလည်း မကောင်းဘူးလို့ ပြောလိုက်တယ်။ ဒါကြောင့်မို့လို့ စကိုကာရဲ့ ဝိညာဉ်ဟာ မရဏနိုင်ငံကို သွားသင့် သွားထိုက်တယ်လို့ ကျုပ်ဆိုလိုက်တယ်။ ဝိညာဉ်ဟာ အမှောင်ထဲမှာ တဝဲလည်လည်ဖြစ်ရင်း အဆက်မပြတ် သူအော်နေလိမ့်မယ်။ အဲဒီနောက်မှာ မတ်တတ်ရပ်နေတဲ့သူကို လူတွေအားလုံး ရှေ့မှာပဲ ကျုပ်စားနဲ့ ခုတ်ချလိုက်တယ်။ နတ်ဆရာကြီး စကိုကာကို လူအများရှေ့မှာ ကျုပ်လက်နဲ့ ကိုယ်တိုင် ခုတ်သတ်လိုက်တယ်။ လူတွေအားလုံး

ဟယ်ခနဲ ဟာခနဲ ဖြစ်သွားကြတယ်။ အဲဒီအခါမှာ ကျုပ်က ခပ်ကျယ်ကျယ် ကြီး အော်ပြေလိုက်တယ်”

“မိုးချွန်းသံကြီးနဲ့”

မြူဆက် ဝင်၍ထောက်သည်။ လုန်းချီက -

“ဟုတ်တယ် မိုးချွန်းသံကြီးနဲ့ ကျုပ်အော်လိုက်တယ်။

အို ... အချင်းရွာသားတို့၊ ကျုပ်ဟာ နတ်ဆရာ အတုအလိမ် စကို ကာကို သတ်ဖြတ်လိုက်တဲ့ လုန်းချီဖြစ်တယ်။ သေမင်းပြည်ကိုသွားပြီး ပြန် လာတဲ့ လူဆိုလို့ ကျုပ်တစ်ယောက်တည်းပဲ ရှိတယ်။ ကျုပ်ရဲမျှက်လုံးတွေ ဟာ တခြားလူတွေ မမြင်နိုင်တာကို မြင်နိုင်တယ်။ ကျုပ်ရဲ့ နားနှစ်ဖက်ဟာ ပါးစပ်က ထုတ်မပြောတဲ့ စကားကိုတောင် ကြားနိုင်တယ်။ ကျုပ်ဟာ နတ် ဆရာ စကိုကာထက် သာလွန်ကြီးမြတ်တယ်။ ကျုပ်ဟာ နတ်ဆရာတွေ အားလုံးထက် သာလွန်ကြီးမြတ်တယ်။ ဒီအတူပဲ ကျုပ်ဟာ ကျုပ်အဖေ အော့တားထက် သာလွန်ကြီးမြတ်တဲ့ အကြီးအကဲဖြစ်တယ်။ ကျုပ်ကတော့ မြူကူမွတ်တွေကို တစ်နေ့တည်းနဲ့ ချေမှုန်းဖျက်ဆီးပစ်လိုက်တယ်။ ဒါကြောင့် မို့လို့ အခုအခါမှာ ကျုပ်အဖေ အော့တားဟာလည်း အိုမင်းပြီဖြစ်လို့ နတ်ဆရာ စကိုကာလည်း သေပြီဖြစ်လို့ ကျုပ်ဟာ တစ်ပြိုင်တည်းမှာ သင် တို့ရဲ့အကြီးအကဲနဲ့ နတ်ဆရာဖြစ်တယ်။ ကျုပ်စကားကို သဘောမတူတဲ့လူ ရှိရင် အခုချက်ချင်း မတ်တတ်ရပ်ပါ။

ကျုပ်အကြာကြီး စောင့်နေတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဘယ်သူမှ မတ်တတ် ထရပ်မယ့်လူ မရှိဘူး။ အဲဒီအခါမှာ ကျုပ်က အော်လိုက်ပြန်တယ်။

ငါဟာ သွေးကို မြည်းခဲ့ပြီဟေ့။ အခု ငါ့အတွက် အမဲသား။ ငါတွေ ယူခဲ့ကြ၊ ငါဆာတယ်။ သိမ်းထားတာတွေ၊ လှောင်ထားတာတွေ အားလုံး ထုတ်ခဲ့ကြ၊ ငါတို့ အောင်ပွဲကြီး၊ ခံကြမယ်။ အားလုံး ပျော်ကြ ရှင်ကြ တေး သီချင်းတွေ ဆိုကြ၊ အသုဘတေး မဟုတ်ဘူး။ မင်္ဂလာတေး သီကြွေးကြ၊ အမျိုးသမီးလေး ကဆန်ကို ခေါ်ခဲ့ကြ၊ အမျိုးသမီး ကဆန်ဟာ လုန်းချီရဲ့ ကလေးတွေရဲ့မိခင် ဖြစ်ရမယ်။

ကျုပ်စကားကို ကြားရတဲ့အခါမှာ ကျုပ်အဖေ အေ့တားဟာ အင်မတန် အိုမင်းမစွမ်း ရှိနေပြီမို့ ကျုပ်ရဲ့ဒူးကိုဖက်ပြီး မိန်းမတစ်ယောက်လို ငိုကြွေးတယ်။ အဲဒီနေ့ကစပြီး ကျုပ်ဟာ အကြီးအကဲနဲ့ နတ်ဆရာ တစ်ပြိုင်တည်း ဖြစ်သွားတယ်။ ကျုပ်ရဲ့ဂုဏ်သတင်းဟာ အင်မတန် ထင်ရှားတယ်။ လူအပေါင်းက ကျုပ်ကို ညွတ်ပျောင်းခယကြတယ်”

“မီးသင်္ဘောတွေ မလာခင်အထိပေါ့”

လူဖြူများ မရောက်လာမီအထိဖြစ်ကြောင်းကို မြူဆက်က ထောက်ပြလိုက်သည်။ လုန်းချိုက မြူဆက်၏ စကားကို လက်ခံပြောဆိုသည်။

“ဟုတ်တယ်၊ မီးသင်္ဘောတွေ မလာခင်အထိပေါ့ ...”

အမဲနပ်တစ်ပန်းကန်*

ကိုကြည် (ပြင်ဦးလွင်)

တွမ်ကင်းသည် လက်ကျန်ပေါင်မုန့်တစ်ဖွဲဖြင့် ပန်းကန်ထဲရှိ အနှစ်ကို ပြောင်စင်အောင်တို့ယူပြီး ပါးစပ်တွင်းသို့ သွင်းလိုက်၏။ ပြီးမှ ပလုတ်ပလောင်းနှင့် လေးလေးတွဲတွဲ ဝါးနေသည်။ စားစရာကုန်၍ စားပွဲမှ ထလိုက်ရသော်လည်း ဆာလောင်သောစိတ်က သူ့ကို ဖိစီးနေဆဲ။ မဝလင် မတင်းတိမ်သေး။ ဒါတောင် တစ်အိမ်သားလုံးတွင် သူတစ်ဦးသာ ညစာစားရသည်။ သူ့သားသမီး နှစ်ယောက်ကို ညစာမကျွေးနိုင်သဖြင့် မပူဆာအောင် တစ်ဖက်ခန်းတွင် စောစောသိပ်ထားရ၏။ သူ့ဇနီးလည်း တာမှမစားရသေး။ ဝမ်းဟောင်းလောင်းဖြင့် သူ့စားသောက်နေသည်ကိုသာ ကြောင့်ကြသောအကြည့်ဖြင့် ဆိတ်ငြိမ်စွာ ထိုင်ကြည့်နေသည်။ သူမသည် လက်လုပ်လက်စား လူတန်းစားထဲကဖြစ်၏။ ပိန်ပိန်ပါးပါးနှင့် ကြုံလို့နေသော်လည်း ပျိုရွယ်စဉ်က မိန်းမလှတစ်ဦးဖြစ်မှန်း သိသာပါသည်။ သူမ မျက်နှာပေါ်က အလှအပများ မပျက်ယွင်းသေးပါ။ သူ့ယောက်ျားအတွက် ဟင်းအနှစ်ချက်ရန် ဂျုံကို အိမ်နီးချင်း

---

* ဂျက်လန်ဒန်၏ လက်ရာမွန်သုံးပုဒ်း မြန်မာပြန်သူ ကိုကြည် (ပြင်ဦးလွင်) ရန်ကုန်၊ စာပေစိမ့်၊ ၁၉၇၃၊ စာ ၂၅-၄၅။

ဆိုမှ ချေးယူခဲ့ရသည်။ သူ့ချမ်းသာသမျှ ပဲနီဝက်နှစ်စေ့၊ စုစုပေါင်း တစ်ပဲနီဖြင့် ပေါင်မုန့်တစ်လုံး ဝယ်ခဲ့ရသည်။

တွမ်ကင်းတစ်ယောက် ပြတင်းအနီးသို့ လျှောက်သွား၍ ထိုင်လိုက်သည်။ သူ၏ ကိုယ်အလေးချိန်ကြောင့် ခနော်ခနဲ ကုလားထိုင်မှာ အသံပင် မြည်သွားသည်။ ဆေးတံကို ပါးစပ်တွင် အမှတ်တမဲ့ ခဲ၍ ကုတ်အင်္ကျီဘေးအိတ်ထဲသို့ လက်နှိုက်လိုက်သည်။ ဆေးတံသောက်ဆေး ကုန်နေပြီ။ သည်တော့မှ သတိရသည်။ “ငါ့နယ် မေ့တတ်ရန်ကော” ဟု မကျေမချမ်း မျက်မှောင်ကြုတ်၍ ဆေးတံကို ချထားလိုက်သည်။ သူ့ကိုယ်ခန္ဓာမှ ကြွက်သားများက သူ့အပေါ် ပိနေသလို သူ့လက်ဟန်ခြေဟန်များက နှေးကွေးလေးလံသည်။ သူသည် ကိုယ်ခန္ဓာကြီးထွား၏။ တုတ်ခိုင်သန်စွမ်း၏။ သူ့အသွင်အပြင်က လူသူလေးစားစွယ် သိပ်မရှိလှ။ သူဝတ်ဆင်ထားသော အဝတ်အစားများသည် ဟောင်းနွမ်းနေပြီ။ ရှူးဖိနပ် ခွာသစ်လဲထားသည်မှာ ကြာလှပြီ။ ဘယ်တုန်းကမှန်း မမှတ်မိတော့။ ဖိနပ်သားရေများကလည်း စုတ်ပြုလုနီးနေပြီ။ နှစ်သို့လင်တန် အပေါစားချုပ်ထည် ရုပ်အင်္ကျီကို ကြည့်လိုက်ပြန်တော့ လည်ကုပ်များ ဖွာနေ၍ အစွန်းအထင်းတွေ ဝရပွ။

မည်သို့ဆိုစေ တွမ်ကင်း၏ မျက်နှာသည် သူ့ဘဝကို ပီပီပြင်ပြင် ဖော်ပြနေပေသည်။ သူ့မျက်နှာမှာ တကယ် ထိပ်သီး ကြေးစားလက်စွဲ သမားမျက်နှာ၊ လက်ဝှေ့ကြိုးဝိုင်းတွင် နှစ်ပေါင်းများစွာ ကျက်စားခဲ့သော အသတ်အပုတ်သမားတစ်ဦး၏ လက္ခဏာများ သူ့တွင် အပြည့်ရှိသည်။ မျက်နှာချင်းဆိုင်လိုက်သူကို အားငယ် သွေးကြောင်သွားစေနိုင်သော မျက်နှာပေးမျိုးဖြစ်၏။ မုတ်ဆိတ်ကျင့်စွယ်ကို ပြောင်စင်အောင် ရိတ်သင်ထားသောကြောင့် မျက်နှာကျကို ရှင်းရှင်းလင်းလင်း မြင်ရသည်။ ရုန့်ရင်းကြမ်းတမ်းဟန်ရှိသော ပါးစပ်ကို ပါးလွှာသောနှုတ်ခမ်းဖြင့် စည်းသတ်ထားသည်။ ပါးစပ်သည် မျက်နှာပေါ်ရှိ ဓားရှုရာကဲ့သို့ စေ့စေ့ကြီး၊ ကြီးမားသော မေးရိုးသည် ရန်လိုရက်စက်သော အသွင်ကို ဆောင်နေ၏။ ထိုးထိုးထောင်ထောင် မျက်ခုံးမွေးများသည် တစ်ဖက်နှင့်တစ်ဖက် ထိစပ်လှမတတ်။

ထူထဲသော မျက်ခွံအောက်က မျက်လုံးများက ခံစားမှု ကင်းမဲ့နေကြသည်။ တွမ်ကင်းကို တောရိုင်းတိရစ္ဆာန်တစ်ကောင်နှင့် တူပါသည်ဟု ဆိုငြားအံ့။ သူ့တစ်ကိုယ်လုံးတွင် သူ့မျက်လုံးသည် တိရစ္ဆာန်နှင့် အတူဆုံးဟု ဆိုရပေမည်။ ရီဝေနေသော အိပ်နိုးထစ မျက်လုံးများသည် တကယ်ခြင်သော်မျက်လုံးများ၊ သားစားတိရစ္ဆာန်မျက်လုံးများဖြစ်သည်။ နူးဆံစပ်သည် ခပ်ခွေခွေ ဆံပင်က တိုတို။ သည်တော့ ဦးရေပေါ်က လူမိုက်တို့၏ အမှတ်တံဆိပ်တို့ဖြစ်သော အဖုအထစ်များ။ အမာရွတ်များကို မြင်နေရသည်ပေါ့။ သူ့နာခေါင်းသည် မရေမတွက်နိုင်သော လက်သီးချက်များ၏ အထိုးအနက်များကို ခံရဖူး၍ နှစ်ကြိမ်တိုင်တိုင် ကျိုးဖူးသည်။ ဂေါ်ဖီထုပ်လို တွန့်ခေါက်သော သူ့နားရွက် အစုံကတော့ အမြဲလိုလို ဒဏ်ပိ၍ ရောင်ကိုင်းနေသည်။ အမေမွေးသည့် နားရွက်ထက် နှစ်ပြန်လောက် ကြီးနေသလို ထင်ရ၏။ မုတ်ဆိတ်ကို လောလောလတ်လတ် ရိတ်ထားသည်ဆိုသော်လည်း ငုတ်စလေးများ ပိုနားသည်နား ထိုးထိုးထောင်ထောင်ရှိနေသည်။ မျက်နှာကို မဲနယ်ဆိုးထားသည့် ပမာ။

လူပြတ်သော လမ်းကြားမှောင်ရိပ်တစ်ခုတွင် တွမ်ကင်းနှင့် ပက်ပင်း တိုးမိသူတိုင်း သူ့မျက်နှာကို ကြည့်၍ မလန့်သူမရှိ။ လူဆိုးမျက်နှာ၊ တကယ်တော့ တွမ်ကင်းသည် လူဆိုးစာရင်းဝင်မဟုတ်။ ဘယ်သောအခါမျှလည်း ရာဇဝတ်မှု ကျူးလွန်ဖူးသူ မဟုတ်ခဲ့ပါ။ သူ့ဘဝ သက်တမ်းတစ်လျှောက် စိတ်အခန့်မသင့်၍ ခိုက်ရန်ဖြစ်ပွားခဲ့ဖူးသည်တော့ ရှိပါ၏။ သို့သော် သူသည် မည်သူ့ကိုမျှ အသားလွတ် အနာတရဖြစ်အောင် မလုပ်ခဲ့။ ရန်လိုတတ်သူ၊ လက်သွက်လက်မြန်သူလည်း မဟုတ်ပါ။ သူသည် ကြေးစား လက်ငွေသမား တစ်ဦးသက်သက်သာ ဖြစ်သည်။ သူ့တိုက်ရည်ခိုက်ရည်သည် ကြေးစား ကြီးဝိုင်းအတွက်သာ ဖြစ်သည်။ ကြီးဝိုင်းအပြင်တွင် သူသည် လူကောင်း ပကတိ။ အေးအေးနေတတ်၏။ သဘောသကာယ ကောင်း၏။ ငယ်စဉ် ငွေရွှင်စဉ်ကဆိုလျှင် ကိုယ့်အတွက်မကျန်အောင် လက်ဖွာဖွာပေးတတ်၊ ကျွေးတတ်သူဖြစ်၏။ သူသည် အငြိုးအတေးမထားတတ်၊ သူ့မှာ မုန်းသူ

ရန်ဘက် မရှိသလောက် ရှား၏။ သတ်ပုတ်ခြင်းသည် သူ့အလုပ်၊ သူ့စီးပွားရေး ဖြစ်သည်ဟု သဘောထားသည်။ ကြိုးဝိုင်းတွင်းတွင်တော့ သူ့ပြိုင်ဘက်ကို ကွဲအောင်၊ ပြဲအောင်၊ လဲအောင် ထိုးသတ်မည်။ သို့သော် ပြီးသူရန်ဘက်ဟု သဘောမထားခဲ့။ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်း လုပ်ငန်းသက်သက်သာ ဖြစ်သည်။ ပရိသတ်ကလည်း လူလူချင်း အလဲအကွဲထိုးသည်ကို ကြည့်ရန် ငွေကြေး အကုန်အကျခံ၍ လာကြသည် မဟုတ်လား။ ကြေးစားလောကတွင် ငွေများများရအောင် တစ်ဖက်သားကို အနိုင်ထိုးရပေမည်။

လွန်ခဲ့သော နှစ်နှစ်ဆယ်က တွမ်ကင်းသည် 'ဂူး လူး မူး လူး ဂူး ဂါး' ဆိုသူနှင့် တစ်ပွဲခွဲဖူးသည်။ သူသိထားသည်က ဂူးဂါးသည် မေးရိုးကျိုး၍ ကုထားသည်မှာ လေးလသာရှိသေးသည်။ နယူးကတ်ဆယ်မြို့တွင် ထိုးသတ် စဉ်က ကျိုးထားသော မေးရိုးသည် အသားမသေလောက် သေးပေး သည်တော့ သူသည် ဂူးဂါး၏မေးကိုသာ မဲ၍ထိုးသည်။ ကိုးချီကိုးလားတွင် ဂူးဂါး၏မေးရိုးသည် သူ့လက်ချက်ဖြင့် ဒုတိယမို့ ကျိုးလေတော့သည်။ သူ ဂူးဂါးပေါ် ဘာစိတ်ယုတ်မာမျှမရှိ။ ဂူးဂါးကိုနိုင်အောင် ထိုးသတ်ရာတွင် အသေချာဆုံးအလုပ်ကို သူ့လုပ်သွားသည်။ သူက ကြေးစားပီပီ အနိုင်ထိုး၍ ငွေထုပ်ပိုက်သွားသည်။ အထိုးခံရသော ဂူးဂါးကလည်း တွမ်ကင်းအပေါ် အငြိုးမထားခဲ့။ နှစ်ဦးစလုံး ကြေးစားစစ်စစ်တွေဖြစ်ကြ၍ ကြေးစားပီပီ ထိုးသတ်သွားခဲ့ကြပေသည်။

တွမ်သည် ပင်ကိုက စကားနည်းသူတစ်ယောက်။ သည်တော့ ပြတင်း နားတွင် ဆိတ်ဆိတ်ထိုင်၍ သူ့လက်များကို သူ့ကြည့်နေသည်။ လက်ခုံပေါ် တွင် သွေးကြောကြီးများက ထင်းထင်းကြီးပေါ်နေသည်။ လက်ခမ်းများကမူ ထိုးသတ်ဖန်များသဖြင့် ဖထစ်ရွတ်တွနေပြီ။ လက်ငှေ့လမားဒိုက်ကြီးဖြစ်ကြောင်း သက်သေခံနေကြ၏။ သွေးလွှတ်ကြောများသည် လူ၏ အသက်သွေးကြော များဖြစ်ကြောင်း သူမသိရှာ။ သို့သော် သူ့လက်ခုံပေါ်က ထောင်ထနေသော သွေးပြန်ကြောများ၏ အနေအထားကို သူ့နားလည်ပါသည်။ သူ့နားလုံးအိမ်က သူ့သွေးကြောများတွင်းသို့ သွေးပေါင်ဖိအားများစွာဖြင့် သွေးများ တွန်းပို့

ခဲ့ပေါင်း များပြီ။ ယခု သူ့သွေးကြောများသည် ငယ်စဉ်ကလို မကောင်းတော့။ သွေးကြောများ၏ ရုန်းကန်အားသည် သားရေမျှောကြိုးများလို မဟုတ်တော့ဘဲ လျော့ရဲလာကြပြီ။ သွေးကြောများ လျော့ရဲလျော့ရဲ ဖြစ်လာသည်နှင့်အမျှ သူ့သက်လုံလည်း မကောင်းတော့။ ယခု သူ လွယ်လွယ်နှင့် မောတတ်လာသည်။ ယခင်ကလို ပွဲအစမောင်းသံ ‘နောင်’ ခနဲ ကြားလိုက်သည်မှ ပွဲအဆုံး မောင်းသံကြားသည်အထိ တစ်ဟုန်ထိုး မထိုးသတ်နိုင်တော့။

ငယ်စဉ်ကတော့ တွမ်တို့ သက်လုံကောင်းခဲ့သည်။ ပွဲစသည်နှင့် သူ့လက်သီးများက တူနှင့်ထုသလို ထိုးသတ်သည်။ လက်မောင်းများက ပြုတ်တူနှင့်ညှပ်သလို ညှပ်သည်။ ရွပ်ရွပ်ရွံ့ရွံ့ မဆုတ်တမ်း။ သူ့ကိုယ်တိုင် ကြိုးဝိုင်းထောင့်အထိ အထိုးခံရသည်လည်း ရှိ၏။ သူက တစ်ဖက်သားကို ကြိုးဝိုင်းထောင့်အရောက် လိုက်ထိုးသည်လည်းရှိ၏။ နောက်ဆုံးအချို့ ဖြစ်သော အချို့နှစ်ဆယ်မြောက်တွင် သူ အကြမ်းရမ်းဆုံး ထိုးသတ်နိုင်ဆဲ။ ကွင်းလုံးပြည့် ပရိသတ် မတ်တတ်ရပ်၍ ကျွက်ကျွက်ညံအောင် အားပေးနေပြီ။ လိုက်၍ထိုး၊ ထိအောင်ထိုး၊ လွတ်အောင်ငုံ့ရှောင်။ တစ်ဖက်သား အပေါ် လက်သီးမိုးတွေ ရွာချနိုင်ခဲ့သည်။ တစ်ဖက်က ထိုးသမျှကိုလည်း တောင့်ခံနိုင်ခဲ့သည်။ ပွဲစဉ်တစ်လျှောက် သူထိုးသတ်နေသမျှ သူ့နည်းအိမ်က သွေးတွေကို သွေးကြောတွင်းသို့ တာဝန်မပျက် တွန်းပို့ညှစ်ထုတ်ပေးခဲ့သည်။ ပွဲပြီးပြီဆိုလျှင်တော့ သွေးတွေပြည့်နေသော သွေးကြောများ ပုံမှန်အနေအထားသို့ ပြန်ကုန်သွားစမ်း၊ သည်လို သူထင်ခဲ့သည်။ တကယ်တော့ ကြိမ်ဖန်များစွာ သွေးအလွန်အကျွံတိုးခဲ့သော သွေးကြောများသည် ပုံမှန်အရွယ်အစားသို့ ပြန်မကျနိုင်တော့။ တစ်ကြိမ်ထက်တစ်ကြိမ် မသိမသာလေး ကြီးလာသည်။ ကျယ်လာသည်။ ရုန်းပြန်အားတွေ လျော့ပါးလာခဲ့ရသည်။

တွမ်သည် သူ့လက်ခံနှင့် လက်သီးကို တွေ့တွေ့ကြီးကြည့်ရင်း ရုပ်ရှင်ကားဟောင်းတစ်ကားကို ပြန်ကြည့်ရသကဲ့သို့ သူ့အတိတ်ကို သူ ပြန်မြင်ယောင်နေမိ၏။ သူငယ်စဉ် လျှမ်းလျှမ်းတောက်ခဲ့စဉ်ကပေါ့။ သည်လက်သီးတွေ ဒေါင်ဒေါင်မြည်စဉ်ကပေါ့။ ‘ဝေလနယ်သား လူကြမ်းကြီး’ ဟု ကျော်

ကြားသော ‘ဘင်နီဂျုံး’၏ ခေါင်းကို သည်လက်သီးများဖြင့် ထိုးနှက်ခဲ့ပြီး လက်ဆစ်တွေ အထိနာခဲ့ဖူးသည်။ တွေးရင်း တွေးရင်းက ဆာလောင် ဖွတ်သိပ်မှုသည် သူ့ထံ ပြန်လည် ရောက်လာသည်။

“အရေးထဲကွာ၊ အမဲနပ်လေးတစ်ပွဲလောက် စားချင်လိုက်တာ” ဟု အသံထွက် ရေရွတ်ရင်း လက်သီးအစုံကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင်ဆုပ်၍ မကြား တကြား ဆဲဆိုလိုက်မိသည်။

“ကျွန်မ ဘတ်ရဲဆိုင်ရော၊ ဆော်လေရဲဆိုင်ရော သွားပါသေးတယ် ရှင်ရယ်”

သူ့ဇနီးသည်က ခခယယလေး ပြန်ပြောရာသည်။

“သူတို့က အကြွေးမရောင်းနိုင်ဘူးတဲ့လား”

သူက မေးသည်။

“ပဲနီဝက်ဖိုးတောင် မပေးဘူးတဲ့ရှင်၊ ဘတ်က ပြောလိုက်သေးတယ်”

သူမအသံ တိမ်ဝင်သွား၏။

“ပြောလေကွာ၊ ဘတ်က ဘာတဲ့လဲ”

“ဘတ်ကပြောတယ်။ ဒီည ဆန်းဒယ်က ရှင့်ကို ဘယ်လိုအနိုင်ထိုးပြ မလဲ သူတွေ့နေတယ်တဲ့၊ ရှင့်ကြွေးစာရင်းကလည်း ခုတောင် တော်တော် များနေပြီတဲ့”

သူဘာမျှ ပြန်မပြောသော်လည်း မကျေမချမ်းဖြင့် နာတစ်ချက် မှတ် လိုက်သည်။ သူပျို့ရွယ်စဉ်ကဆိုလျှင် သူမွေးထားသော ခွေးကိုပင် အမဲနပ် အဝအပြုံ ကျွေးနိုင်ခဲ့သည်။ ထိုစဉ်ကသာဆိုလျှင် ဘတ်ကဲ့သို့ အမဲသားသည်က သူ့ကို အမဲသား ဘယ်လောက်လိုချင်လဲ။ တစ်တုံးမဟုတ်၊ တစ်ထောင် ယူချင်သလား။ အကြွေးရောင်းပေလိမ့်မည်။ ယခုတော့ ခေတ်တွေပြောင်းခဲ့ပြီ တွမ်ကင်း အသက်ကြီးလာပြီ။ အကျပိုင်းရောက်ပြီ။ တွမ်ကင်းခေတ်က ကုန်ခဲ့လေပြီ။ ဒုတိယတန်းစား ကလပ်သင်းများတွင် ယှဉ်ပြိုင်ထိုးသတ်နေရ ရှာသော သူ့လို လက်ဝှေ့သမားအိုများအတွက် မည်သည့် ဆိုင်ရှင်ကမျှ အကြွေးမပေးချင်တော့။

သူ မနက်အိပ်ရာထကတည်းက အမဲနပ် ချင်ခြင်းတပ်နေမိသည်။ ခုထက်ထိ သည်ချင်ခြင်းက မပြေ။ သည်နေ့ထိုးရမည့်ပွဲအတွက် သူ ကောင်းကောင်း မလေ့ကျင့်ခဲ့ရ။ သည်နှစ် သြစတြေးလျတွင် မိုးခေါင်သည်။ စီးပွားရေး ကျပ်တည်းကြသည်။ ကြုံရာကျပန်း အလုပ်ကလေးတစ်ခုရဖို့ မလွယ်။ သူ့တွင် လေ့ကျင့်ဖော် လေ့ကျင့်ဖက်မရှိ။ အစားကောင်းလည်း ဝဝလင်လင် မစားရ။ ကျင်းတူးမြေပေါက်အလုပ်ကို ရသမျှ သူ့လုပ်ရသည်။ ခြေထောက်များ ကျစ်လျစ်သန်မာစေရန် နံနက်စောစောထ၍ ဒိုမိန်းပန်းခြံ တစ်ပတ်ပြေးရ၏။ သို့ပေမဲ့ လေ့ကျင့်ထိုးသတ်ဖော်မရှိဘဲ တစ်ဦးတည်း လေ့ကျင့်ရသည်က လွယ်လှသည်မဟုတ်။ သားကျွေးမှု၊ မယားကျွေးမှု တာဝန်က တစ်ဖက်ရှိသေးသည်။ သူနှင့် ဆန်းဒယ်တို့ ကြေးစားပွဲထိုးကြ မည့် သတင်းထွက်လာတော့ ဆိုင်ရှင်တချို့က အကြွေးအနည်းငယ် ပေးလာ ကြသည်။ ငွေရပေါက်မြင်သည်ကိုး။ ‘ရွှင်မြူးဖွယ်’ ကလပ်အသင်း၏ အကျိုးဆောင် အတွင်းရေးမှူးက သူ့ကို ငွေသုံးပေါင် ထုတ်ချေးသည်။ တကယ်တော့ သူရမည့် ရုံးကြေးကို ကြိုတင်ပေးခြင်းဖြစ်၏။ သည့်ထက် ပိုတောင်း၍ မရတော့။ မိတ်ဟောင်းဆွေဟောင်းများထံမှ တစ်သျှိုလင်၊ နှစ်သျှိုလင် တစ်ခါတစ်ရံ လှည့်ရသည်။ သူ့အပေါင်းအသင်းများကလည်း သည့်ထက် ပိုမချေးငှားနိုင်ကြ။ သူတို့ကိုယ်တိုင် သည်နှစ်ပိုးခေါင်၍ စီးပွားရေး ကျပ်တည်းနေကြသည်။ သည်တော့ သူ့စိတ် ကျေနပ်လောက်အောင် လေ့ကျင့်မှု မလုပ်နိုင်ခဲ့။ ဒါကို ငြင်းကွယ်၍မရ။ သည့်ထက် အာဟာရ ကောင်းကောင်း စားနိုင်မှ။ သည့်ထက် သောကကင်းကင်း နေနိုင်မှ။ ပြီးတော့ အသက် ၄၀ လူတစ်ယောက်အဖို့ အသက် ၂၀ အရွယ်တုန်းကလို အားအင် ပြည့်ဖြိုးလာရန်မှာ ပိုမိုခက်ခဲလာသည်။

“ဘယ်နှနာရီလဲ လစ်ဇီ” ဟု လှမ်းမေးသည်။ သူ့အိမ်တွင် နာရီ မရှိ။ သူ့ဇနီးက တစ်ဖက်အိမ် သွားမေးပြီး ပြန်လာသည်။

“ရှစ်နာရီထိုးဖို့ ဆယ့်ငါးမိနစ်”

“နောက်ဆယ့်လေးငါးမိနစ်ဆိုရင် ပထမအချို့ စတော့မှာပဲ။ လက်ရည်

စမ်းပွဲ တစ်ပွဲပြီးမှ ဒီလာဝဲနဲ့ ဂရစ်ဒလီ လေးချီ လေ့ကျင့်တိုးသတ်ပွဲလာမယ်။
နောက် ... စတားလိုက်နဲ့ သင်္ဘောသား ဆယ်ချီပွဲတစ်ပွဲ။ ငါ့ပွဲက တစ်နာရီ
လောက် လိုဦးမယ်”

ဆယ်မိနစ်ကျော်ကျော် သူ ငြိမ်ငြိမ်လေးထိုင်နေပြီးမှ ထရပ်လိုက်သည်။

• “တကယ်တော့ လစ်ဒီရေ ငါ့စိတ်ကြိုက် မလေ့ကျင့်ထားရဘူး”

ပြောပြောဆိုဆို ဦးထုပ်ကို လှမ်းဆွဲ၍ တံခါးဆီသို့ လှမ်းခဲ့သည်။ ဇနီး
သည်ကို မွှေးမွှေးပေးဖော်မရာ။ ယခင်ကလည်း အကျင့်မလုပ်ခဲ့။ သည်ညတော့
သူ့ဇနီးက သူ့ကို မရဲတရဲ လှမ်းဖက်လိုက်သည်။ သူ့ငုံပေးလိုက်တော့ သူ့ဇနီးက
သူ့ပါးကို မွှေးမွှေးပေးလိုက်သည်။ ထောင်ထောင်မောင်းမောင်း သူ့အရပ်
ကြီးနှင့် ယှဉ်လိုက်တော့ ဇနီးသည်ခမျာ အတော်လေး ညှက်သွားရတော့
သည်။

“အောင်ပွဲခံပါစေ တွမ်းရယ်၊ သူ့ကိုနိုင်မှ ဖြစ်မယ်နော်”

“အေး ... ငါ့သူ့ကိုနိုင်မှဖြစ်မယ်”

သူက ပြန်ပြောခဲ့သည်။ ဒီတစ်နည်းပဲ ရှိတယ်။ ငါ သူ့ကို နိုင်ကိုနိုင်မှ
ဖြစ်မယ်။

ရင်ထဲတွင် ပေါ့ပါးသွားအောင် ကြိုးစားရင်း ရယ်လိုက်သည်။ လစ်ဒီက
သူ့ကို တင်းတင်းလေး ဖက်ထားသည်။ ဇနီး၏ ပခုံးကိုကျော်၍ ပရိဘောဂ
ကင်းမဲ့စွာ ပြောင်တလင်းခါနေသော အခန်းကို လှမ်းကြည့်မိသည်။ အိမ်လခ
ကြော့တင်နေသော အခန်းတစ်ခန်း၊ သူ့ဇနီးနှင့် ကလေးနှစ်ယောက်၊ သူပိုင်
ဆိုင်သမျှ လောကကြီးတွင် ဒါအကုန်ပါ။ အကာလ ညအခါတွင် သည်အိမ်
ခန်းနှင့် မိသားစုကို ထားခဲ့၍ သားစာ မယားစာ ရှာရန်ထွက်ရတော့မည်။
ခေတ်သစ်ကမ္ဘာက လူသားတစ်ယောက် သူ၏စက်ရုံရုံရာသို့ အလုပ်လုပ်ရန်
သွားသည်နှင့် မတူ။ ကမ္ဘာဦးအစက ခြင်္သေ့မနှင့် ခြင်္သေ့ပေါက်များအတွက်
အစာရှာထွက်သော တောဘုရင် ခြင်္သေ့ကြီးနှင့် တူနေသည်။

စိတ်ပျက်အားလျော့သော လေသံဖြင့် သူထပ်ပြောပြန်သည်။

“ငါ သူ့ကိုနိုင်မှဖြစ်မယ်။ နိုင်ရင် ဆုကြေးငွေ ပေါင်သုံးဆယ် ...

ကြေးလေးဘာလေး ဆပ်ပြီးရင်တောင် အတော်အသင့် သုံးစရာကျန်ဦးမယ်။ ရုံးရင်တော့လား။ အိမ်ပြန်ဖို့ လမ်းစရိတ်တောင် ပါမှာ မဟုတ်ဘူး။ ရုံးကြေး သုံးပေါင်က ကလပ်အတွင်းရေးမှူးဆီက ကြိုယူထားလို့ ကုန်ပြီ။ သွားမယ် မိန်းမရော နိုင်ရင်တော့ အိမ်တန်းပြန်ခဲ့မယ်”

“ကျွန်မလည်း မအိပ်ဘဲ စောင့်နေပါ့မယ်”

ခပ်လှမ်းလှမ်းရောက်မှ လှမ်းအော်နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။ ရွှင်ဖြူးဖွယ် ကလပ်သို့အရောက် နှစ်မိုင်လျှောက်ရဦးမည်။ သူ ‘နယူးဆောက်ဝေး’ ပြည်နယ် ဟဲဝီးဝိတ်ချန်ပီယံဘဝ နနပျိုပျို ငွေရွှင်စဉ်ကဆိုလျှင် လက်ဝှေ့ကို အငှားကားဖြင့် သွားမည်မှချ။ ဒါမှမဟုတ်လျှင် သူ့ဘက်က ကြေးကြီးလောင်း ထားသူ တစ်ယောက်ယောက်က ကားငှား၍ လာခေါ်လိမ့်မည်။ တော်မီဘန်း တို့ အမေရိကန်သား ဂျက်ဂျွန်ဆင်တို့ဆိုလျှင် ကိုယ်ပိုင်ကားတင်္ဂီနင့်၊ သူက တော့ ခြေကျင်တစ်လှည်း၊ ကုန်းကြောင်းတစ်လှည်း၊ လက်ဝှေ့သွားထိုးမည့် လူတစ်ယောက်အဖို့ လက်ဝှေ့ကို နှစ်မိုင် ခြေကျင်လျှောက်ခြင်းသည် ကောင်းသော သွေးပူလေ့ကျင့်ခန်းမဟုတ်ကြောင်း လူတိုင်း သိလောက် ပါသည်။ သူလို အကျဉ်းရောက်နေသော လက်ဝှေ့သမားအိုတစ်ယောက်ကို မည်သူကမျှ မလေးစားကြတော့သည်မှာ လောကဓမ္မတာ။ တွမ်ကင်းသည် မြေပေါက်ကျင်းတူးအလုပ်လောက်သာ လုပ်တတ်သူ။ ဒါတောင် သူ၏ ကျိုးနေသော နှာခေါင်းနှင့် ရောင်ကိုင်းနေသော နားရွက်တို့သည် မြေပေါက် ကျင်းတူး အလုပ်ကြမ်းနှင့် သိပ်မလိုက်ဖက်လှ။ ကောင်းရောင်းကောင်းဝယ် အလုပ်ကလေးတစ်ခုလောက် လုပ်တတ်ချင်ပါသည်။ ဒါမှ နောင်ရေးအတွက် ဘဝအာမခံချက်ရှိမည်။ သို့သော် သူ့ကို သည်လိုအကြံဉာဏ်မျိုး တယ်သူကမျှ မပေးခဲ့။ ပေးလာခဲ့လျှင်လည်း သူလိုက်နာခဲ့မည်မဟုတ်မှန်း ရင်ထဲက သိနေ သိသည်။

သည်တုန်းက သူ့အတွက် ငွေက ပေါလွန်းလှသည်။ ငွေမှ အထုပ်လိုက် အထည်လိုက်။ နိုင်လိုက်တဲ့ လက်ဝှေ့တွေက သောက်သောက်လဲ။ တစ်ပွဲနှင့် တစ်ပွဲကြား ကောင်းကောင်းနား။ ကောင်းကောင်းသုံးဖြုန်းနေခဲ့သည်။

သူ့နောက်က သူ့ကို အားကျမြှောက်ပင့်ပေးသူတွေက တရုန်းရုန်း ကျောပုတ်မည့်သူ့ လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်မည့်သူတွေ တစ်ပုံတစ်ပင်၊ သူနှင့် ငါ့မိနစ်လောက် စကားလက်ဆုံကျဖို့အရေး အရက်ဝယ်တိုက်မည့် လူကုံထံတွေကလည်း မရှား၊ ပွင့်လိုက်တဲ့စန်းမှ လျှမ်းလျှမ်းတောက်နေသည်။ သူထိုးသတ်သည့် ပွဲတိုင်း ရုံလျှံ၍ သောသောညအောင် အားပေးခဲ့ကြသည်။ သူကလည်း မှန်တိုင်းဆင်စာလို ထိုးသတ်ပြီး အလဲထိုး ပွဲသိမ်းခဲ့သည်။ ‘တွမ်ကင်းက အနိုင်ရပါတယ်’ ဆိုသည့် ဒိုင်လူကြီး၏ ကြေညာသံကို ကြားယောင်လာသည်။ နောက်နေ့သတင်းစာတိုင်း အားကစားကဏ္ဍတွင် သူ့ဓာတ်ပုံ သူ့သတင်းတွေ ရွန်းရွန်းဝေခဲ့သည်။

ရွှေထီးဆောင်းခဲ့သည့်အချိန်တွေကို ပြန်မှန်းဆကြည့်လိုက်သည်။ သူ့အပြတ်အသတ် ထိုးလဲခဲ့သူတွေဟာ သူ့လို ကျလူတွေချည်းပါလား။ တွေးရင်းတွေးရင်း တရေးရေး ပေါ်လာသည်။ ဟိုတုန်းက သူက ပျို့ရွယ်သူ တက်လူ၊ သူတို့က ကျလူတွေဆိုတော့ လွယ်လွယ်နှင့် နိုင်ခဲ့သည်မှာ မဆန်းလှ။ သူ့ပြိုင်ဘက်တွေက ပွဲပေါင်းများစွာ ထိုးသတ်ခဲ့ပြီး အရိုးအဆစ်တွေ ပန်းလျှံနေကြပြီ။ လက်သီးလက်ဆစ်တွေ ဒဏ်ဖြစ်နေကြပြီ။ လက်ပေါက် သွေးကြောတွေ လျော့ခဲ့နေကြပြီ။ သည်လိုအရွယ်ကျသူတွေကို သူနိုင်ခဲ့သည်မှာ မဆန်းလှ။ ရပ်ကတ္တားပင်လယ်ကွေ့က အထူးပွဲတစ်ပွဲတွင် ကျလူ ‘စထောက်ရှားဘီလ်’ ကို ဆယ့်ရှစ်ချီနှင့် အလဲထိုး ပွဲသိမ်းခဲ့ဖူးသည်။ ဘီလ်တစ်ယောက် ပွဲအပြီး အလတ်လဲခန်းထဲတွင် ကလေးပမာ ရှိုက်ကြီးတင် ငိုခဲ့သည်ကို သူ့အမှတ်ရလာသည်။

‘ဪ ... ဘီလ်မျော ယခု ငါဖြစ်သလို အိမ်လခကြွေးတွေ တင်နေခဲ့လေသလား။ ဘီလ်မှာ ငါ့လို ကျွေးရမွေးရမယ့် ဇနီးနဲ့ကလေးနှစ်ယောက် ရှိနေရှာသလား။ ငါနဲ့ထိုးမယ့်နေ့က ဘီလ်တစ်ယောက် ငါ့လိုပဲ အမဲနပ်တစ်ပန်းကန်လောက်မှ မစားနိုင်ဘဲ ဆာလောင်နေခဲ့ရှာသလား’ မည်သို့ဆိုစေ ဘီလ်သည် သူနှင့်ထိုးသည့်ပွဲတွင် မယုံကြည်နိုင်လောက်အောင် အနာခံ ထိုးသတ်သွားခဲ့သည်။ သူ ခုမှပဲ ဒါတွေကို ပြန်လည် မြင်ဖောင်

လာသည်။ သူ့ကိုယ်တိုင် အရွယ်ကျလာတော့မှ ပိုသိလာသည်။ ဟိုအနစ်နစ်ဆယ်က ဘီလ်သည် ထမင်းတစ်လုတ်အတွက် သူနှင့် ထိုးသတ်ခဲ့တာပါလား။ သူကတော့ ငယ်ဂုဏ်ရှိသူမို့ ကျော်ကြားဖို့နှင့် ငွေလွယ်လွယ်ရဖို့ ထိုးသတ်ခဲ့သည်။ ရုံးသွားရာတဲ့ ဘီလ်တစ်ယောက် ငိုပွဲဆင်ခဲ့တာ ဘာမျှ မထူးဆန်းတော့။

ကြေးစားတစ်ယောက်အဖို့ တစ်စုံတစ်ခုသော အတိုင်းအတာအထိသာ အောင်ပွဲခံနိုင်မည်။ ဒါဟာ ကြေးစားလက်ဝှေ့လောက၏ သံမဏိစည်းမျဉ်းတစ်ခု။ အရည်အသွေးကောင်းသော လက်ဝှေ့သမားသည် ပွဲတစ်ရာအနိုင်ထိုးကောင်း ထိုးနိုင်မည်။ နောက်တစ်ယောက်က ပွဲနစ်ဆယ်နှင့် ဇာတ်သိမ်းကောင်း သိမ်းရမည်။ ကြေးစားလက်ဝှေ့သမားသည် သူ့အတွက် နိုင်ပွဲကုန်ပြီဆိုလျှင် သည်လောကမှ ပျောက်ကွယ်သွားစမြဲပင်။ တွမ်ကင်းလည်း ထိုနည်းနှင့်နင်း သို့ပေမဲ့ တွမ်ကင်းက သူ့များတကာထက် ပွဲပေါင်းများစွာ ပိုထိုးနိုင်ခဲ့သည်။ နှလုံးတွေ၊ အဆုတ်တွေ ပွင့်ထွက်မတတ် ရေကုန် ရေခန်း ထိုးရသောပွဲများ များစွာ အနိုင်ရခဲ့ပါသည်။ သူ၏ ကျစ်လျစ်သွက်လက်သော ကြွက်သားများ အဖုအထစ်ဖြစ်သည်အထိ၊ အကြောအခြင်တွေ လျော့တိလျော့ရဲ ဖြစ်ကုန်သည်အထိ သူ ကြိုးဝိုင်းပေါ် ရိုနေသေးသည်။ အားစိုက်ခွန်စိုက် ထိုးသတ်ရလွန်းသဖြင့် ခံနိုင်ရည် သက်လုံကုန်ခန်းသည် အထိ စိတ်ရောကိုယ်ပါ ပန်းလျှော့နှမ်းနယ်နေသော်လည်း သူထိုးသတ်နေခဲ့ပါသည်။ ဒါကြောင့် သူ့ကို သူ့များတကာထက် သာလွန်ပါပေသည်ဟု ဆိုရမည်။ ယခုဆိုလျှင် သူနှင့် သက်တူရွယ်တူ ထိုးဖော်သတ်ဘက်ဆိုလို့ လက်ဝှေ့လောကတွင် တစ်ယောက်တလေမျှ မကျန်တော့။ သူတစ်ယောက်သာ နောက်ဆုံးကျန်ခဲ့သည်။ ရုံးခိုမဲ့သူတွေ ကြိုးဝိုင်းကို ကျောခိုင်းသွားကြသည်မှာ သူ့မျက်စိအောက်တွင်ပင်ဖြစ်၏။ သူ့ကိုယ်တိုင်ပင်လျှင် လူတော်တော်များများကို ကြေးစားလက်ဝှေ့လောကမှ အပြီးအပိုင် မောင်းထုတ်နိုင်ခဲ့သေးသည်။

သူပျိုရွယ်စဉ်က သူ့ကို ကျလူတွေနှင့် တည်ပေးကြသည်။ သူကလည်း တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် လုံ့သိပ်အနိုင်ယူခဲ့သည်။ ‘စထောက်ရှားဘီလ်’

လို ကျလူတွေ အရုံးနှင့် ငိုပွဲဆင်နေချိန် သူက တက်လူပီပီ ဟားတိုက်ရယ် မောနိုင်ခဲ့သည်။ ခုတော့ ဘဝဝိပါက်ကြမ္မာစက်က တစ်ပတ်လည်ခဲ့ပြီ။ သူက ကျလူဖြစ်ခဲ့ပြီ။ သူ့ကို ပျို့မျှစ်နနယ်သည့် တက်လူတွေနှင့် ထိုးသတ်ခိုင်းကြပြီ။ ယနေ့ညပင်လျှင် ဆန်းဒယ်ဆိုသူ သူကောင်းသားနှင့် တစ်ပွဲတစ်လမ်း အကဲစမ်းရတော့မည်။ ဆန်းဒယ်သည်လည်း ခေသူမဟုတ်။ နယူးဇီလန်ပြည်တွင် အောင်ပွဲစံချိန်တင်ထားသူ၊ ဩစတြေးလျတွင် နာမည်မရသေး၍သာ တွမ်ကင်္ဂီးနှင့် ဆိုင်ပေးကြခြင်းဖြစ်သည်။ ဒီတစ်ပွဲနိုင်လျှင် ဆန်းဒယ်အဖို့ သည့်ထက် လက်စွမ်းထက်သူတွေနှင့် တွေ့ခွင့်ရမည်။ သတ်ကြေးတွေလည်း အများကြီးရမည်။ ဆန်းဒယ်ကလည်း အားသွန်ခွန်စိုက် သေသေကျေကျ ထိုးသတ်မှာ သေချာသည်။ သူ့ရှေ့တွင် ငွေ၊ သိက္ခာ၊ အောင်ပွဲတွေ တန်းစီ စောင့်နေပြီ။

တွမ်ကင်းဆိုသည်မှာ ဆန်းဒယ်၏ ဘဝတက်လမ်းကို ဆီးဆို့နေသော သစ်ဂုတ်တိုကြီး ဖြစ်နေသည်။ တွမ်ကင်းအတွက်ကတော့ နိုင်လျှင် ငွေပေါင် သုံးဆယ်ထက် ပိုပြီး ရစရာမရှိ။ ပေါင်သုံးဆယ်ရလျှင် အိမ်လခကြေး စားကြေး သောက်ကြေးလေး ဆပ်နိုင်မည်။ သည်လိုတွေးမိရင်း စားဖျံ့ပြန် နေရင်းက တွမ်ကင်းသည် ပျို့မျှစ်ခြင်း၏ ရုပ်သွင်ကို ပြက်ပြက်ထင်ထင် ရှုမြင် နေရသည်။ ကျက်သရေမင်္ဂလာရှိသော၊ လန်းဆန်းတက်ကြွသော၊ အရုံးဆိုတာ နားမလည်သော ပျို့မျှစ်ခြင်းပါတကာ။ ဖျတ်လတ်သွက်လက်သော ကြွက်သား အဆိုင်ဆိုင်၊ ပိုးသားလို ချောမွတ်သော အသားအရေ၊ မောပန်းရမန်း မသိသော အဆုတ်နှင့် နလုံးအိမ်၊ မီးကုန်ယမ်းကုန် အားသွန်ခွန်စိုက် ထိုးသတ်နိုင်သော ပျို့မျှစ်ခြင်း သို့မဟုတ် ငယ်ဂုဏ်။ ဟုတ်ပါပေသည်။ ငယ်ဂုဏ်သည် ပင်လျှင် လက်စားချေတတ်သော နတ်ဆိုဖြစ်သည်။ ငယ်ဂုဏ်သည် သက်ကျားအိုတွေကို အနိုင်ယူရင်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်လည်း နှိပ်စက်ကလူပြုသည်။ အကြောအခြင်တွေကို လျော့ရိလျော့ရဲ ဖြစ်စေသည်။ လက်သီး လက်ဆစ်တွေကို မွှေ့ကြေစေသည်။ အဆုံးတွင် ငယ်ဂုဏ်ကို ငယ်ဂုဏ်ကပင် အနိုင်ယူ ဝါးမျိုးသွားသည်။ ငယ်ဂုဏ်သည် ဘယ်တော့မှမအို၊ ထာဝရ ပျို့မျှစ်

နေသည်။ အသက်က ကြီးသွား၍ အိုမင်းသွားသည်။ ဇရာထောင်းသွားသည်။
ငယ်ဂုဏ်သည် ဘယ်တော့မှ ဇရာမထောင်း။

သည်လိုအတွေးနယ်ခဲ့ရင်း လျှောက်လာခဲ့ရာ ကတ်ဆယ်လ်ရေး
လမ်းသို့ ရောက်မှန်းမသိ ရောက်လာသည်။ သည်တော့ တွမ်ကင်းသည်
လက်ဝဲဘက် ချိုးကွေ့လိုက်ပြီး သုံးပြုလောက် ဆက်လျှောက်သည်။ လက်ဝှေ့
ပြပွဲကျင်းပရာ ‘ရွှင်မြူးဖွယ်’ ကလပ်သို့ ရောက်သည်။ အဝင်ဝတွင် ရုံးစု
ရုံးစုဖြစ်နေသော လူငယ်လူသွမ်းလေးတစ်သိုက်က သူ့ကို တလေးတစား
လမ်းဖယ်ပေးကြသည်။ ‘တွမ်ကင်းဆိုတာသူပဲ’ ဟု အချင်းချင်းပြောနေ
ကြသည်။

ရုံထဲအရောက် အဝတ်လဲခန်းဆီအသွားတွင် တွမ်သည် ကလပ်
အတွင်းရေးမှူးနှင့် ပက်ပင်းတိုးသည်။ စူးရှသောအကြည့်၊ အကင်းပါးသော
မျက်နှာနှင့် လူငယ်အတွင်းရေးမှူးက တွမ်ကင်းကို လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ရင်း
မေးသည်။

“ဘယ်လိုလဲ တွမ်ရေ”

“မာသမှ ဒေါင်ဒေါင်မြည်ပဲ” ဟု တွမ်ကင်းက ဖြေပါသည်။

ဖြေမယ့်သာ ဖြေလိုက်ရသည်။ မုသားမကင်းကြောင်း သူ့ကိုယ်သူ
သိပါသည်။ ခုနေများ ပိုက်ဆံတစ်ပေါင်လောက်ရှိလျှင် ချက်ချင်း အမဲနပ်
ကောင်းကောင်းတစ်ပွဲလောက် စားလိုက်ချင်သေးသည်။

အဝတ်လဲအပြီးတွင် တွမ်ကင်း ပြန်ထွက်လာသည်။ ကြီးပိုင်းအကူ
တွေ ခြံရံလျက် ပရိသတ်ကြား မင်းလမ်းတစ်လျှောက် ကြီးပိုင်းရှိရာ ခန်းမ
အလယ်သို့ သူလျှောက်သွားသည်။ စောင့်စားနေသော ပရိသတ်ကြီးထံမှ
နှုတ်ဆက်သံ၊ ဩဘာသံတွေ ဟိန်းထွက်လေပြီ။ တွမ်ကင်း ဝဲယာပရိသတ်ကြီး
ကို ပြန်လည်နှုတ်ဆက် ဂါရဝပြုလိုက်သော်လည်း ပရိသတ်နှင့်သူ တော်
တော်လေး စိမ်းနေသည်။ သည်မျက်နှာစိမ်းလေးများသည် တကယ့်လူငယ်
လေးများ၊ ကြီးပိုင်းအတွင်း တွမ်ကင်း အောင်ပွဲအလီလီရစကဆိုလျှင် သူတို့
တစ်တွေ လူလောကတွင်းသို့ ရောက်ပင် မရောက်ကြသေး။ သူစင်မြင့်ပေါ်

သို့လွှားခနဲ တက်လိုက်၍ ကြီးတန်းအောက်မှလျှိုကာ သူ့အတွက် လျှာထားသည် ထောင့်ကိုသွားသည်။ နောက်မှ ခွေးခြေပေါ်တွင် ထိုင်လိုက်သည်။ ကြီးဝိုင်းခိုင် ဂျက်ဘောလ်က သူ့ကို လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်သည်။ ဂျက်ဘောလ်သည်လည်း တွမ်ကင်းကဲ့သို့ ကြေးစားဟောင်းကြီးတစ်ဦး ဖြစ်သည်။ တာဝန်ရှိသူ ခိုင်လူကြီးအဖြစ် ကြီးဝိုင်းအတွင်းသို့ မရောက်သည်မှာ ဆယ်နှစ်ကျော်ခဲ့ပြီ။ ဂျက်ဘောလ် ကြီးဝိုင်းခိုင်အဖြစ် ထမ်းဆောင်မည်ကို တွမ်ကင်းက ကျိတ်၍ ဝမ်းသာမိသည်။ သူနှင့်ဘဝတူ လက်ဟောင်းချင်း မဟုတ်လား။ ဆန်းဒယ်နှင့် ထိုးသတ်မည့်ပွဲတွင် အနည်းငယ်မျှသော စည်းကမ်းဖောက်ဖျက်မှုကို ဂျက်ဘောလ်က မသိကျိုးကွံပြု၍ သူ့ကို သက်ညှာပေးလိမ့်မည်။

တက်သစ်စ ဟဲဗီးဝိတ်တန်း လူငယ်လက်တွေ့သမားများကို တစ်ဦးချင်း ကြီးဝိုင်းပေါ်တင်၍ ပရိသတ်နှင့် မိတ်ဆက်ပေးသည်။ စိန်ခေါ်သည့် ဆုကြေးများကိုလည်း ကြီးဝိုင်းခိုင် ဂျက်ကပင် ကြေညာပေးသည်။ ဂျက်ဘောလ်က ကြေညာလိုက်သည်။

“သူကတော့ မြောက်ဆစ်ဒနီနယ်သား လူငယ်လက်တွေ့ကျော် ပရန့်တိုပါပဲ။ အနိုင်ရသူကို ပေါင်းငါးဆယ်လောင်းကြေးနဲ့ စိန်ခေါ်ပါသတဲ့”

ပရိသတ်၏ ဩဘာသံများ ညံ့သွားသည်။ ထိုစဉ်တွင် တွမ်ကင်း၏ ပြိုင်ဘက် ဆန်းဒယ် ကြီးဝိုင်းပေါ်တက်လာ၍ သူ့ထောင့်တွင် ထိုင်လိုက်သည်။ တွမ်ကင်းက စေ့စေ့စပ်စပ် လှမ်းကြည့်လိုက်၏။ နောက်များမကြာမီ သူနှင့် အညှာအတာကင်းမဲ့စွာ ပြိုင်မည့်သူပါလား။ သူနှင့် ဆန်းဒယ် တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် အလဲထိုးဖို့ ကြိုးစားရတော့မှာပါလား။ ကြည့်သာ ကြည့်ရသည်။ သိပ်ကောင်းကောင်းမမြင်ရ။ ဆန်းဒယ်ကလည်း သူ့လိုပင် လက်တွေ့ဝတ်စုံပေါ်က ဘောင်းဘီရှည်နှင့် ဆွယ်တာတစ်ထည် ထပ်ဝတ်ထားသည်။ ‘မျက်နှာကတော့ ယောက်ျားပီပီသသ ခပ်ချောချောပဲ’၊ ဆံပင်က အဝါရောင် အလိပ်လိပ်အခွေခွေ ကြွက်သားမြောင်းများဖြင့် တုတ်ခိုင်သော လည်တိုင်ကိုကြည့်လျှင် ခန္ဓာကိုယ် တောင့်တင်းကြံ့ခိုင်မှန်း သိနိုင်လောက်သည်။

စောစောက လူငယ်ပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် ဟိုထောင့်သည်ထောင့် လူ့လာ ကူးသန်းရင်း ပွဲစီစဉ်သူ လူကြီးများကို လိုက်နာဆက်သွယ်သည်။ ပြီးတော့ ကြိုးဝိုင်းအောက် ပြန်ဆင်းသွားသည်။ နောက်တစ်ယောက်၊ နောက်တစ်ယောက် စိန်ခေါ်သူတွေ တက်လာပြီး ကြေညာမိတ်ဆက်ကြသည်။ အားလုံး လူငယ်လေးတွေ အောင်မြင်ခြင်းကို အာသာငမ်းငမ်းတက်နေသော လူငယ်တွေ၊ ခွန်အားဗလနှင့် နည်းစနစ်တို့ပေါင်းစပ်၍ အောင်နိုင်သူတစ်ဦးကို တက်လှမ်းကြမည့် လူငယ်တွေပါလား။ လွန်ခဲ့သော နှစ်အနည်းငယ် သူအောင်မြင်ကျော်ကြားစဉ်ကသာဆိုလျှင် လက်တွေ့မစမီ ပဏာမ မိတ်ဆက်အစီအစဉ်တွေကို တွမ်းကင်း ပြီးငွေမိမည်။ ပြုံးမိမည်။ ယခုတော့ သူ မပျင်းမိ၊ မပြုံးငွေ၊ ပျို့ဖျစ်မှု၏ အသွင်သရုပ်ကို သူ နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် ကြည့်နေသည်။ လက်တွေ့လောကတွင် သည်လို လူငယ်တွေ ကြိုးဝိုင်းပေါ်သို့ အော်ကာဟစ်ကာ တက်လာကြသည်။ မစွမ်းတော့သည့် ကျလူများက ခေါင်းငုံ့ကာ ဆင်းသွားရသည်။ ငယ်ဂုဏ်ရှိသူများက ကျလူများ၏ ရှုပ်ကလောင်များပေါ်မှ ကျော်ကာ လွှားကာ အောင်မြင်မှုပန်းတိုင်သို့ အရောက်သွားကြသည်။

နောက်ထပ် လူတွေ တစ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက်၊ အောင်မြင်မှုကို မက်မပြေ မင်မဆုံး ဖြစ်နေသော တက်လူတွေ လာကြဦးမည်။ ဤလူတွေကို သုတ်သင်ဖယ်ရှားရင်းပင် သူတို့ကိုယ်တိုင် ဧရာထောင်းလာပြီး ကျလူဖြစ်လာကြသည်။ ရှေ့ကသွားနှင့်သူတို့၏ သွားရာလမ်းအတိုင်း ခေါင်းငိုက်စိုက်ဖြင့် ဆင်းသွားကြဦးမည်။ မဆင်းလျှင်လည်း မျိုးဆက်သစ် တက်လူတွေက နောက်က တွန်းချကြပေလိမ့်မည်။ ထာဝရ နုပျိုနေသော တက်လူများသည် အောင်မြင်မှုကို တပ်မက်ခြင်းကြီးစွာဖြင့် သက်ကြီးဝါကြီးတွေကို ဆွဲချကြမည်မှာ မေ့တာ။ သူတို့ အိုသွားတော့ကော ... နောက်ထပ် မျိုးဆက်သစ်တွေ လာမှာပေါ့။ ကပ်ကမ္ဘာဆုံးတိုင် မျိုးဆက်သစ်တွေက မကုန်နိုင်မခန်းနိုင် လာနေကြလိမ့်မည်။

တွမ်းကင်းသည် ကြိုးဝိုင်းပေါ်မှနေ၍ သတင်းထောက်များ၏ သီးသန့်နေရာသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ 'အားကစားသမား' ဂျာနယ်မှ မော်ဂန်၊

‘ခိုင်လူကြီး’ စာစောင်မှ ကော့တတ်တို့ကို မြင်သဖြင့် ခေါင်းညိတ် နှုတ်ဆက် လိုက်သည်။ ပြီးနောက် လက်နှစ်ဖက်ကို ဆန့်တန်းပေးလိုက်ရာ သူ့ကြိုးဝိုင်း အကူ ဆာလီဗန်နှင့် ချာလီဘီတ်တို့က လက်အိတ်များစွပ်၍ ကြိုးခိုင်ခိုင် ချည်ပေးကြသည်။ သူ့ပြိုင်ဘက် ဆန်းဒယ်၏ အကူတစ်ယောက်က သူ့ လက်ဆစ်များတွင် ပလတ်စတာကပ်ထားသည်ကို စေ့စေ့စပ်စပ် လာကြည့် သည်။ သူ့ဘက်အကူတစ်ယောက်ကလည်း ဆန်းဒယ် လက်အိတ်စွပ်သည် ကို သွားစစ်ဆေးသည်။ အပြန်အလှန် စစ်ဆေးပြီးနောက် ဆန်းဒယ်က တောင်းဘီရည်နှင့် ဆွယ်တာကိုချွတ်ပြီး ထရပ်လိုက်ပြီ။ ပျိုမျစ်ခြင်းဖြင့် တန်ဆာဆင်အပ်သော ဆန်းဒယ်၏ ကိုယ်ခန္ဓာသည် ရင်အုပ်ကားကား ထွားရုားနှင့်ဖြစ်၏။ ကြွက်သားအဖုအထစ်များက မွတ်ညက်ဖြူစင်သော အသားအရေအောက်တွင် ပြေပြစ်ကျစ်လျစ်စွာ နေရာယူထားကြသည်။ တက်ကြွ လှုပ်ရှားသက်ဝင်နေသော ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည်မျိုးဖြစ်သည်။ ရှည်လျားကြာမြင့်သော လက်ညှိုးပြီးသည်အထိ မည်သို့မျှ ခြေကုန်လက်ပန်း ကျမည့် အရိပ်အယောင် မရှိ။ လန်းဆန်းမြဲ လန်းဆန်းနေမည့်အသွင်၊ တကယ်တမ်းကျတော့ တစ်ပွဲပြီးလျှင် တစ်ပွဲဆိုသလို သူ့ငယ်ဂုဏ်ကတော့ မသိမသာ လျော့ပါးသွားလိမ့်မည်။

တွမ်ကင်းနှင့် ဆန်းဒယ် ကြိုးဝိုင်းအလယ်၌ မျက်နှာချင်းဆိုင်မိပြီး ‘နောင်’ခနဲ မောင်းသံနှင့်အတူ ကြိုးဝိုင်းအကူများသည် ခွေးခြေများကို အသီးသီးယူ၍ ကြိုးဝိုင်းတွင်းမှ ဆင်းသွားကြသည်။ နှစ်ယောက်သား လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်သည်။ ပြီးလျှင်ပြီးချင်း ထိုးသတ်ရန် အသင့်အနေအထား ပြင်လိုက်ကြသည်။ တစ်မဟုတ်ချင်း ဆန်းဒယ်က တိုက်စစ် စဆင်သည်။ သံမဏိ အစိတ်အပိုင်းများ၊ စပရင်များ၊ စက်ခလုတ်များဖြင့် ဖွဲ့စည်းအပ်သော စက်ကိရိယာတစ်ခုပမာ သူ စတင်လှုပ်ရှားသည်။ ပူးတုံ ခွာတုံ၊ မျက်နှာသို့ ဘယ်ဖြောင့်လက်သီးတစ်ချက်၊ နံပါးသို့ ညာထောက်လက်သီးတစ်ချက်၊ တွမ်၏ တန်ပြန်လက်သီးကို ငုံ့၍ရှောင်၊ ရွရွလေး ခုန်ထွက်၊ ကြွကြွလေး ပြန်ပူး၊ ဆန်းဒယ် တော်ပါပေသည်။ လျှင်ပါပေသည်။ အားကျစရာ လက်ရည်

ပြပွဲတစ်ခုမို့ ပရိသတ်က အော်ဟစ်အားပေးနေကြသည်။ ဒါပေမဲ့ တွမ်ကင်းကတော့ အားမကျမိပါ။ သည်လို ငယ်ဂုဏ်ရှိသူတွေများစွာနှင့် ပွဲပေါင်းများစွာ နှဲခဲ့ဖူးပြီ။ သည်လက်သီးချက်မျိုးသည် မြန်သော်လည်း မပြင်း။ အန္တရာယ် မပေးနိုင်။ ဆန်းဒယ်ကတော့ ပွဲစကတည်းက အတင်းဝင် အတင်းထိုးစနစ်ကို သုံးတော့မည်မှာ သေချာသည်။ ဒါကိုလည်း တွမ်ကင်းက မျှော်လင့်ထားပြီးသာ။ တက်သစ်စတို၏ နည်းဗျူဟာအတိုင်း ငယ်ဂုဏ်အားကိုးနှင့် သက်လုံကို ဖောဖောသီသီ ဖြန်းတီးပြီး အရိုးကြေ အရေခန်း တိုက်စစ်ဆင်တော့မည်။ ခွန်အားဗလနှင့် နိုင်လိုစိတ် ပူးပေါင်းကာ တစ်ဖက်သားကို အနိုင်ထိုးသတ်ပေတော့မည်။

ထင်သည့်အတိုင်း ဆန်းဒယ်သည် ကြိုးဝိုင်းအပြည့် နေရာရွေ့တိုက်စစ်ဆင်သည်။ ပေါ့ပါးသွက်လက်သော ခြေအရွေ့အပြောင်း၊ ထက်မြက်သော စိတ်ဓာတ်ဖြင့် ရှေ့မှ နောက်မှ၊ ဝဲမှ ယာမှ အမျိုးမျိုး လက်သီးစွမ်းပြနေသည်။ ဖြူဖွေးသော အသား၊ သန်စွမ်းသော အကြောအခြင်တို့ဖြင့် ဖွဲ့စည်းထားသော ဆန်းဒယ်၏ ကိုယ်ဟန်သည် အံ့ဖွယ်သရဲ သွက်လက်သည်။ ရုက္ကန်းစင်တွင် လူးလာခေါက်ပြန် ပြေးနေသော လွန်းပျံ့ကဲ့သို့ လျှောခနဲ ဖျတ်ခနဲ ရွေ့လျားသည်။ အဖြောင့်၊ အဝိုက်၊ အပင့်၊ အထောက်လက်သီးတွဲ အမျိုးမျိုး၊ အတက်၊ အဆုတ်၊ အထွက်၊ အဝင်၊ အငုံ့၊ အတိမ်၊ အပူ၊ အခွာ ဗျူဟာအစုံစုံ ရာထောင်မကသော တိုက်ကွက်များဖြင့် တွမ်ကင်းကို သဲသဲမဲမဲ ထိုးသတ်သည်။ သည်လက်ဝေ့သမားအိုကြီး တွမ်ကင်းသည် သူ့ဘဝ တက်လမ်းတွင် သီးသို့နေသော အဟန့်အတားတစ်ခုဖြစ်နေသည် မဟုတ်လား။

တွမ်ကင်းကတော့ စိတ်ရှည်ရှည်နှင့် တောင့်ခံထားသည်။ သူ့ဘာလုပ်ရမည်ကို သူ ကောင်းကောင်းသိနေသည်။ သူ့မှာ ငယ်ဂုဏ်မရှိတော့မှ ငယ်ဂုဏ်အကြောင်း ပို၍သိလာသည်။ သူလုပ်ရမည်က ဆန်းဒယ် အနည်းငယ်လက်နားလာသည်ကို စောင့်ဖို့ဖြစ်သည်။ စိတ်ထဲမှ ကျိတ်ပြုံးလိုက်၏။ ဆန်းဒယ်က ဖြောင့်လက်သီးတစ်လုံး ပစ်အသွင်း သူက တမင်တကာပင် မလွတ်တလွတ်လေး ငုံ့ရှောင်လိုက်၏။ လက်သီးက သူ့ခေါင်းအပေါ်ကို ရှုပ်ထိ

သည်။ တွမ်ကင်း လူလည်လုပ် ညစ်ပတ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။ ဒါပေမဲ့ လက်ဝှေ့စည်းမျဉ်းနှင့် မငြိစွန်းပါ။ လက်ဝှေ့သမားကောင်းမှန်လျှင် လက်သီးကို ထိန်းတတ်ရမည်။ တစ်ဖက်သား၏ ဦးခေါင်းကို လက်သီးဖြင့်ထိုးခြင်းသည် ကိုယ့်ဒုက္ခ ကိုယ်ရှာခြင်းပင်။ လက်ဆစ်တွေ အထိနာတတ်သည်။ ဆန်းဒယ်၏ လက်သီးချက်ကို သူလွတ်အောင် ငုံ့ရှောင်နိုင်သည်။ တမင်သက်သက် လက်ဆစ်နာအောင် လုပ်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ တွမ်ကင်း ငယ်စဉ်ကလည်း သိသည်လိုခံရဖူးသည်။ ဝေလနယ်သား လူကြမ်းကြီးနှင့် ထိုးသည့်ပွဲတွင် သူ့လက်သီးနှင့် တစ်ဖက်လူ၏ ဦးခေါင်းကို ထိုးမိသဖြင့် လက်ဆစ်တွေ တော်တော်ခံလိုက်ရသည်။ ယခုလည်း ဆန်းဒယ် လက်ဆစ်နာအောင် သူ့ညာဏ်များလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ဆန်းဒယ်က လောလောဆယ်တော့ မမှူးပွဲမပြီးမချင်း အပြင်းအထန် ထိုးသတ်သွားမည်မှာ သေချာသည်။ လက်ဝှေ့ထိုးသက်ကလေး တော်တော်ရလာလျှင်တော့ ဆန်းဒယ် နောင်တရလိမ့်မည်။ တွမ်ကင်းရဲ့ခေါင်းကိုထိုးမိသောဒဏ် သူခံရလိမ့်မည်။

ပထမအချို့မှာ ဆန်းဒယ် အရေးသာသည်။ မုန်တိုင်းဆင်သလို ဝှေ့ကာ၊ ဝိုက်ကာ၊ ပျံ့ကာ၊ ဝဲကာ၊ သူတိုက်စစ်ဆင်တိုင်း ပရိသတ်က ကွင်းလုံးပြည့် အားပေး၏။ တွမ်ကင်းအပေါ် အဆက်မပြတ်သော လက်သီးမိုးရွာ၍ အသာစီးယူထား၏။ ကင်းက လက်တုံ့မပြန်သေး။ ပိတ်လိုက်၊ ဆီးလိုက်၊ ငုံ့လိုက်၊ လျှိုးလိုက်၊ မတတ်သာလျှင် လူချင်းပူး၍ ဖက်ထားသည်။ ကိုယ်ကို နွဲ့၍တိမ်းရင်း လက်သီးချက်ထိတိုင်း ခေါင်းကို အသာခါသည်။ မခန့်မလွှားဘဲ ခြေကို လေးလေးမှန်မှန် ရွှေ့ကစားသည်။ ခွန်အားကို တစ်ကျပ်တစ်ပြားဖိုးမှ အလဟဿ အဖြစ်မခံ။ ပွက်ပွက်ဆူနေသော ဆန်းဒယ်၏ ငယ်သွေးငယ်ဂုဏ် အရှိန်သေစပြုမှ သူ့လို သက်ကြီးရွယ်ကျတစ်ယောက်အတွက် တန်ပြန်တိုက်စစ်ဆင်နိုင်မည်။ ကင်း၏ ခြေကွက်၊ လက်ကွက်များသည် နေးကွေးပေမယ့် စနစ်ကျ ပညာပါသည်။ ထူထဲသော မျက်ခွံအောက်မှ လေးကန်သော မျက်လုံးများသည် အိပ်ငိုက်နေသယောင်၊ မူးဝေနေသယောင်၊ သို့သော် သည်မျက်လုံးသည် ဝါရင့်မျက်လုံးများ။ အနစ်နစ်ဆယ်ကျော် ကြီးဝိုင်းတွင်း

ကျင့်လည်ခဲ့သော သမ္ဘာ့ရင့်တစ်ယောက်ပီပီ သွေးအေးအေးနှင့် တွက်ဆချင့်ချိန်တတ်သည်။ ဘယ်လိုလက်သီးမျိုး ဝင်လာလာ မျက်တောင်မခတ်၊ မျက်စိမလွဲတမ်း ကြည့်တတ် မြင်တတ်သည်။

ပထမအချိန်ပြု၍ တစ်မိနစ်နားရသည်။ တွမ်ကင်းသည် ထောင့်တွင် ခြေကိုဆန့် လက်မောင်းကို ကြိုးတန်းပေါ်တင်၍ အမောဖြေသည်။ သူ့ဝမ်းဗိုက်နှင့် ရင်အုံသည် ဖားဖိုကြီးလို ဖောင်းလိုက်ပိန်လိုက်။ ကြိုးဝိုင်းအကူများက မျက်နှာသုတ်ပဝါဖြင့် ယပ်ခတ်ပေးကြစဉ် သူက ပါးစပ်ဟ၍ အငမ်းမရ အသက်ရှူနေသည်။ မျက်စိမိုတ်၍ နားကိုစွင့်ထားသည်မို့ ပရိသတ်၏ အော်ဟစ်သံကို ကြားရပါသည်။ “မထိုးတော့ဘူးလား တွမ်ရေ” ဟု အချို့က အော်သည်။ “မင်း သူ့ကိုကြောက်သလား” ဟုလည်း အော်ကြသည်။ “အကြောအခြင်တွေ ဆိုင်းနေလို့” ရှေ့တန်းက ဝါသနာအိုးတစ်ယောက်က ထင်မြင်ချက်ပေးသည်။ “သူ သည့်ထက်မြန်မြန် မထိုးနိုင်ပါဘူး။ ဆန်းဒယ် ဘက်က လောင်းကြေး နှစ်လေး တစ်လေးပေးမယ်” ဟု လောင်းကြေးစပ်နေသည်။

ဒုတိယအချိန်အတွက် မောင်းသံ၊ လက်ဝှေ့သမားနှစ်ယောက် ထောင့်အသီးသီးမှ ထွက်လာကြသည်။ ဆန်းဒယ်က ပွဲစလိုဇောဖြင့် ကြိုးဝိုင်း၏ လေးပုံသုံးပုံအထိ လှမ်းလာသည်။ တွမ်ကင်းကတော့ ကျန်သော လေးပုံတစ်ပုံနှင့်ပင် ရောင့်ရဲစွာ စောင့်နေလိုက်သည်။ ဒါက သူ့ရဲ့အားအင်ကို ခြုံခြံသော မှုဝါဒနှင့်အညီ စောင့်နေလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။ ကောင်းကောင်း မလေ့ကျင့်ရကောင်းကောင်းမစားရသဖြင့် ခြေလှမ်း တစ်လှမ်းတိုင်း တစ်လှမ်းတိုင်းသည် သူ့အတွက် အရေးပါနေသည်။ အိမ်မှ လက်ဝှေ့ပွဲအထိ နှစ်မိုင် ခြေကျင် လျှောက်ခဲ့ရသေးသည်။ ဒုတိယအချိန်လည်း ပထမအချိန်နှင့် ထူးမခြားနား။ ဆန်းဒယ်ကသာ လေပွေ့ကဲ့သို့ ဝှေ့ဝိုက်၍ တိုက်စစ်ဆင်သည်။ ပရိသတ်ကမူ တွမ်ကင်း ဘာကြောင့် ဖိဖိစီးစီး ပြန်မထိုးသတ်ရသလဲဟု မချင့်မရဲဖြစ်နေပြီ။ အော်ဟစ်မေးမြန်းနေကြပြီ။ ကင်းတစ်ယောက်ကတော့ ကိုယ်ကိုယ်မီးကာနွဲ့ကာ ရှောင်လိုက်၊ အားပေါသော လက်သီးတစ်ချက် နှစ်ချက် လှမ်းထိုး လိုက်

လုပ်နေသည်။ တစ်ဖက်လက်သီးချက်တွေကို ပိတ်ဆို့ကာကွယ်သည်။
 လစ်လျှင် လစ်သလို လူချင်းပူးသည်။ သည်ထက်မပိုသေး။ ဆန်းဒယ်က
 ခပ်မြန်မြန် ပတ်ကြမ်းတီး ပွဲပြီးချင်နေပြီ။ တွမ်ကင်းက ပညာရင့်ဝါရင့်ပီပီ
 သည်လိုအဖြစ်မခံ။ အမာရွတ်တို့ဖြင့်ပြီးသော သူ့မျက်နှာပေါ်တွင် နှစ်လို
 ဖွယ်ရာအပြုံးကိုဆင်၍ သူ့အင်အားကို သူ့မွေးထားသည်။ အိုမင်းလာသူတိုင်း
 သူတစ်ပါး၏ ခွန်အားဗလကို မနာလိုမရှုစိမ့် ဖြစ်တတ်ကြသည် မဟုတ်ပါလား။
 ဆန်းဒယ်က ငယ်ဂုဏ်အားကိုးနှင့် ခွန်အားကို ရက်ရက်ရောရော လက်လွတ်
 စပယ် သုံးသည်။ တွမ်ကင်းကတော့ ကြီးဝိုင်းတွင်းက စစ်သူကြီးဖြစ်သည်။
 ပွဲပေါင်းအလီလီနဲ့ခဲ့သော အတွေ့အကြုံများကြောင့် ပညာရင့်နေပြီ။ ခေါင်း
 အေးအေးဖြင့် လေးလေးမုန်မုန် အကွက်နင်းကာ ဆန်းဒယ်၏လက်အကျကို
 ချောင်းနေသည်။ ပွဲကြည့်ပရိသတ် အများစုကတော့ တွမ်ကင်း လက်ရှည်
 မမီဟု ထင်လာကြပြီ။ သို့ပေမင်္ဂ ကင်းအကြောင်း နှစ်ပရိစ္ဆေဒများစွာ သိလာ
 သည့် လူနည်းစုက ရှိပါသေးသည်။ အတွင်းသိ အစဉ်းသိတွေမို့ ပါးနပ်ကြ
 သည်။ သူတို့ ငွေလွယ်လွယ်ရမည်ဟု ယုံကြည်၍ မဆိုင်းမတွ လောင်းကြ
 သည်။

တတိယအချိန်သည်လည်း တစ်ဖက်စောင်းနင်းဖြစ်လျက် ရှိသေးသည်။
 ဆန်းဒယ်ကချည်း လိုက်ထိုးသွားပြီး တွမ်ကင်းက ပေပေတေတေ ခံနေရ
 သည်။ မိနစ်ဝက်လောက်အရောက် ဆန်းဒယ် နည်းနည်းပေါ့လျော့လာသည်။
 မိမိကိုယ်မိမိ အထင်ကြီးလာပြီး လက်နှစ်ဖက်ကို ခပ်ဟဟ ဖွင့်ပေးလိုက်သည်။
 ကင်း၏ မျက်လုံးအစုံက ဖျတ်ခနဲ လက်သွားသလို ညာလက်သီးကလည်း
 ဆတ်ခနဲ ထွက်သွားသည်။ ကင်း၏ ပထမဆုံး ထိရောက်သော လက်သီး
 ချက်ပင်။ ညာလက်ကို တောင့်နေအောင် တစ်ဆစ်ချိုးကွေး ခြေတစ်ဖက်
 မိမိရရထောက်ပြီး သူ့ကိုယ်အလေးချိန် အားလုံးပါအောင် တွန်းပို့လိုက်သော
 ညာပိုက်လက်သီးဖြစ်သည်။ အိပ်ငိုက်ဟန်ရှိသော ခြင်္သေ့မင်းက အလစ်တွင်
 လက်ဖြင့် လှုပ်တစ်ပြက် ပုတ်လိုက်သည်နှင့်ပင် တူလှသေးတော့၏။ လက်သီး
 ချက်သည် ဆန်းဒယ်၏ မေးရိုးကိုထိပြီး နွားသိုးကို ရိုက်လှဲ လိုက်သလို ဘိုင်းခနဲ

ပစ်လဲသွားသည်။ ပရိသတ်က ရင်သပ်ရှုမော အံ့ဩကာ ဟာခနဲ ဟင်ခနဲ ဖြစ်ကုန်သည်။ တဝေါဝေါနှင့် အားပေးသံတွေ ထွက်လာသည်။ ကြည့်စမ်း တွမ်ကင်းဟာ အကြောအခြင်တွေဆိုင်းပြီး လေးလေးကန်ကန်ကြီး မဟုတ် တော့ပါလား။ တူနှင့် ထုလိုက်သလို ပြင်းလိုက်တဲ့ လက်သီးပါကလား။

ဆန်းဒယ်လည်း အတော်လေး တုန်လှုပ်သွားသည်။ လူးလိုမ့်ပြီး ကုန်းထရန် အားယူလိုက်ချိန် ကြိုးဝိုင်းအကူများက ရေတွက်စဉ် ပြီးအောင် စောင့်ဖို့ ဝိုင်းအော်ကြသည်။ သည်တော့ သူ့စိတ်ကို ချုပ်လိုက်ပြီး ဒူးထောက် လျက် အသင့်အနေအထားဖြင့် ရေတွက်စဉ်ကို စောင့်နေလိုက်သည်။ ဒိုင်လူ ကြီးက သူကြားစေရန် စက္ကန့်တိုင်းကို ကျယ်ကျယ်လေးအော်ပြီး ရေတွက် သည်။ ရေတွက်စဉ် ကိုးတွင် သူပြန်ထ၍ ထိုးသတ်ရန် အသင့်ဖြစ်နေပြီ။ တွမ်ကင်းက သူ့ကိုရင်ဆိုင်လိုက်ရင်း ရင်ထဲတွင် နောင်တရမိသည်။ အကယ် ၍များ သူ့လက်သီးချက်သည် မေးရိုးအပေါ်ဘက် တစ်လက်မလောက် ပိုနီးနီး ထိခဲ့လျှင် ပွဲသိမ်းပြီ။ ဆန်းဒယ်ကို အလဲထိုးအနိုင်ရလိုက်မည်။ ငွေပေါင် သုံးဆယ်ပိုက်၍ ဇနီးနှင့် သားသမီးများထံ အပြန်လှပေတော့မည်။

သည်လိုနှင့် ပွဲသိမ်းနိုင်ဘဲ သုံးမိနစ်ပြည့်သည်အထိ ဆက်ထိုးကြ ရသည်။ ဆန်းဒယ်သည် သူ့ပြိုင်ဘက်အိုကြီးကို ဦးဦးဖျားဖျား လေးစား အထင်ကြီးစိတ်ဝင်လာသည်။ ကင်းကတော့ မူမပျက်။ မျောက်မျှင်းသော မျက်စိအစုံဖြင့် လေးလေးမှန်မှန် ထိုးသတ်သွားသည်။ တတိယအချိန်ပြီးလှပြီ။ တွမ်ကင်းသည် သူ့ကြိုးဝိုင်းအကူများ ကြိုးဝိုင်းထောင့်သို့ ကပ်လာကြသည် ကို မြင်သဖြင့် သုံးမိနစ်စေခါနီးမှန်း သိလိုက်၏။ သည်တော့ သူက ပါးနပ်စွာ ဆန်းဒယ်ကို သူ့ဘက်ထောင့်သို့ရောက်အောင် များခေါ်ရင်း ထိုးသတ်သွား သည်။ အချိန်စေ့ မောင်းသံမြည်သည်နှင့် သူက အထိုးရပ်ပြီး ခွေးခြေပေါ် အရန်သင့် ထိုင်ချလိုက်နိုင်သည်။ ဆန်းဒယ်ကတော့ ကြိုးဝိုင်းကို ဓားလွယ် ခုတ် ဖြတ်လျှောက်သွားရသည်။ ဆယ်လေးပါးလှမ်း လှမ်းလိုက်ရသဖြင့် အားနည်းနည်း ပိုကုန်ရုံသာမက နားချိန် တစ်မိနစ်မှ အဖိုးတန် စက္ကန့် အနည်းငယ် ကုန်ဆုံးသွားရ၏။ တစ်ချိ စတိုင်း စတိုင်း တွမ်ကင်းသည်

သူ့ထောင့်မှ ဖြည်းလေးစွာ အချိန်ခိုး၍ ထွက်သည်။ ထိုကြောင့် ဆန်းဒယ်က သူ့ဆီရောက်အောင် ခြေလှမ်း ပိုလှမ်းရပါတော့၏။ အလားတူပင် တစ်ချို့ပြီး ဆုံးခါနီးတိုင်း ကင်းက သူနားရမည့် ထောင့်ဘက်ဆီသို့ မသိမသာ များခေါ်သည်။ သည်တော့ တစ်ချို့ပြီး မောင်းသံကြားတိုင်း အသင့်ထိုင်နားလိုက်နိုင်သည်။

စတုတ္ထနှင့် ပဉ္စမအချို့များတွင်လည်း အနေအထားက သိပ်ပြောင်းလဲ မလာပေ။ တွမ်ကင်းက အင်အားကို တတ်နိုင်သမျှ ခြိုးခြံထိုးသတ်သွားပြီး ဆန်းဒယ်ကတော့ ခွန်အားကို ဖောဖောသီသီသုံး၍ ထိုးသတ်သွားသည်။ ဆဋ္ဌမအချို့တွင် ဆန်းဒယ် တစ်ချက်ပေါ့လျော့မိပြန်သည်။ တွမ်ကင်း၏ ပြင်းထန်သော ညာဖြတ်လက်သီးသည် သူ့မေးရိုးအပေါ် ဖြောင်းခနဲအကျ ဆန်းဒယ် လဲကျပြန်၏။ ရေတွက်စဉ် 'ကိုး' အရောက်မှ ပြန်ထ၍ ဆက်ထိုးသတ်နိုင်သည်။

ခုနစ်ချိမြောက်တွင် ဆန်းဒယ်၏ အခြေအနေ တစ်မျိုးပြောင်းလဲလာသည်။ သူ့လက်ဝှေ့သက်တမ်းတစ်လျှောက် မကြုံစဖူးအောင် ပင်ပန်းခက်ခဲသော ပွဲဖြစ်ကြောင်း သူ ကောင်းကောင်းသိပြီ။ တွမ်ကင်းသည် အရွယ်ကျ လက်သီးအိုတစ်ယောက်၊ သို့သော် ဆန်းဒယ်ရင်ဆိုင်ဖူးသော လက်သီးအိုများထက် လက်ရည်သာသည်။ ဘယ်တော့မျှ ပျာယာမခတ်၊ ခေါင်းအေးအေးထားတတ်သူ၊ ပြောင်မြောက်သော ခံစစ်ဖြင့် ထိုးသတ်နိုင်သူ၊ တင်းပုတ်နှင့် ထုသကဲ့သို့ ထိချက်ပြင်းပြင်း ထိုးနိုင်သူ၊ သူ ဘယ်ညာလက်သီး နှစ်ဖက်လုံးသည် တစ်ဖက်သားကို ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ လှဲသိပ်နိုင်သေးသည်။ ဒါပေမဲ့ တွမ်ကင်းသည် လက်သီးချက် များများမထိုးရဲ၊ သူ့လက်ဆစ်များသည် ဒဏ်ပြည့်နေပြီ။ ပွဲပြီးသည်အထိ သည်လက်ဆစ်များ ခံနိုင်ရည်ရှိရန် ချွေတာရဦးမည်။ သည်တစ်ချို့ပြီး၍ တစ်မိနစ် နားနေစဉ် တွမ်က သူ့ပြိုင်ဘက်ကို လှမ်းကြည့်ရင်း အတွေးတစ်ခု ပေါ်လာသည်။ သူ့လက်ဝှေ့ပညာနှင့် ဆန်းဒယ်၏ ငယ်ဂုဏ်ငယ်သွေး ပေါင်းစပ်လိုက်လျှင် ကမ္ဘာ့ပတ်ဝန်းကျင်ချိန်ပီယံ ဖြစ်မှာ ကျိန်းသေ၊ ဒါပေမဲ့ ဆန်းဒယ်တစ်ယောက် ကမ္ဘာ့ချိန်ပီယံ ဖြစ်လာ

စရာ အကြောင်းမရှိ။ သူ့မှာ တွမ်ကင်းလို ပညာနှင့် အတွေ့အကြုံ မရှိ။ အတွေ့အကြုံ ရှိလာစေရန် ငယ်ဂုဏ်နှင့် ဖလှယ်ရမည်။ အတွေ့အကြုံနှင့် လက်ဝှေ့ပညာကိုရရန် ပျို့မျှစ်ခြင်းဖြင့် ပြန်လည်ပေးဆပ်ရပေတော့မည်။

တွမ်ကင်းသည် သူတတ်နိုင်သမျှ ပညာကုန်သုံး၍ အခွင့်အရေး ရသမျှ လက်လွှတ်မခံ။ အခွင့်သာတိုင်း လူချင်းပူး၍ ဖက်သည်။ လူချင်း ပူးတိုင်း သူ့ပခုံးစွန်းဖြင့် ဆန်းဒယ်၏ နံရိုးကိုဆောင့်သည်။ လက်ဝှေ့သဘော အရ ပခုံးသည် လက်သီးလောက်ပင် တစ်ဖက်သားကို အန္တရာယ်ပေးနိုင် သည်။ ဒါပေမဲ့ လက်သီးလောက် အားမကုန်း၊ လူသက်သာသည်။ ပူးဖက် ထားစဉ်တွင် တွမ်ကင်းက သူ့ပြိုင်ဘက်အပေါ် ကိုယ်လုံးနှင့်ဖိ၍ အမောဖြေ သည်။ တော်တော်နှင့် လွှတ်မပေး။ ဒိုင်လူကြီးက ဝင်မဖျန်မချင်း ဖက်ထား သည်။ ဆန်းဒယ်ကတော့ နားရကောင်းမှန်းမသိ။ လူချင်း တွန်းခွာဖို့သာ ကြိုးစားသည်။ ဆန်းဒယ်သည် သူ၏ သွက်လက်သော လက်များနှင့် တင်း ကျစ်သော ကြွက်သားများကို သိပ်အားကိုးသည်။ တွမ်ကင်းက လစ်လျှင် လစ်သလို ပခုံးစောင်းတိုက်။ လူချင်းပူးဖက်။ ဆန်းဒယ်လက်မောင်းပေါ် ခေါင်းတင်မှူးပြီး အမောဖြေသည်။ ဆန်းဒယ်က ညာလက်ကို နောက်သို့ အစွမ်းကုန်လွှဲ၍ ကင်း၏မျက်နှာကို အမိအရထိုးသည်။ ပညာပါသော ထိုးချက်ဖြစ်ပြီး ပရိသတ်၏ လက်ခုပ်သံကိုတော့ ရပါ၏။ တွမ်ကင်းကိုတော့ ဘာမျှ အနာတရ မဖြစ်စေနိုင်။ အားကုန်ရုံသက်သာသာဖြစ်၏။ ဆန်းဒယ် သည် မမောနိုင်မပန်းနိုင် ခွန်အားကို မချွေမတာသုံးသည်။ ကင်းက ပြုံးပြုံး ကလေး ပေပေတေတေ သည်းခံသည်။

ဆန်းဒယ်က ညာဖြတ်လက်သီး ပြင်းပြင်းတစ်ချက် ပစ်သွင်းလိုက် သည်။ သည်တစ်ချက်တော့ တွမ်ကင်း ကောင်းကောင်းခံရပြီဟု ထင်စရာ ရှိသည်။ သို့သော် ထင်တိုင်းမပေါက်။ ဆန်းဒယ်လက်သီး သူ့ကို မထိမီ ကလေးတွင် ကင်းက ဘယ်လက်သီးဖြင့် တစ်ဖက်လူ၏ လက်မောင်းရင်း ကို တွန်းဖိထားလိုက်၏။ ဝါရင့် လက်ဝှေ့ကျော်များသာ သိနိုင်မည့် ပညာ တစ်ကွက်။ ဆန်းဒယ်လက်သီး သူ့ကို ထိတော့ ထိပါသည်။ သို့သော် အား

မပါတော့။ လက်မောင်းရင်းကို တွန်းထားသဖြင့် လက်သီးချက်သည် ခရီးမပေါက်နိုင်တော့ပေ။ သည်လိုနှင့် ကိုးချီရောက်လာသည်။ တစ်မိနစ်တာအတွင်း ကင်း၏ ညာဝိုက်လက်သီးသည် ဆန်းဒယ်မေးရီးပေါ် သုံးကြိမ်တိုင်တိုင် ကွက်တိကျသည်။ သုံးကြိမ်တိုင်တိုင် ဆန်းဒယ် ဘိုင်းခနဲ ပစ်လဲသည်။ သုံးကြိမ်တိုင်တိုင် ရေတွက်စဉ် ‘ကိုး’ တွင် ပြန်ထနိုင်သည်။ ဆန်းဒယ်အတော်ကလေး ချောက်ချားသွားသော်လည်း အခြေအနေ သိပ်မဆိုးသေး။ လက်နည်းနည်းနေးလာ၍ ခွန်အားကိုလည်း သိပ်မဖြုန်းတီးရဲတော့။ သတိကြီးစွာ ထိုးသတ်ရတော့၏။ မည်သို့ဆိုစေ သူ့မှာ အကြီးဆုံး အားကိုးအားထားအဖြစ် ပျို့ရွယ်မှု ငယ်ဂုဏ်ရှိနေသည်။

ကင်းအတွက် အားကိုးအားထားရာကတော့ အတွေ့အကြုံဖြစ်၏။ သူ့မှာ ဖျတ်လတ်သွက်လက်မှုတွေ လျော့ပါးကုန်ပြီ။ သက်လုံလည်း မကောင်းတော့။ သည်တော့ သူက ပါးနပ်ရသည်။ ဉာဏ်ကူရသည်။ စဉ်းလဲရသည်။ များစွာသော လက်တွေ့များမှ ရရှိထားသော အတွေ့အကြုံကို အားထားရသည်။ ခွန်အားကိုလည်း ပိုးမွေးသလို မွေးယူရသည်။ တွမ်ကင်းသည် မလိုအပ်ဘဲ တစ်လက်မမျှ မရွေး ပြိုင်ဘက်လုပ်သူကိုသာ အားကုန်အောင် သွေးဆောင်တတ်သည်။ ခြေကွက်၊ လက်ဟန်၊ ကိုယ်အယ်မ်းအနွဲ့တို့ဖြင့် ဆန်းဒယ်ကို ဖြားယောင်းသည်။ ပညာနုသော ဆန်းဒယ်ကို ခုန်ဝင်၊ ခုန်ထွက်၊ ငုံ့ရှောင်၊ ပြန်ထိုး၊ ခံထိုးချင်လာအောင် ဆွပေးသည်။ အချိန်ရသ၍ သူနားသည်။ ဆန်းဒယ်ကိုတော့ အနားမရအောင် ဒုက္ခပေးထားသည်။ သမ္ဘာရင့်သူတို့၏ ဗျူဟာမြောက် ထိုးကွက်များဖြစ်လေသည်။

ဒေသအချို့ အစပိုင်း တွမ်ကင်းက ဆန်းဒယ်မျက်နှာဆီသို့ ဘယ်ထောက်လက်သီးများ သွင်း၍ ဟန်သည်။ ဆန်းဒယ်က သတိကြီးစွာ ထားလာပြီ။ ဘယ်လက်သီး သူ့ဆီအဝင် ငုံ့ရှောင်ပြီး တွမ်ကင်း၏ နားသယ်ဆီသို့ ညာဝိုက်ဖြင့် တုံ့ပြန်သည်။ ဆန်းဒယ်၏ လက်သီးချက်သည် အပေါ်နည်းနည်း ရောက်နေသဖြင့် သူ့ကို ဒုက္ခမပေးနိုင်မှန်း တွမ်ကင်း သိပါသည်။ သည်လက်သီး မိမိရရထိလျှင် သူ ဘာဖြစ်မည်ကိုလည်း သိသည်။ ပဝါနက်ကြီး

မြဲလိုက်သလို သူ သတိလစ်သွားခဲ့ဖူးသည်။ ယခုလည်း မျက်တောင်တစ်ခတ်မျှ သို့မဟုတ် တစ်ဝီဇနာမျှလောက် သူ အသိတရား လွတ်သွားသေးသည်။ ခပ်လှမ်းလှမ်းရှိ ပွဲကြည့်ပရိသတ်၏ မျက်နှာဖွေးဖွေးများနှင့် ငုံ့ရှောင်ထွက် သွားသော ဆန်းဒယ်ကို ရိပ်ခနဲ မြင်လိုက်သည်။ မြင်ကွင်းတွင်းမှ ဖျတ်ခနဲ ပျောက်သွားပြီး တစ်ဖန် ဖျတ်ခနဲ ပြန်ပေါ်လာသည်။ သို့ပေမဲ့ အသိတရား ကင်းလွတ်သွားချိန်က တိုတောင်းလွန်းလှသည်။ မူးမေ့လဲကျသွားလောက် အောင် မဟုတ်။ ပရိသတ်မျက်စိထဲတွင် သူ အညွတ်ခွေပြီး ယိုင်သွားသည်ကို မြင်လိုက်ကြသည်။ ချက်ချင်းပင် ဟန်ချက်ကို ပြန်ထိန်းလိုက်ပြီး မေးစေ့ကို ဘယ်ပခုံးစွန်းဖြင့် လုံလုံခြုံခြုံ ကာကွယ်ထားလိုက်သည်။

ဆန်းဒယ်က ဆက်တိုက်ထိုးသည်။ တွမ်ကင်း အနည်းငယ် ထူပူ လာပြီ။ ခံစစ်ယူထားရာမှ တန်ပြန်ထိုးစစ် ဆင်တော့၏။ ဘယ်ဖြောင့်ဖြင့် ဟန်ပြု၍ နောက်သို့ လှမ်းဝက်ဆုတ်ပြီး ညာပင့်လက်သီးတစ်လုံးကို အားကုန် ပစ်သွင်းလိုက်သည်။ ဆန်းဒယ်က ငုံ့အရှောင် ပင့်လက်သီးက သူ့မျက်နှာကို ချိန်သားကိုက် ထိသည်။ ဆန်းဒယ် မြောက်တက်သွားပြီး ပက်လက်လန်ကာ ဦးခိုက်ကျွမ်းပြန် လဲတော့သည်။ နှစ်ကြိမ်တိုင်တိုင် ဆန်းဒယ် ဤသို့ အလူး အလဲ ခံရသည်။ သည့်နောက် တွမ်ကင်း စိတ်ကို လွှတ်ပေးလိုက်သည်။ တစ်ဖက်သားကို ကြိုးပိုင်းထောင့်အရောက် ဖိဖိစီးစီး လိုက်ထိုးသည်။ ဆန်းဒယ်ကို အနားမပေး။ ဘယ်ညာလက်သီးများဖြင့် ပေါက်ပေါက်ဖောက် သလို တိုက်စစ်ဆင်တော့သည်။ ကွင်းလုံးပြည့် ပရိသတ်အားလုံး မရိုးမရွှ မတ်တတ်ရပ်၍ အသံကုန်အော်ဟစ် အားပေးနေကြပြီ။ ဆန်းဒယ်၏ သက်လုံးနှင့် ခွန်အားသည်လည်း ကောင်းလွန်းလှသည်ထက် မတ်တတ်နှင့်ပင် တောင့်ခံနေ၏။ လဲကျတော့မည်မှာ သေချာသလောက် ဖြစ်နေပြီ။ ကြိုးပိုင်း အနီး ထိုင်နေသော တာဝန်ကျရဲအုပ်က သည်ပွဲ လက်ရည်မမျှတော့ဟု ယူဆလိုက်သည်။ ဆန်းဒယ် သိပ်အနာတရမဖြစ်မီ ပွဲကို ရပ်ခိုင်းတော့မည် ဟု ဆုံးဖြတ်ကာ မတ်တတ်ရပ်လိုက်သည်။ ထိုအချိန်တွင်ပင် အချိန်စေ့ မောင်းသံက ဆန်းဒယ်ကို ကယ်တင်လိုက်သည်။ ဒယ်ဒယ်ပိုင်ဖြင့် သူ့ထောင့်

ဆီသို့ ပြန်သွားသည်။ ရဲအုပ်ကိုလည်း သူ မာမာချာချာ ရှိနေကြောင်း ပြောပြီး ပွဲမရပ်ရန် ကန့်ကွက်သည်။ နောက်ကျွမ်း နှစ်ပတ်တိတိ ပစ်ပြလိုက်တော့မှ ရဲအုပ်ကြီး လက်လျှော့သွားသည်။

တွမ်ကင်းသည် သူ့ထောင့်တွင် ခပ်မှိုမှိုလေးထိုင်ပြီး အသက်ပြင်းပြင်း ရှူနေသည်။ အတော့်ကို မကျေမချမ်းဖြစ်စရာ ကောင်းလှသည်။ အကယ်၍ အချိန်စေ့မသွားလျှင် ရဲအုပ်က ပွဲရပ်ခိုင်းတော့မည်။ ဒိုင်လူကြီးက သူ့ကို မလွဲမသွေ ပွဲရပ် အနိုင်ပေးတော့မည်။ ဒါဆို ဆုကြေးပိုက်၍ အိမ်ပြန်ရမည်။ ဆန်းဒယ်လို ဂုဏ်သိက္ခာနှင့် ဘဝတက်လမ်းရရန် သူ့ထိုးသတ်နေခြင်း မဟုတ်။ ဝမ်းစာရေးအတွက် ငွေ ပေါင်သုံးဆယ်ရအောင် ထိုးသတ်နေခြင်း မဟုတ်ပါလား။ ခုတော့ တစ်မိနစ် နားရသဖြင့် ဆန်းဒယ် တူထူထောင်ထောင် ဖြစ်လာတော့မည်။

ငယ်ဂုဏ်က လူ့ကို အကျိုးပေးသည် ဟူသော ဆိုရိုးစကားကို တွမ်ကင်း ကြားယောင်လာသည်။ သည်စကားကို သူ့ကြားခဲ့ရသည်မှာ အရွယ်ကျနေသော စထောက်ရှားဘီလ်ကို အနိုင်ထိုးခဲ့သည့်သူက ဖြစ်သည်။ ပွဲအပြီးတွင် စတိုင်ကျကျဝတ်ထားသော လူကုံထံတစ်ယောက်က တွမ်ကို အရက်ဝယ်တိုက်ရင်း ပခုံးပုတ်၊ ကျောပုတ်ဖြင့် သည်လို ပြောခဲ့သည်။ “ငယ်ဂုဏ်က အကျိုးပေးပါသည်”။ မှန်သော သစ္စာစကား။ လွန်ခဲ့သော အတိတ်ည တစ်ညတုန်းက သူက ပျို့ရွယ်သူဖြစ်ခဲ့၏။ ယနေ့ညတွင်တော့ ပျို့ရွယ်သူက သူနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ထောင့်တွင် ထိုင်နေသည်။ သူက အရွယ်ကျလှ။ ထိုးသတ်ခဲ့ရသည်မှာလည်း နာရီဝက်ရှိပြီ။

သူသည် ဆန်းဒယ် ထိုးသတ်ပုံအတိုင်း လိုက်တုလျှင် ဆယ့်ငါးမိနစ်ပင် ခံမည်မဟုတ်။ သူ ပြန်အားပြည့်မလာနိုင်သည်က ခက်နေသည်။ ထောင်ထ နေသော အကြောများ ပန်းလျနေသော နှလုံးအိမ်တို့က တစ်ချို့နှင့် တစ်ချို့ ကြား နားချိန်အတွင်း သူ့ကို အားမပြည့်နိုင်တော့ပေ။ ပွဲစကတည်းကလည်း အားအင်အပြည့်နှင့် စနိုင်ခဲ့သည်မဟုတ်။ သည်တော့ သူ့ခြေထောက်တွေ လေးလံနေပြီး ကြွက်တက်ချင်သလိုလို ဖြစ်လာသည်။ အိမ်မှ လက်တွေ့ခွင်း

သို့ နှစ်မိုင်လောက် လမ်းလျှောက်လာခဲ့ဖို့မသင့်။ အိပ်ရာထကတည်းက အမဲနပ်တစ်ပန်းလောက် စားချင်လိုက်သည့်ဖြစ်ခြင်း။ သူ့ဇနီးကို အမဲသား အကြွေးမရောင်းသော ဈေးသည်တွေကို သူ ခါးခါးသီးသီး မုန်းမိသည်။ သူ့လို အရွယ်ကျတစ်ယောက်အတွက် ၀၀လင်လင် မစားရဘဲနှင့် လက်ဝှေ့ အနိုင် ထိုးနိုင်ဖို့ဆိုသည်မှာ ခဲယဉ်းလှပါဘိ။ အမဲသားတစ်ပန်းကန်သည် ဘာမျှ ဈေးကြီးလှသည်မဟုတ်။ လွန်ရောကျွဲရော လေးငါး ဆယ်ပဲနီလောက်သာ ဖြစ်သည်။ ဒါပေမဲ့ တွမ်ကင်းအတွက် ပေါင်သုံးဆယ်တန်သည်ဆိုလျှင် မဟုတ်။

ဆယ့်တစ်ချီတွင် မောင်းသံနှင့်အတူ ဆန်းဒယ် ခပ်သွက်သွက် ထွက်လာသည်။ တကယ်မဟုတ်သော်လည်း လန်းဆန်းတက်ကြွနေဟန်ဆောင်ထားသည်။ ဒါကို တွမ်ကင်း သိပါသည်။ လက်ဝှေ့လောကတွင် ဒါတွေရိုးနေပြီ။ တစ်ချက်ပူးသတ်ပြီး ပြန်ခွာသည်။ ဆန်းဒယ် အခြေတကျဖြစ်အောင် အချိန်ပေးလိုက်သေးသည်။ သူ့လိုချင်၍ ဆင်လိုက်သောအကွက်၊ ဘယ်ထောက်တစ်ချက်ဟန်ပြလိုက်သည်။ ဆန်းဒယ်က ငုံ့ရှောင်၍ ဘယ်ဝိုက်လက်သီး ခပ်မြင့်မြင့်တစ်ချက် တုံ့ပြန်သည်။ သည်တော့မှ တွမ်ကင်းက လှမ်းဝက်ဆုတ်ပြီး ညာပင့်လက်သီးဖြင့် ဆန်းဒယ်မျက်နှာကို ပိုင်ပိုင်ကြီး ထိုးချလိုက်သည်။ ဆန်းဒယ် လဲလေပြီ။ သည်တစ်ခါ ပြန်ထပြီးကတည်းက ဆန်းဒယ်ကို နားခွင့်မပေးတော့။ သူ့ကိုယ်တိုင် အနာခံ၍ ဆန်းဒယ်ကို ကြိုးပေါ်အထိ သဲကြိုးမဲကြိုး လိုက်ထိုးတော့၏။ ထောက်၊ ဖြောင့်၊ ပင့်၊ ဝိုက် လက်သီးစုံ သုံးသည်။ လူချင်း အပူးမခံ၊ အတင်းခွာ အတင်းထိုးသည်။ လဲပြီလုနီးပါး ဖြစ်နေသော ဆန်းဒယ်ကို ဘယ်လက်ဖြင့် ဖေးထား၍ မလဲအောင် ကြိုးပေါ် မှေးတင်ပြီ။ အသေအကျေ ထိုးတော့သည်။

ပွဲခင်းတစ်ခုလုံး ထိန်းမနိုင် သိမ်းမရ။ သူ့ဘက်က အားပေးနေကြပြီ။ အသံကုန်အော်၍ သြဘာပေးနေကြပြီ။ “ထိုးပါတော့လား တွမ်ရေ”၊ “မင်းနိုင်ပြီကွ တွမ်”၊ “မင်းနိုင်ပြီ” အသံတွေ ပွက်ပွက်ညံနေပြီ။ သည်လို ကြမ်းကြမ်းရမ်းရမ်း ပွဲသိမ်းမျိုးကို ပရိသတ်က တောင့်တသည်။ ငွေကုန်

ကြေးကျခံ၍ လာကြည့်ကြသည်။ နာရီဝက်လုံးလုံး ခြူးခြံစုစည်းထားသော ခွန်အားကို တွမ်ကင်း ဖောဖောသီသီ သုံးလေပြီ။ သူ့တွင် ရှိသမျှခွန်အားကို ပုံအော၍ တစ်ချက်ကောင်း အပိုင်ထိုးရတော့မည်။ သည်တစ်ခုတည်းသော ရခေါင်းရခဲ အခွင့်အလမ်းကို လက်လွတ်ခံ၍မဖြစ်။ သည်တစ်ချို့ ကိစ္စပြတ် မလုပ်နိုင်လျှင် သူ့အတွက် အခြေမလှတော့။ သူ့ခွန်အားတွေ ဒီရေလို ဆုတ် ယုတ်ကျဆင်းနေမှန်း သူသိသည်။ ရှိစုမဲ့စု အားအင်ကလေး မခန်းမီ ဆန်းဒယ်ကို မထနိုင်အောင် လှဲသိပ်နိုင်မှ တော်ကာကျမည်။ လက်က မနား တမ်း ထိုးနေသော်လည်း စိတ်က အေးဆေးတည်ငြိမ်စွာ တွက်ဆနေသည်။ သူ့လက်သီးချက်တွေ မည်၍မည်မျှ ထိရောက်ပါသလဲ။ သည်တော့ သူသိ လိုက်ပြီ။ ဆန်းဒယ်ကို မထတမ်း အလဲထိုးဖို့ အတော်လေးခဲယဉ်းသည်။ သက်လုံနှင့် ခံနိုင်ရည်ရှိလွန်းသည်။ ပျို့မျှစ်သူတို့၏ သက်လုံနှင့် ခံနိုင်ရည် သည် အံ့ဖွယ်သရဲရှိလေစွ။ လက်တွေ့သမားကောင်းမှန်လျှင် ဆန်းဒယ်လို ထုသားပေသားကျသည့် အသွေးအသားဖြင့် ဖွဲ့စည်းထားရမည်။

ဆန်းဒယ် ဟိုယိမ်းသည်ယိုင်ဖြင့် မဟန်နိုင်တော့။ တွမ်ကင်းလည်း ခြေသလုံးကြွက်တက်၍ လက်သီးတွေနာလာပြီ။ သို့ပေမဲ့ သံမဏိစိတ် ဓာတ်ဖြင့် သံသံမဲမဲ လိုက်ထိုးနေဆဲ။ လက်သီးတစ်ချက်ထိုးတိုင်း တွမ် လက်ဆစ်တွေ မခံမရပ်နိုင်အောင် နာသည်။ ဆန်းဒယ် တစ်ချက်မျှ ပြန်မထိုး နိုင်အောင် ဖြစ်နေသည်နှင့်အမျှ တွမ်ကင်းလည်း လက်ပန်းကျလာသည်။ သူ့လက်သီးချက်များက ထိပေမယ့် အားမပါတော့။ မနည်းကြီးစိတ်ဆောင်၍ ထိုးနေရ၏။ ခြေထောက်တွေ ခဲဆွဲထားသလို လေးလာပြီး တရွတ်တိုက် ရွေ့နေရသည်။ ဒါကို ဆန်းဒယ်တက်သားများက မြင်တော့ ဝမ်းသာကြသည်။ ဆန်းဒယ်ကို အော်ဟစ်၍ အားပေးကြပြန်သည်။

တွမ်ကင်းသည် ရှိသမျှခွန်အားကို သွန်၍သုံးလိုက်သည်။ လက်သီး နှစ်ချက်က ဆက်တိုက်ဝင်သွားသည်။ ဘယ်ပြောင့်လက်သီးက မဆိုစလောက် အပေါ်ရောက်ပြီး ရင်ညွှန်ကို ထိသည်။ ညာဖြတ်လက်သီးက မေးရိုးတည့်တည့် ဝင်သည်။ အားမပါသော လက်သီးချက်ပေမယ့် မူးဝေပန်းဟိုက်နေသော

ဆန်းဒယ်တစ်ယောက် တုန်တုန်ရီရီနှင့် ခွေကျသွား၏။ ကြီးဝိုင်းဒိုင်လူကြီးက သူ့အပေါ်မိုးရွာရပ်ရင်း သူ့ကြားအောင် စက္ကန့်များကို အော်ပေးနေသည်။ ဆယ်စက္ကန့်ပြည့်၍ မထနိုင်လျှင် ဆန်းဒယ်ရုံးပြီ။ ပရိသတ်က တုတ်တုတ်မျှ မလှုပ်၊ တွမ်ကင်း၏ ခြေအစုံက ဆတ်ဆတ်တုန်နေသည်။ အပြင်းအထန် မူးဝေနေသဖြင့် ပရိသတ်ကြီး၏ များစွာသော မျက်နှာများသည် သူ့မျက်လုံး ထဲတွင် ဝေဝါးသွားလိုက်၊ ယိမ်းထိုးနေလိုက် ဖြစ်နေသည်။ နားထဲတွင်တော့ ဝေးလံသောအရပ်မှ အသံတစ်သံပမာ ကြီးဝိုင်းဒိုင်၏ ရေတွက်သံကို ကြားရသည်။ သည်တစ်ပွဲသည် သူ့အတွက် နိုင်ပွဲဖြစ်သည်ဟု တွက်လိုက်သည်။ သည်၍ သည်မျှအထိ နာအောင် အထိုးခံထားရသူတစ်ယောက်သည် ဘယ်နည်းနှင့်မျှ ပြန်ထနိုင်တော့မည် မဟုတ်ပါလေ။

ဒါပေမဲ့ ပျိုမျစ်နရွယ်ခြင်းသည် ပြန်လည်ရှင်သန်စမြဲ။ ဆန်းဒယ် ပြန်ထလာသည်။ ရေတွက်စဉ် 'လေး' စက္ကန့်တွင် လူးလိမ့်ပြီး ကြီးတန်းကို မမြင်မကန်း လိုက်စမ်းသည်။ ခုနစ်စက္ကန့်တွင် ဒူးထောက်ထိုင်လိုက်ပြီး ခေါင်းခါခါ လည်ခါခါနှင့် အမောဖြေသည်။ ကြီးဝိုင်းဒိုင်က 'ကိုး' ဟု ရေတွက်လိုက်သည်နှင့် ဆန်းဒယ် ထရပ်ပြီး အသင့်ပြင်လိုက်သည်။ ဘယ်လက်ဖြင့် မျက်နှာကို၊ ညာလက်ဖြင့် ဝိုက်ကို လုံအောင် ကာကွယ်လိုက်သည်။ အချက်အချာ နှစ်နေရာကို အကာအကွယ်ပေးလိုက်ပြီး ရှေ့သို့တိုးဝင်လာသည်။ အချိန်ဆွဲ အမောဖြေရန် ရည်ရွယ်ချက်ဖြင့် တွမ်ကင်းကို ဖက်လုံးရန် ပြင်လိုက်သည်။

ဆန်းဒယ် ပြန်ထလာသည်ကို မြင်လျှင်မြင်ချင်း တွမ်ကင်းက အတင်းဝင်၍ နှစ်ချက်ဆင့်ထိုးလိုက်သည်။ နှစ်ချက်စလုံး မထိရောက်။ ဆန်းဒယ်၏ လက်မောင်းကိုသာထိသည်။ သည်တော့ ဆန်းဒယ်က လူချင်းပူးပြီး အတင်းဖက်တွယ်ထားသည်။ ကြီးဝိုင်းဒိုင်က သူတို့နှစ်ဦးကို အတင်းဆွဲခွာပေးသည်။ ကင်းကလည်း အားစိုက် ရုန်းထွက်သည်။ လူငယ်တို့မည်သည် လျင်လျင် မြန်မြန် ပြန်လည်အားဖြည့်နိုင်မှန်း သူ့အသိ၊ အားမပြည့်မီ အနိုင်ထိုးမှ ဖြစ်မည်ကိုလည်း သူ့အသိ။ မိမိရရ ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် တစ်ချက်ထိုးနိုင်လျှင်

လုံလောက်ပြီ။ ဆန်းဒယ်ကို သူနိုင်တော့မည်။ ဆန်းဒယ်ကို သူလက်ရည် အသာဖြင့် အနိုင်ယူတော့မည်။ ဆန်းဒယ်သည် လူချင်းပူးထားရာမှ ဒယ်၊ ဒယ်နှင့်ဖြင့် စွာထွက်သွားသည်။ သူသည် အနိုင်နှင့် အရှုံးကို ပိုင်းခြားထား သည့် စည်းရိုးပေါ်တွင် တဲတဲကလေးသာ တွဲခိုနေရပြီ။ သည်တစ်ခါ လက်သီး ပြင်းပြင်းတစ်ချက်ထိလျှင် ပုံလဲပြီး ပွဲသိမ်းရတော့မည်။ သည်ခဏတွင် တွမ်ကင်းက မစားလိုက်ရသော အမဲနစ်တစ်ပန်းကန်ကို နာနာကြည်းကြည်း တမ်းတလိုက်မိသည်။ သည်အမဲနစ်တစ်ပန်းကန်သာ စားခဲ့ရလျှင် ဆန်းဒယ် ကို အပြီးအပိုင်လဲကျစေမည့် လက်သီးတစ်လုံး ထိုးနိုင်ဦးမည်။ ယခုတော့ သည်သို့မဟုတ်လေပြီ။ သူပစ်သွင်းလိုက်သော လက်သီးသည် ထင်သလောက် မပြင်း။ ထင်သလောက် မမြန်တော့။ သူလက်သီးချက်ကြောင့် ဆန်းဒယ် ယိုင်ရုံသာ ယိုင်သွားသည်။ လဲမသွား။ ယိုင်တိယိုင်တိုင်ဖြင့် ကြိုးတန်းဆီသို့ ဆုတ်၍ မှီထားသည်။ တွမ်ကင်းက ဒယ်ဒယ်နှင့်ဖြင့် အတင်းလိုက်၍ နောက်ဆုံးကျန်သောအားဖြင့် တစ်ချက်ထိုးလိုက်သည်။ သို့သော် သူ ခြေလက်များက သူ့ကို သစ္စာပျက်ယွင်းခဲ့ပြီ။ သူတွင်ကျန်ရှိသော လက်ဝှေ့ ပညာသည် ခြေကုန်လက်ပန်းကျမှုကြောင့် မှေးမှိန်ဝေဝါးခဲ့ပြီ။ သူလက်သီး သည် မှန်းသည့်အတိုင်း မျက်နှာကိုမထိဘဲ ပခုံးကိုသာထိသည်။ သည့်ထက် အပေါ်ဘက်ကျကျ ချိန်ထိုးလိုက်သော်လည်း ပန်းလျနေသော ကြွက်သား များက စိတ်ဆောင်တိုင်း မလိုက်နိုင်တော့။ လက်သီးထိချက်ကြောင့် ထိုးသူ တွမ်ကင်းကိုယ်တိုင် နောက်သို့လန်သွားပြီး လဲကျလှမတတ် ဖြစ်သွား ပြန်သည်။ နောက်တစ်ချက် ထပ်ထိုးသော်လည်း မထိ၊ လုံးဝလွဲသွားသည်။ လုံးဝ အားကုန်နေသော တွမ်ကင်းသည် ဆန်းဒယ်ကိုယ်ပေါ် ညွတ်ကျသွား သည်။ ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ခွေမကျသွားစေရန် ဆန်းဒယ်ကို အတင်းပူး၍ ဖက်တွယ်ထားလိုက်ရတော့၏။

သည်တစ်ကြိမ်တွင်တော့ တွမ်ကင်း လူချင်းစွာရန် မစဉ်းစားတော့ပါ။ မီးစာလည်းကုန်၊ ဆီလည်းခန်းပြီး သူ မတတ်နိုင်တော့။ ငယ်ဂုဏ်က ဆန်းဒယ်ကို အကျိုးပေးသွားပြီ။ ပူးကပ်ဖက်တွယ်ထားရင်းပင် ဆန်းဒယ်၏

ခွန်အားများ တစ်ရပ်ရပ် ပြန်ပြည့်လာသည်ကို သိနေသည်။ ကြီးဝိုင်းခိုင်က လူချင်းခွဲပေးလိုက်သည်။ သူ့မျက်စိအောက်တွင် ပျို့မျှစ်နုငယ်ခြင်းသည် ပြန်လည်ရှင်သန် တဖြောက်လာသည်။ ဆန်းဒယ်သည် စက္ကန့်တိုင်း အားပြန် ပြည့်လာသည်။ ဆန်းဒယ်၏ ထိုးချက်များသည် ပရမ်းပတာ အားမပါသော လက်သီးချက်မှ ပြင်းထန်ချိန်သားကိုက်သော လက်သီးချက်များ ဖြစ်လာ ကြပြီ။ တွမ်၏ မှန်ရီဝေဝါးသော မျက်ဝန်းအစုံထဲတွင် သူ့မေးရိုးအစုံသို့ ဝင်လာသော လက်အိတ်ကြီးကို မြင်လိုက်ပါ၏။ သူကလည်း လက်တစ်ဖက် ဖြင့် ဆီးကြိုချခံလိုက်ပါ၏။ သူ့အန္တရာယ်ကို သိပါ၏။ သို့ပါသော်လည်း သူ့လက်များသည် နှေးကွေးလွန်းနေပြီ။ ခဲပေါင်တစ်ရာလောက် ဆွဲထား သလို လေးလံနေပြီ။ စိတ်ဆောင်သော်လည်း လက်ကိုပင် မမြှောက်နိုင် တော့။ သည်တစ်ခဏတွင်ပင် လက်အိတ်က သူ့မေးရိုးပေါ် ကျရောက်လာ သည်။ ဝါယာနှစ်ပင်ခတ်လိုက်သော လျှပ်စစ်မီးပွင့်လေးလို ဖျတ်ခနဲ မေးရိုး ပြုတ်သံကို ကြားလိုက်ရသည်။ သည်အသံနှင့်အတူ အမှောင်ထုသည် သူ့အပေါ် ပဝါနက်ပမာ လွှမ်းသွားလေတော့၏။

သူ မျက်လုံးပြန်ဖွင့်နိုင်သောအချိန်တွင် သူ့ထောင့်သို့ သူပြန်ရောက် နေပြီ။ ဘွန်ဒီကမ်းခြေက လှိုင်းရိုက်သံကဲ့သို့ သောသောညံ့နေသော ပရီ သတ်၏အသံကို ကြားရသည်။ သူ့ခေါင်းပေါ်တွင် မျက်နှာသုတ်ပဝါ ရေဆွတ်၍ အုပ်ပေးထားသည်။ ဆဲလီဗန်က သူ့ကို ပြန်သတိရစေရန် မျက်နှာပေါ်နှင့် ရင်အုံပေါ်သို့ ရေအေးအေးနှင့် ဖျန်းပေးသည်။ သူ့လက်အိတ်များကိုတော့ မည်သူချွတ်ပေးထားမှန်းပင် မသိတော့။ ဆန်းဒယ်က သူ့ဆီလာ၍ ဦးညွတ် ကာ လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်သည်။ သူ့ကိုအလဲထိုးသွားသော ဆန်းဒယ်အပေါ် သူ မစွဲရိယာစိတ် မပွားမိပါ။ သည်တော့ စိတ်ပါလက်ပါပင် ပြန်၍ လက်ဆွဲ နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။ အူလိုက်သည်းလိုက် ဆုပ်ကိုင်နှုတ်ဆက်လိုက်သော သူ့လက်ဆစ်များ တစ်စစ်စစ် နာလာသည်။ သည့်နောက် ဆန်းဒယ် ကြီးဝိုင်း အလယ်သို့ လျှောက်သွားသည်။ ပရီသတ်၏ ဝက်ဝက်ကွဲ အားပေးသံ ငြိမ်သွားမှ ဆန်းဒယ်က လူငယ် ပရွန်တို၏ စိန်ခေါ်ချက်ကို လက်ခံပါကြောင်း။

လောင်းကြေးကိုလည်း ပေါင်တစ်ရာအထိ တိုးမြှင့်လိုကြောင်း ကြေညာလိုက်သည်။ တွမ်ကင်း၏ လူများက မျက်နှာကို ပဝါဖြင့်သုတ်ပေးနေသည်။ ထိုစဉ်တွင် တွမ်ကင်းက ဆန်းဒယ်ကို ခံစားချက်ကင်းမဲ့စွာ လှမ်းကြည့်နေသည်။ ကြီးဝိုင်းတွင်းမှ သူ့လှမ်းထွက်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်ချိန်တွင် ဝမ်းထဲက ဆာလောင်လာသည်။ သာမန် ဆာရိုးဆာစဉ် ငိုက်အောင့်လာသော ဆာလောင်မှုမျိုးမဟုတ်။ ဝမ်းခေါင်းအတွင်း တလိပ်လိပ် လှိုက်တက်လာပြီး တစ်ကိုယီလုံးသို့ ပျံ့နှံ့သွားသော ဆာလောင်မွတ်သိပ်မှုတစ်မျိုးကို ခံစားလိုက်ရသည်။ လွန်ခဲ့သော တစ်ခဏက သူ့ပြိုင်ဘက် ဆန်းဒယ် လဲလှဲခင် ဖြစ်နေသောအချိန်ကို ပြန်သတိရလာသည်။ အမဲနပ်တစ်ပန်းကန်သာ စားထားရရင်တော့လား။ ဆန်းဒယ်ကို ပွဲသိမ်းလက်သီးဖြင့် လုံမသိပ်နိုင်ဘဲ ရှုံးခဲ့ရသည်မှာ အမဲနပ်တစ်ပန်းကန်ကြောင့်။

သူ့ကြီးဝိုင်းအကူများက သူ့ကိုဖေးမ၍ တွဲခေါ်ကြသည်။ သူက ရုန်းလိုက်ပြီး သူ့ဘာသာ ကြီးတန်းအောက်မှ ငုံ့ထွက်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ အောက်သို့ လေးကန်စွာ ခုန်ဆင်းလိုက်သည်။ သူ့လူများက ပရိသတ်ကြား မင်းလမ်းကို သူ့အတွက် လမ်းရှင်းပေးသဖြင့် သူ နောက်မှ လိုက်ထွက်သွားသည်။ အဝတ်လဲခန်းမှ ပြန်အထွက် လမ်းပေါ်ရောက်မီ လူငယ်တစ်ယောက် သူ့ကို အပေါက်ဝမှစောင့်၍ မေးသည်။

“ခင်ဗျားဗျာ ချက်ကောင်းပိုင်နေမှ ဘာလို့များ အလဲမထိုးလိုက်ရတာလဲ”

တွမ်ကင်းက “ဟာ ... သွားစမ်းပါကွာ” ဟု ပြောရင်း ပလက်ဖောင်းပေါ်သို့ ဆင်းလိုက်သည်။ လမ်းထောင့် အရက်ဆိုင်တံခါးများသည် ဟင်းလင်းပွင့်နေသည်။ လင်းထိန်နေသော မီးရှောင်အောက်တွင် အပြုံးလှလှ ပြုံးပြနေသော စားပွဲထိုးမကလေးများကို မြင်လိုက်ရသည်။ လက်ဝှေ့ပွဲအကြောင်း ဆွေးနွေးပြောဆိုနေသံများနှင့် ဘားကောင်တာပေါ်မှ ငွေသံတချွင်ချွင်ကိုလည်း ကြားရသည်။ တစ်ယောက်ယောက်က သူ့ကို အရက်သောက်ရန် လှမ်း၍ ဖိတ်မန္တကပြုသည်။ တွမ်ကင်း တစ်ချက် ချီတံ့ချီတံ့ ဖြစ်သွားသေး၏။ ချက်ချင်းပင် ငြင်းလိုက်ပြီး ဆက်လျှောက်ခဲ့သည်။

အိတ်ထဲတွင် ခြူးတစ်ပြားမျှမရှိ။ အိမ်အပြန် နှစ်ခိုင်းခရီးက ဝေးလွန်းလှသည် ထင်ရ၏။ ဧရာထောင်းစပြုပြီကိုး။ ဒိုမိန်းပန်းခြံသို့ ဖြတ်လာရင်း ခုံတန်းရှည်တစ်ခုပေါ်တွင် ခဏထိုင်လိုက်သည်။ အနိုင်အရှုံးသတင်းကို လည်တဆန်ဆန်ဖြင့် ငုံ့လင့်နေရာမည့် သူ့ဇနီးကို မြင်ယောင်မိ၏။ ဇနီးသည် ကို မျက်နှာချင်းဆိုင်ရဖို့သည် လက်ဝှေ့တွင် အလဲထိုးရသည်ထက် ပင်ပန်းဆင်းရဲလှသည်ဟု ထင်မိသည်။

မြေပေါက်ကျင်းတူး အလုပ်လေးတစ်ခုခု ရလျှင်တောင်မှ သည်လက်တွေက တစ်ပတ်လောက် ပေါက်တူးကိုင်နိုင်လိမ့်မည်မထင်။ ဗိုက်ထဲက ဗွတ်သိပ်ဆာလောင်မှုသည် လှိုက်၍ လှိုက်၍ တက်လာပြန်၏။ သူ၏ နံချာသော ကံကြမ္မာသည် သူ့ကို ဖိစီးနှိပ်စက်လေပြီ။ သူ့မျက်ဝန်းများထဲတွင် မကြံ့စဖူး မျက်ရည်စို့လာသည်။ မျက်နှာကို လက်ဖြင့်အုပ်၍ သူငိုပါသည်။ ငိုရပါလေသည်။ လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်းများစွာက တစ်ညတာတွင် သူ့ကို အလုပ်အကျွေးပြု၍ ငွေရှာပေးသွားသော စထောက်ရှားဘီလ်ကို သူ တမ်းတလိုက်မိသည်။

“သနားလိုက်ပါဘိတယ် - စထောက်ရှားဘီလ်ရယ်”

ဘီလ်တစ်ယောက် အဝတ်လဲခန်းထဲတွင် အဘယ်ကြောင့် ရှိုက်ကြီးတင် ငိုရသည်ကို တွမ်ကင်း ကောင်းကောင်းကြီး ခံစားနားလည်တတ်သွားပေပြီ။

လောကတံထွာ*

ကိုကြည် (ပြင်ဦးလွင်)

အဘအိုကော့ကု စူးစူးစိုက်စိုက် နားထောင်လိုက်သည်။ မျက်စိ
ကောင်းကောင်း မမြင်သည်မှာ ကြာခဲ့ပြီ။ သူ့နားများကမူ အလွန်ပါးဆဲ။
လောကကြီးကို သူ မမြင်နိုင်တော့သော်လည်း အတိုးညှင်းဆုံးသော အသံ
ကိုပင် သူ အာရုံခံနိုင်သည်။ မည်မျှပင် တိုးပါစေ၊ သူ၏ ရုံတွင်နေသော နဖူး
နောက်ကွယ်မှ ထက်မြက်သော ဦးနှောက်က ဘာသံမှန်း ခွဲခြားနိုင်ပါသေး
သည်။

ဟော ... ဒါ စစ်ကမ်တိုဟာရဲ့အသံ၊ စွာတာတာအသံဖြင့် နင်းခွေး
တွေကို ဝေါက်ငမ်း ကြိမ်းမောင်းနေသည်။ သည်ခွေးတွေကို ရိုက်မောင်း၊
ပုတ်မောင်းနှင့် လည်သိုင်းကြီး။ ပါးချပ်ကြီးတပ်ပြီး စွတ်ဖားတွင် ကနေခြင်း
ဖြစ်သည်။

စစ်ကမ်တိုဟာသည် အဘအို ကော့ကု၏သမီးမှ ဖွားမြင်သော မြေမ
ကလေး။ သူ့မြေးအရင်းခေါက်ခေါက်ကပင် နင်းတောထဲတွင် အထီးကျန်စွာ
ထိုင်နေသော အဘိုးကို ဖုတ်လေသည့်ငါးပိ ရှိသည်ဟု မအောက်မေ့။ ယခု

* ဂျက်လန်ဒန်၏ လက်ရာမွန်သုံးပုဒ်၊ မြန်မာမြန်သု ကိုကြည် (ပြင်ဦးလွင်)၊
ရန်ကုန်၊ စာပေစိမ္မာန်၊ ၁၉၉၃၊ စာ ၄၆-၅၄

စခန်းသိမ်း၍ ရွာပြောင်းရမည့် အချိန်ရောက်ပြီ။ သွားရမည့်ခရီးက တစ်မျှော် တစ်ခေါ်။ တိုတောင်းသော ဆောင်းနေ့တာသည် မည်သူ့ကိုမျှ စောင့်လိမ့်မည် မဟုတ်။ အသက်ရှင်သန်ရေးတည်းဟူသော ကိလေသာဝင်္ဂက သူမကိုခေါ် နေပြီ။ သူမသည် သေခြင်းတရားနှင့် မပတ်သက်သေး။ အဘအိုကတော့ သေရမည့်အချိန်နှင့် မဝေးလှတော့ပြီ။

မရတော့တရားအကြောင်း စိတ်ကူးမိသည့် တစ်ခဏအတွင်း အဘအို သည် ကြောက်စိတ်ဝင်လာသည်။ သူ၏ အကြောဆွဲနေသော လက်တစ်ဖက် ဖြင့် တုန်ခါစွာ ဟိုစမ်းသည်စမ်းနှင့် စမ်းမိသည်။ သူ့အပါးမှ ထင်းခြောက်ပုံလေး စမ်းမိသည်။ “ငါ့အတွက် ထင်းရှိပါသေးတယ်” ဟု ဘဝင်ကျသွားတော့မှ လက်ကိုရုပ်၍ ထုထဲသော သားမွေးအင်္ကျီအတွင်း ပြန်လျှိုသွင်းလိုက်သည်။ ထို့နောက် ဟိုဟိုသည်သည် နားစွင့်လိုက်၏။ ရေခဲလွှာကပ်နေသော သားရေ ချပ်ခေါက်သံ ချိုးချိုးချွတ်ချွတ် ကြားရသည်။ ဒါဆို သူ့ကြီးမင်း၏ သမင်ရေတဲ ကို ဖြုတ်၍ စွတ်ဖားပေါ် ထိုးသိပ်တင်နေကြတာ ဖြစ်ရမည်။

သူ့ကြီးမင်းသည် အဘအိုကော့ကု၏ သားအရင်းဖြစ်၏။ ကြံ့ခိုင် သန်စွမ်းသော လူမျိုးစုခေါင်းဆောင် သူ့သားတော်မောင်သည် မုဆိုးကျော် ကြီးလည်း ဖြစ်သည်။ အမျိုးသမီးအုပ်စုက ဝန်စည်စလယ်များကို သယ်ကြ ပိုးကြ မအားရ။ သည်အထဲ နှေးရကောင်းလားဟု သူ့ကြီးမင်းက ကြိမ်းလိုက် သေးသည်။ အဘအိုကော့ကု စူးစိုက်စွာ နားထောင်နေသည်။ သားတော် မောင်၏အသံကို နောက်ဆုံးကြားရခြင်း။ ဂျီဟောက်၏တဲ။ ပြီးနောက် ထပ်စကင်၏တဲ။ တစ်တဲပြီးတစ်တဲ ဖြုတ်သိမ်းနေကြပြီ။ ခုနစ် ... ရှစ် ... ကိုး ဩဌာ ရှာမန်၏ တဲတစ်လုံးပဲ ကျန်တော့မည်။ ဟော ... ရှာမန်၏ တဲကိုလည်း ဖြုတ်နေကြပြီ။ တအီအီ ငိုနေသော ကလေးသံ၊ တိုးတိတ်ညင်သာစွာ ချော နေသည့် မိန်းမသံတစ်သံ၊ ဒါ ကိုတီးလေးရဲငိုသံပဲ။ အဘအိုစိတ်က ကလေး ဆီ ရောက်သွား၏။ ချူချာပြီး ဂျီတိုက်တတ်သော ကလေးခမျာ သက်ဆိုး ရှည်မည်မထင်။ ကလေးသေလျှင် ရေခဲပြင်ကို မီးဖို၍ဖောက်ပြီး မြှုပ်ကြလိမ့် မည်။ ဝံပုလွေတွေ ဖော်မစားနိုင်အောင် အပေါ်က ကျောက်တုံးတွေနှင့် ဖိရ

ဦးမည်ပေ။ အင်းလေ ... သေတာ ဘာမျှ အကြောင်းမဟုတ်ပါဘူး။ ငတ်နေသူကရော၊ ဝဝလင်လင် စားနိုင်သူရော နောက်ဆုံး သေကြမည် မဟုတ်ပါလား။ သေမင်းသည် အစဉ် ဆာလောင်မွတ်သိပ်နေဟန်ရှိသည်။ ဤလောကတွင် သေမင်းသည် အမွတ်သိပ်ဆုံး သတ္တဝါကြီးဟုဆိုလျှင် မမှား။

• ဟော ... ဘာသံပါလိမ့်။ စွတ်ဖားတွေကို ကကြီးဆင်ပြီး ကြီးတွေ တင်းတင်းချည်နေကြပြီကိုး။ သည်တစ်ခါ နားထောင်ပြီးလျှင် နောက်နားထောင်စရာ မရှိတော့။ ဘာအိုအတွက် နောက်ဆုံးကြားခြင်းဖြစ်သည်။ နှင်းခွေးတွေကို ကျာပွတ်နှင့် တရွမ်းရွမ်း ရိုက်နေသံ။ ခွေးတွေက တအီအီညည်းညူသံတို့ကို ဘာအိုကြားရသည်။ သည်ခွေးတွေလည်း သည်စွတ်ဖား။ သည်ခရီးကြမ်း။ သည်ဝန်တွေကို ငြီးငွေ့မှန်းတီးလှပြီ။ သူတို့ ခရီးစကြ၏။ စွတ်ဖားတွေ တစ်စီးပြီးတစ်စီး အလျှိုလျှို တအီအီနှင့် ထွက်သွားကြလေပြီ။ အသံတွေ တိတ်သွားသည်။ သူတို့ သွားကြလေပြီ။ သူတို့တစ်တွေ သူ့ဘဝထဲက ထွက်သွားကြလေပြီ။ သူ့ဘဝ၏ နောက်ဆုံးနာရီကလေးတွေကို သူတစ်ယောက်တည်း ရင်ဆိုင်ရပေတော့မည်။

“မဟုတ်သေးဘူး။ မဟုတ်သေးဘူး”

တစ်ယောက်ယောက် ကျန်သေးသည်။ နှင်းလွှမ်းမြေပြင်ကို တချွတ်ချွတ် နှင်းလာသော သမင်ရေဖိနပ်နှင့်အတူ အဘအိုနားသို့ တစ်စုံတစ်ယောက် ရောက်လာသည်။ ဘာအို၏ ခေါင်းပေါ်သို့ လက်တစ်ဖက်က ညင်သာစွာ ကျရောက်လာသည်။ သူ့သားတော်မောင် သူ့အပေါ် ကောင်းရာပါသေးသည်။ တခြား သက်ကျားအိုကြီးများ၏ သားများသည် သူတို့အဖေအိုကြီးများကို သည်အတိုင်း ပစ်သွားကြသည်။ နှုတ်ဆက်ဖော်ပင် မကြေ။ သူ့သားကတော့ စွတ်ဖားတွေ၊ ရွာသားတွေအားလုံး ထွက်သွားကြသည့်တိုင်အောင် နေရစ်၍ သူ့ကို လာနှုတ်ဆက်သေးသည်။ အတိတ်ဆီသို့ လွင့်ပါးသွားသော အဘအို၏ စိတ်များသည် သား၏အသံကြောင့် ပစ္စက္ခသို့ ပြန်လာ၏။

“နေသာထိုင်သာရှိရဲ့လား အဖေ”

အဘအို၏သားက မေးသည်။

“ကောင်းပါတယ်” ဟု အဘအိုက ဖြေလိုက်သည်။ သူ့သားက ...

“ဘေးနားမှာ ထင်းတွေရှိတယ် အဖေ။ မီးဖိုလည်း မီးကောင်းကောင်း တောက်နေပါတယ်။ မနက်ခင်းက အုံအုံဆိုင်းဆိုင်းကြီးနဲ့ အအေးဓာတ်ဝင် လာပြီ။ မကြာခင် နင်းတွေကျတော့မယ်။ ခုတောင် နင်းတွေကျနေပြီ” ဟု ဆက်ပြောလိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ် သား ... ခုတောင် နင်းတွေကျနေပြီ”

ရွာသားတွေ သုတ်ခြေတင်နှင့်ပြီ။ သူတို့ ဝန်စည်စလယ်တွေ တနင့် တပိုးနဲ့ သူတို့တစ်တွေလည်း အစာရေစာ ဝဝလင်လင် မစားရလို့ ပိန်ကပ် နေပြီ။ လမ်းရှည်ကြီးတစ်လျှောက် သူတို့ သွက်သွက်ကလေး သွားနေကြပြီ။

“ကျွန်တော်လည်း သွားတော့မယ်။ အဖေ အဆင်ပြေပါတယ်နော်”

“ပြေပါတယ်။ အဖေဟာ အပင်မှာ တဲတဲကလေး တွဲခိုနေတဲ့ နှစ်ဟောင်းက ရွက်ညှောင်းလိုပဲ။ လေတစ်ချက် သုတ်ရင်ပြုတ်၊ လေတစ်ချက် ပွေ့ရင် ကြွေတော့မှာပါ။ အဖေအသံလည်း အမယ်ကြီးအိုသံပေါက်နေပြီ။ မျက်လုံးတွေကလည်း မှုန်လိုက်တာ။ ကိုယ့်ခြေထောက်တောင် ကိုယ်မမြင်ရ တော့တူး ခြေထောက်တွေလည်း လေးလာပြီ။ အားလုံး အဆင်ပြေပါတယ်သား။”

အဘအိုက နင်းပေါ်ကို နင်းသွားသောခြေသံ ပျောက်သွားသည့်အခါ ခေါင်းကို ကျကျနုနုနုပျံကြီး ညိတ်လိုက်သည်။ သူ့သားကို သူပြန်မခေါ် နိုင် တော့မှန်း သူသိသည်။ သည့်နောက် ထင်းပုံလေးကို ကပျာကယာ စမ်းလိုက်၏။ ဘအိုနှင့် သေမင်းကြားတွင် သည်ထင်းပုံကလေးသာ ရှိတော့သည်။ သေမင်း သည် ခံတွင်းဟ၍ စောင့်လင့်နေချေပြီ။ သူတစ်သက်တာသည် သည်ထင်း လက်တစ်ဆုပ်စာသာ ရှည်တော့မည်။ ထင်းခြောက် တစ်ချောင်းပြီး တစ်ချောင်း မီးဖိုထဲရောက်သွားတိုင်း သေမင်းသည် သူထံသို့ တစ်လှမ်းပြီး တစ်လှမ်း ချဉ်းကပ်လာနေပြီ။ နောက်ဆုံး ထင်းခြောက်တစ်ချောင်း မီးဝါးသွားချိန်တွင် နင်းတွေလည်း ပိန်းပိတ်အောင်ကျလာပေတော့မည်။ ခြေထောက်တွေကစပြီး ထုံလာမည်။ ပြီးတော့ လက်တွေထုံကျင့်လာမည်။ လက်ဖျားခြေဖျားမှသည် တရွေရွေ ကိုယ်ခန္ဓာဆီသို့ ကူးလာမည်။ ဘအို၏ခေါင်းသည် ထောင်ထား

သော ခုံးပေါ်သို့ ငိုက်ကျသွားပြီး မေးမှိတ်အနားယူတော့မည်။ လွယ်လွန်းလှ ပါသည်။ လူတိုင်း သေကြရမည်မှာ လောကဓမ္မတာ။

သူဘာမျှ မကျေမချမ်းမဖြစ်ပါ။ လျှောက်လှမ်းရမည့် ဘဝလမ်းက သည်အတိုင်းဖြစ်သည်။ သူသည် ကြံကမ္ဘာလောကနှင့် တစ်သားတည်းရှိသူ။ ကြံမြေကမ္ဘာပေါ်တွင် နေထိုင်ခဲ့သူ။ သည်တော့ သည်ကမ္ဘာလောက၏ နိယာမသည် သူ့အတွက် အဆန်းအသစ် ဖြစ်မနေတော့။ အသွေးအသားဖြင့် ဟည်ဇီဝာက်အပ်သော သက်ရှိလောက၏ နိယာမကို သူသိပြီးသား။
ဩကာသလောကသည် သက်ရှိတို့အပေါ် အကြင်နာတရားမထား။ ရုပ်နာမ် အထင်အရှားရှိသော သက်ရှိတစ်ဦးချင်း၊ တစ်ကောင်ချင်း၊ တစ်ပင်ချင်း အပေါ် ဩကာသလောကကြီးက အလေးထားနေမည် မဟုတ်။ ဩကာသ လောကသည် သက်ရှိ မျိုးနွယ်စုကြီးများကိုသာ အရေးတယူရှိသည်။ အစိုင်း အစိုင်းသာသာရှိသော ဘာအိုကော့ကု၏ တိမ်သောအသိဉာဏ်တွင် သည်ထက် ပို၍ ဘာမျှ နက်နက်နဲနဲ ထင်ဟပ်မလာနိုင်။ သည်၍သည်မျှကိုသာ သူ စွဲစွဲ မြဲမြဲ သိနားလည်ထားသည်။ သက်ရှိမှန်သမျှတွင် ကြံနိယာမ မှန်ကန်လျက် ရှိသည်ကို ဘာအို သဘောပေါက်သည်။ သစ်ပင်တစ်ပင် ပေါက်လာသည် ဆိုပါစို့။ ပင်စည်တစ်လျှောက် အာဟာရ အရည်ကြည်လေး စိမ့်လာမည်။ နှစ်မ်းသော ပုရစ်ဖူးကလေးများ ပြူထွက်လာမည်။ ငုံရာမှအာ အာရာမှပွင့်၍ ရွက်သစ်တွေ ဝေလာမည်။ အညှာညောင်းသည့် ရွက်ဟောင်းတွေကြွေမည်။ သည်သာကေတစ်ခုနှင့်ပင် သက်ရှိလောက၏သမိုင်းသည် ပြည့်စုံလောက် ပါသည်။

ဩကာသလောကကြီးက သက်ရှိတစ်ဦးချင်း တစ်ကောင်ချင်းအပေါ် တစ်ခုသောတာဝန်ကို ချမှတ်ပေးသည်။ မျိုးဆက်ပြန့်ပွားရေးတာဝန်၊ သည် တာဝန်ကို မထမ်းဆောင်သော သက်ရှိသည် သေရမည်။ သည်တာဝန်ကို ထမ်းဆောင်သော သက်ရှိသည်လည်း သေရမည်ချင်းအတူတူ။ ဩကာသ လောကကြီးကတော့ လားလားမျှ ထိမထင်။ မိခင် ဩကာသလောကကြီးက ပေးသောတာဝန်ကို ကျေပွန်စွာ ထမ်းဆောင်သူတွေ ဒုနှင့်ဒေ။ သို့သော်

သူတို့လည်း သေကြရမည်။ မိခင်လောကကြီးသည် တာဝန်ကျေသူရယ်လို ဂရုမထား။ တာဝန်ကျေပွန်မှ ကျိုးနွံမှုကိုသာ ဂရုထားသည်။ ကျိုးနွံသူတွေ အချိန်တန်လျှင် သေကြ။ ကျိုးနွံမှုကတော့ ထာဝရတည်တံ့နေသည်။

ကော့ကုတို့၏ မျိုးနွယ်စုသည် သက်တမ်းရှည်လှပြီ။ ကမ္ဘာတွင် လူသားပေါ်ဦးစကတည်းက သည်လူမျိုးစု ရှိခဲ့သည်။ ကော့ကုငယ်စဉ်က တွေ့ကြုံရသော သက်ကြီးရွယ်အိုတို့လည်း ယခင်ယခင်က သက်ကြီးရွယ်အို တွေကို ကြုံခဲ့ကြသည်။ သည်မျိုးနွယ်စုကြီး ဤသို့ သက်တမ်းရှည်ခဲ့သည်မှာ မိခင်လောကကြီးက ပေးသော မျိုးဆက်မပြတ်ရေးတာဝန်ကို ကျိုးနွံနာခံ ခဲ့သောကြောင့် ဖြစ်သည်စကန်း။ ကော့ကုတို့ အမျိုးအနွယ်ဝင်များသည် မမှတ်မိနိုင်လောက်သော အတိတ်ဆီကတည်းက မိခင်လောက၏ အာဏာ စက်ကို ကျိုးနွံခဲ့ကြသည်။ ဘေးစဉ်ဘောင်ဆက် အနွယ်ဝင်တို့၏ သင်္ချိုင်း ရာများသည်ပင် ဘယ်ဝယ်ဘယ်ဆီပင် မသိတတ်နိုင်ပြီ။ သူတို့ကို ဘယ်နည်း ဘယ်နယောက်ဟု ရေတွက်နိုင်စွမ်းမရှိပြီ။ သူတို့တစ်တွေသည် ဖြစ်ရပ်ငယ် ကလေးများသာ ဖြစ်ကြသည်။ နွေကောင်းကင်တွင် တိမ်တိုက်မထင်သကဲ့သို့ လွင့်ပါးပျောက်ကွယ်သွားရမည့် ဖြစ်ရပ်များ။ ဘအိုကော့ကုလည်း ဖြစ်ရပ် တစ်ခုမျှသာ။ သူလည်း ဤလောကမှ လွင့်ပါးပျောက်ကွယ်သွားရတော့မည်။ ဩကာသလောကကြီးကတော့ အမှုထားလိမ့်မည်မဟုတ်။ မိခင်လောက သည် သက်ရှိတို့ကို တာဝန်တစ်ခုနှင့် နိယာမတစ်ခု ချမှတ်ပေးထားသည်။ မျိုးဆက် ထာဝရရှင်သန်ရေးတာဝန်နှင့် သေခြင်းနိယာမ။

ရွန်းလဲ့သောမျက်ဝန်း၊ သန်စွမ်းသောခန္ဓာ၊ ချက်ချာသော ကိုယ်ဟန် တို့ဖြင့် အပျိုမတစ်ဦးဆိုပါစို့။ ဖြိုးဖြိုးရွှေရင်ဖြင့် တန်ဆာဆင်အပ်သော ထိုအပျိုမတစ်ဦး၊ ချစ်စရာသတ္တဝါမလေးတစ်ဦးဖြစ်၏။ သူ့မှာ သဘာဝ ပေးသော တာဝန်တွေ ရှိနေပါသည်။ မျက်ဝန်းအစုံက ပို၍ ရွန်းလဲ့လာပြီး ကိုယ်ဟန်က ပို၍ သွက်လက်လာချိန်တွင် သူမသည် ယောက်ျားသားများနှင့် ပြောရဲဆိုရဲ ရှိလာသလိုလို၊ ရုက်ရွံ့သလိုလိုနှင့် စိတ်ကစားလာသည်။ ယောက်ျားတို့၏ အသည်းဆိုင်ကို ဆွဲကိုင်လှုပ်ခါ ဂနာမငြိမ်ဖြစ်အောင် နှိုးဆွ

လုံဆော်တတ်လာသည်။ သည်လိုနှင့် အလှတိုးသထက် တိုးလာသည်။ သည်တွင် စိတ်မနိုင်သော လူပျိုလူရွယ်တစ်ဦး။ တောလိုက်မှဆိုးတစ်ဦးက သူမကို သူ၏အိမ်ဂေဟာသို့ ဆောင်ကြဉ်းသွားတော့၏။ သူ့ကို ချက်ပြုတ်ကျွေး။ ဝတ်ကြီးဝတ်ငယ်ပြု။ သူ့အတွက် မျိုးဆက်သစ်တွေ မွေးပေးဖို့ မိခင်တစ်ဦးအဖြစ် သိမ်းမြန်းလိုက်တော့သည်။ သားထောက်သမီးခံလေးတွေ ရလာတော့ အလှတွေ ပျက်ပွင်းရတော့သည်။ ပေါ့ပါးသွက်လက်ခဲ့သော ခြေလှမ်းများက နှေးကွေးလေးလံလာပြီ။ မျက်ဝန်းလဲ့လဲ့များက စီဝေမှုန်ဝါးလာကြပြီ။ မီးဖိုနားတွင် ထိုင်နေသော ပါးရေတွန့်တွန့် အဖွားအိုကြီး ဖြစ်လာသည်။ သူ့ခင်ပွန်းကပင် မမြတ်နိုးတော့သော သူ့ပါးပြင် ရှုံ့တွတွသည် သားမြေးတို့အတွက် နှစ်သိမ်းဖွယ်ရာတစ်ခုသာ ဖြစ်တော့သည်။ သည်အချိန်တွင် သည်မိန်းမသား၏ တာဝန်ငြိမ်းပါပြီ။ သို့သော် သိမ်ကြာလှ၊ စားရေရိက္ခာ ရှားပါးငတ်မွတ်ချိန် သို့တည်းမဟုတ် ရွာလုံးကျွတ် ဝေးလံခေါင်ဖျားပြောင်းရွှေ့သွားချိန်တွင် သူမကို သူ့မျိုးနွယ်စုက ပစ်ထားခဲ့ကြတော့မည်။ ဘာအို ကော့ကုလိုပင် နင်းတောထဲတွင် ထင်းတစ်ပုံနှင့် မီးတစ်ဖိုကို အဖော်ပြုကာ နေရစ်ရတော့မည်။ လောကနိယာမက သည်လို ညွှန်းဆိုပါသည်။

အဘအိုသည် ထင်းခြောက်တစ်ချောင်း ကောက်၍ မီးပုံထဲသို့ ဂရုတစိုက်ထည့်ပြီးမှ သူ့အတွေးနယ်ထဲသို့ ပြန်ဝင်လိုက်၏။ ဘယ်နေရာပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ ဘာအတွက်ပဲဖြစ်ဖြစ် သည်နိယာမသည် အကျုံးဝင်သည်တကား။ နင်းဦးနှင်းဖျားလေး ကျလာပြီဆိုလျှင် ခြင်ကောင်တွေ ခန္ဓာကြော့ရသည်။ သစ်ပင်ပေါ်က ရှဉ့်ကလေးသည်လည်း တရွေ့ရွေ့သွားရင်းနှင့်ပင် သေပွဲဝင်ရသည်။ ယုန်သတ္တဝါသည်လည်း အိုမင်းမစွမ်းဖြစ်လာလျှင် လေးကန်နှေးကွေးလာပြီ။ ရန်သူ့လက်တွင်း သက်ဆင်းဆုံးပါးရသည်။ သတ္တဝါငယ်တွေ မဆိုထားနှင့်၊ ထွားကျိုင်းလှသော ဝက်ပံဖြူကြီး၊ ပင်လယ်ဖျံကြီးများပင်လျှင် ဇရာဖိစီး၍ လေးလံထိုင်းမှိုင်းလာလျှင် ရန်လိုတတ်လာသည်။ မျက်စိမှုန်လာသည်။ နောက်ဆုံးတွင် ဟတ်စကီးနှင့်ခွေးအုပ်၏ ဝိုင်းကိုက်သတ်စားခံရသည်။

ဘာအိုကော့ကုသည် တစ်ခုသောဆောင်းရာသီက 'ကလုန်ဒိုက်'

အထက်ပိုင်းတစ်နေရာတွင် သူ့ဖခင်ကို သူ့ကိုယ်တိုင် စွန့်ပစ်ထားခဲ့သည်ကို အမှတ်ရမိသည်။ လွန်ခဲ့သော ဘယ်နှနှစ်မှန်း မမှတ်မိပေမယ့် ခရစ်ယာန် သာသနာပြုပုဂ္ဂိုလ်မရောက်မီ တစ်နှစ်ကတော့ သေချာသည်။ သာသနာပြု ဆရာသည် အလက်ကေားသို့ ဓမ္မစာအုပ်တွေ တစ်ပွေ့တစ်ပိုက်ကြီးသာမက ဆေးသေတ္တာတစ်လုံးနှင့်အတူ ရောက်လာခဲ့သည်။ သည်ဆေးသေတ္တာ အကြောင်း အတွေးစားမြုံ့ ပြန်လေတိုင်း ကော့ကုတစ်ယောက် ပါးစပ် တပြင်ပြင် ဖြစ်မိသည်။ သာသနာပြု တရားဟောဆရာ၏ အကိုက်အခဲ ပျောက်ဆေးသည် အလွန်အရသာရှိ၏။ ယခု သူ့သွားရည် မယိုတော့ပေမည် ဟိုတုန်းကတော့ သွားရည်ယိုခဲ့ပါသည်။ ကြာလာတော့ တရားဟောဆရာ သည် သူတို့မျိုးနွယ်စုအတွက် ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးတစ်ခု ဖြစ်လာသည်။ သူသည် သူ့အတွက် ရိက္ခာသားငါး ယူမလာ။ ရွာသားများ ကျွေးသမျှကိုသာ မြိန်ရေ ရှက်ရေ စားသည်။ သည်တော့ ရှာကျွေးရသည့် မုဆိုးများက စေတနာ ကုန်ခန်းလာတော့သည်။ နောက်တစ်ဆောင်းတွင်တော့ ‘မေယို’ အနီး ရေဝေကုန်းတန်းတွင် အဆုတ်အအေးမိရောဂါဖြင့် တရားဟောဆရာ ကွယ်လွန်ခဲ့၏။ နောက်ဆုံး သူ့ရုပ်ကလာပ်ကိုပင် တောခွေးများက တူးဆွ၍ စားပစ်လိုက်သည်။

ဇရာအိုကော့ကုသည် ထင်းတစ်ချောင်းထပ်ဆိုက်ပြီး အတိတ်ဆီသို့ တစ်ကျော့ပြန် ခရီးနှင့်ပြန်သည်။ တစ်ချိန်ကဆိုလျှင် သူတို့တစ်တွေ အငတ် ဘေးကြီး ကြုံခဲ့ရသည်။ ကြုံလိုလှသော သက်ကျားအိုကြီးများသည် မီးဖို နားသို့ တကုန်းကုန်းနှင့် ကပ်လာပြီး ရှေးအတိတ်က ရိုးရာဇာတ်ကြောင်း တွေကို ဖောက်သည်ချုတ်ကြ၏။ တစ်ခုသော အတိတ်ကာလတုန်းက ယူကွန်မြစ်ကြီးသည် ဆောင်းတွင်း သုံးတွင်းဆက်တိုက် ရေမခဲဘဲ တွေတွေ စီးနေခဲ့သည်ဟု ဆိုကြ၏။ နောက်တစ်ဖန် နွေသုံးနွေ ဆက်တိုက် ရေခဲနေခဲ့ ပြန်သည်။ သည်လိုဉာတုတွေ ကမောက်ကမ ဖောက်လဲ့ဖောက်ပြန်ဖြစ်တော့ အစားအစာ ထွားထွားမြေမြေ ရှားပါးလေ၍ သေကျေပျောက်စိတ် ငတ်မွတ် ကံသည့်ကာလနှင့် ကြုံခဲ့ကြသည်။ ဘအိုကော့ကု၏ မိခင်လည်း ထိုအချိန်

ကပင် တိမ်းပါးခဲ့ရ၏။ ခါတိုင်း အုပ်လိုက်သင်းလိုက် ဆန်တက်လာတတ်သော ဆာလ်မွန် ငါးသလောက်များသည် တစ်နေ့ တက်မလာခဲ့။ သည်တော့ ဆောင်းတွင်းတွင် ထွက်လာမည့် 'ကယ်ရီဇူး' တန်ဒြာ သမင်အုပ်တွေကို မျှော်ရာသည်။ ဆောင်းက ရောက်လာသည်။ သမင်အုပ်ကတော့ ရောက်မလာ။ မိုးလေဝသ မမှန်သည်မှာ ခုနစ်နှစ်မြောက်ခဲ့ပြီ။ ယုန်များပင် ပျိုးပြုတ်လု မတတ် ရှားပါးလာ၏။ ရွာကခွေးများ ငတ်လွန်း၍ အရိုးပေါ်အရေတင် ဖြစ်ကုန်သည်။ ရှည်လျားမှောင်မိုက်သော ကာလအတွင်း လူမမည်လေး များစွာ တစာစာခိုရင်း အသက်ဆုံးကြရရှာ၏။ သည့်နောက် မိန်းမသားတွေ၊ အဘိုးအိုတွေ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် မပြန်လမ်းသို့ လှမ်းကြရ၏။ နွေဦးပေါက်ချိန်ရောက်လာတော့ သူတို့ ရွာသူရွာသားထဲမှ ဆယ်ပုံတစ်ပုံ လောက်သာ နေမင်းကြီးကို မြင်ကြရသည်။ ကျန်လူတွေက ဆောင်းတွင်းကို မကျော်လွန်နိုင်ဘဲ သေမင်းနောက်သို့ တကောက်ကောက်ပါသွားကြလေပြီ။

သည်အဖြစ်ဆိုးမျိုးသာမက စားမကုန် သောက်မခန်းသည့် အချိန် မျိုးတွေလည်း အဘအို ကြုံခဲ့ပါသည်။ သားငါးဆိုလျှင် ပိုလှုံလွန်း၍ ပုပ်ကုန် သည်အထိ ပေါများသည်။ လူတွေထားဘိဦး။ ခွေးများပင် အစားကြူးကာ ဝဖိုးပြီး ခွေးပျင်းတွေ ဖြစ်ကုန်၏။ တောကောင်တွေလည်း မပစ်ချင်၊ မသတ် ချင်လောက်အောင် များလှသည်။ ရွာထဲမှ မိန်းမတွေကလည်း မွေးလိုက် သည့်ကလေးတွေ၊ ဟောတစ်ယောက် ဟောတစ်ယောက်၊ အိမ်တိုင်းစေ သားသားမီးမီးလေးတွေ ပုစုခရ။ ယောက်ျားတွေကလည်း တစ်မှောင့်၊ အစာဝလာတော့ ကျောင်းတော်က ရန်စတွေပြန်ဖော်ပြီး ရာဇဝင်ကြွေးဆပ် သည့် လူသတ်ပွဲတွေ နှံ့ကြပြန်သည်။ မြေကျွံချိုင့်ကိုကျော်၍ တောင်ပိုင်းက ပယ်လီအနွယ်ဝင်တွေကို သွားရောက် တိုက်ခိုက် သတ်ဖြတ်ကြသည်။ အနောက်ဘက်ဆီမှ တာနာနာတို့ကိုလည်း ချမ်းသာမပေး။ စစ်ပွဲတစ်ပွဲ နှံ့ဖြစ်အောင် နှံ့လိုက်သေးသည်။

ထိုအချိန်လောက်ပင် ဖြစ်သည်။ အဘအိုကတော့ ကလေးဘဝပဲ ရှိသေးသည်။ ကော့ကုသည် မုဆိုးကျော်လောင်းလျာ ဇင်ဟာနှင့် နှစ်ယောက်

သား တောလည်ထွက်ခဲ့သည်။ ထိုစဉ်က ‘မူး’ သမင်ဖိုကြီးတစ်ကောင်ကို ဝံပုလွေအုပ်က ဝိုင်းကိုက်သတ်စားသည်ကို တပ်အပ်မြင်ဖူးသည်။ ကော့ကု နှင့် ဇင်ဟာတို့နှစ်ယောက် နှင်းတောထဲတွင် ပြားပြားဝပ်၍ စောင့်ကြည့်ခဲ့ ကြသည်။ ခုတော့ ဇင်ဟာ မရှိပြီ။ ယူကွန်မြစ်ပေါ်တွင် ရေခဲတွင်းကျွဲ၍ ဆုံးပါး ခဲ့ပြီ။ ဇင်ဟာသည် ရေခဲတွင်း တစ်ဝက်လောက်အထိ တွားတက်ရင်း သွေးခဲ၍ သေခဲ့သည်။ သူ့အလောင်းကို နောက်တစ်လလောက်မှ ရှာတွေ့ တော့၏။

‘မူး’ သမင်ကြီးဇာတ်လမ်းကို ဘာအို ဆက်၍ စားမြုံ့ပြန်သည်။ သူနှင့် ဇင်ဟာတို့သည် ဖခင်တို့ကို အတုယူ၍ တောကစားထွက်ခဲ့ကြသည်။ ချောင်းရိုးတစ်နေရာတွင် သမင်ဖိုကြီး၏ ခွာရာကို စတွေ့သည်။ ကောင်ရေ မနည်းလှသော ဝံပုလွေအုပ်တစ်အုပ်၏ ခြေရာများကိုလည်း ကောက်မိသည်။ ခြေရာကောက်ကျွမ်းသော ဇင်ဟာက ပြောသည်။

“အတော်အသက်ကြီးတဲ့ သမင်ဖိုကြီးပဲ။ ရှေ့က သမင်အုပ်ကို အမိ မလိုက်နိုင်တော့ နောက်ကျကျန်ရစ်တဲ့ ကောင်ကြီးဖြစ်ရမယ်။ ဝံပုလွေ အုပ်က ဒီကောင်ကြီးနဲ့ သူ့အဖော်အုပ်ကြားက ဖြတ်ဝင်ထားတယ်။ မျက်ခြည် ပြတ်မခံလိုက်နေကြပြီ”

ဝံပုလွေရိုင်း၏ ဓလေ့က ဇင်ဟာပြောသည့်အတိုင်းဖြစ်၏။ နေ့မနား၊ ညမနား သားကောင်နောက်က တကောက်ကောက် လိုက်နေကြသည်။ အလစ်တွင် နောက်ခြေထောက် ဆွဲလားဆွဲရဲ့ ရှေ့ကနာသီးဖျားကို ခုန်ဟပ် လားဟပ်ရဲ့ အလွတ်မပေးတမ်း လိုက်နေကြသည်။ ကော့ကုနှင့် ဇင်ဟာတို့ နှစ်ဦးသား သမင်ဖို၏ ဇာတ်သိမ်းခန်းကို ကြည့်ရှင်စိတ်များ ချိုးနှိမ်၍မရတော့။

စိတ်အားသန်သန်ဖြင့် ခြေရာကောက်၍ လိုက်ကြတော့၏။ ကော့ကု သည် မျက်စိလျှင်သူ၊ တောကျွမ်းသူတစ်ယောက် မဟုတ်။ သို့ပေမဲ့ အသင့် အတင့်ကျယ်သော စွတ်ကြောင်းကို ကောင်းကောင်းလိုက်တတ်နေပြီ။ အပူ တပြင်း နောက်ကလိုက်ရင်း ကံဆိုးရှာမည့် သမင်ဖိုကြီး၏ ဇာတ်လမ်းကို တစ်ခန်းပြီးတစ်ခန်း လိုက်ကြည့်ကြသည်။ မကြာမီ သမင်ဖိုကြီးက ဝံပုလွေ အုပ်ကြီးကို ခုခံတိုက်ခိုက်သော နေရာတစ်ခုကို တွေ့ရ၏။ ပတ်ပတ်လည်

လူသုံးရပ်လောက်ကျယ်သော သတ်ကွင်းထဲတွင် သမင်ခွာရာကြောင့် နှင်းတွေ ဖွာရရာကြံနေသည်။ အလယ်လောက်ဆီတွင်လည်း ခွာပေါက်ရာ တွေ ထင်းနေသည်။ ခပ်တိမ်တိမ် ဝံပုလွေခြေရာတွေကတော့ အနံ့အပြာ။ ဝံပုလွေအချို့က သမင်ဖိုကြီးကို ရန်မူနေချိန် အချို့က နှင်းပြင်ပေါ်တွင် လှဲအိပ် စားနားယူနေကြပုံပေါက်သည်။ ဝံပုလွေအိပ်ထားသော ချိုင့်များကို ပူပူ နွေးနွေး ထင်ထင်ရှားရှား တွေ့ရသည်။ တစ်ကောင်သော ဝံပုလွေသည် သွေးရိုးသွေးတန်းဖြစ်နေသော သမင်ဖို၏ ခွာပေါက်ချက်ဖြင့် အသက်ထွက် သွား၏။ အသေကောင်ကို ဝံပုလွေအချင်းချင်း ပြန်စားပစ်သဖြင့် အရိုးအရင်း အချို့သာ အထောက်အထားအဖြစ် ကျန်ရစ်သည်။

ခြေဖွဖွလျှောက်လိုက်လာရင်း ဒုတိယသတ်ကွင်းနေရာကို တွေ့သဖြင့် ရပ်ကြည့်ကြ၏။ သည်တစ်ခါတော့ သမင်ဖိုကြီး သဲသဲမဲမဲ ခုခံတိုက်ခိုက်ခဲ့ပုံ ရသည်။ နှင်းပြင်ပေါ်သို့ နှစ်ကြိမ်တိုင်တိုင် လဲကျသော အရာများတွေ့ရသည်။ နှစ်ကြိမ်လုံးပင် ဝင်ကိုက်သောဝံပုလွေများကို ခါချ၍ ပြန်ထခဲ့သည်။ သည် သမင်အိုကြီးသည် ဘဝပေးတာဝန်တွေ ကျေပွန်ခဲ့သော သမင်အိုကြီး တစ်ကောင်။ သို့ပေမယ့် သူ့အသက်ကိုတော့ သူ့နမောရာသည်ပေါ့။ လဲကျ သွားသော သမင်တစ်ကောင်သည် ဝံပုလွေများလက်မှ အလွတ်ရမ်းထွက် နိုင်သည်မှာ ကြံ့ခေါင်ကြံ့ခဲဖြစ်သည်ဟု ဇင်ဟာက ဆို၏။ သည်အကြောင်း တွေကို ရာမန်ကြီးကို ပြန်ပြောပြလျှင် အံ့ဩပေတော့မည်။

သည်လိုနှင့် သမင်ဖိုကြီးသည် တောင်စောင်းတစ်ခုကိုတက်၍ တောအုပ်တွင်းသို့ ခိုဝင်ရန်ကြံသည်။ ဝံပုလွေအုပ်က နောက်မှလိုက်ဆွဲသဖြင့် လန်ကျပြီး ဝံပုလွေများအပေါ် ဖင်ထိုင်လျက်လဲသည်။ ဝံပုလွေနှစ်ကောင် ပိ၍ သေလေတော့သည်။ သည်တစ်ခါတော့ ကျန်ဝံပုလွေတွေက သည်နှစ်ကောင်၏ အသားကို မစားတော့။ သမင်သားစားရဖို့ ကျိန်းသေနေပြီကိုး။

နောက်ထပ် သက်ကွင်းနှစ်ကွင်း ဆက်တိုက်တွေ့ရသည်။ တစ်နေရာ နှင့် တစ်နေရာ သိပ်မလှမ်းလှသဖြင့် အချိန်သိပ်ခြားမည် မဟုတ်။ မရှေး မနှောင်းလောက်ဖြစ်မည်။ ခြေရာစွတ်ကြောင်းသည် သွေးရောင်လွှမ်းချေပြီ။

သမင်ဖိုကြီး၏ ခြေလှမ်းကျဲများသည် စိပ်၍ စိပ်၍လာပြီ။ သို့နှင့်ပင် ဇင်ဟာနှင့် ကော့ကုသည် တိုက်ပွဲခေါ်သံကို စတင်ကြားရသည်။ နောက်မှလိုက်၍ သံပြိုင် အူသော အသံမျိုးမဟုတ်တော့။ အနီးကပ် ဝင်လုံးကပ်နေရင်း ဟောင်သော အသံမျိုးဖြစ်သည်။ ဇင်ဟာသည် လေတင်ဘက်မှ မိကျောင်းသွားတွား၍ တက်သည်။ နောင်တစ်ချိန်တွင် မျိုးနွယ်စုခေါင်းဆောင် ဖြစ်လာမည့် ကော့ကုက နောက်က ကပ်ပါလာ၏။ စပရု ထင်းရှူးပင်ပေါက် တစ်ပင် အောက်မှ နှစ်ယောက်သား ဘေးချင်းယှဉ်၍ ကြည့်ကြသည်။ သမင်ဖိုကြီး သည် နောက်ဆုံးတိုက်ပွဲကို တိုက်ရင်း အရေးနိမ့်၍ ဝံပုလွေစာ ဖြစ်သွားရာ လေတော့သည်။ သည်ဇာတ်သိမ်းခန်းကို သူတို့ မျက်ဝါးထင်ထင် မြင်လိုက် ရပါ၏။

ငယ်စဉ်က စွဲထင်ခဲ့သော ပုံရိပ်တို့သည် လူ့အသိစိတ်တွင် စွဲမြဲစွာ ကျန်ရစ်စမြဲ။ ယခုလည်း အဘအိုကော့ကု၏ မှန်ဝေသော မျက်ဝန်းအစုံတွင် ဟိုအတိတ်ဆီက သမင်ဖိုကြီး၏ နောက်ဆုံးတိုက်ပွဲကို ပြက်ပြက်ထင်ထင် မြင်ယောင်လာသည်။ ကော့ကုသည် ဤ နောက်ဆုံးတိုက်ပွဲမြင်ကွင်းကို အံ့ဖွယ်သရဲ ထူးကဲပြောင်မြောက်သည့် တိုက်ပွဲတစ်ပွဲဟု ရင်ဝယ်ပိုက်ထား သည်။ သည်လိုနှင့်ပင် ကာလတွေညောင်း၍ ကော့ကုသည် သူတို့မျိုးနွယ်စု၏ ခေါင်းဆောင် ရပ်မိရပ်ဖတို့၏ အကြီးအကဲ ဖြစ်လာခဲ့သည်။ သူသည် ပြောင်မြောက်သော အလုပ်တွေလည်း လုပ်ပြနိုင်ခဲ့သည်။ သူတို့ရန်သူတော် ပယ်လီအနွယ်ဝင်များသည် ကော့ကု၏အမည်ကိုကြားလျှင် ကျိန်စာတိုက်ခံ ရသည်လောက် ရွံ့ကြောက် ကြောက်ကြသည်။ တစ်ခါတုန်းကဆိုလျှင် ကော့ကုသည် တစ်နယ်သား လူဖြူတစ်ယောက်နှင့် ဓားရေးယှဉ်ပြိုင်ပြီး လူဖြူကို ကိစ္စတုံး အဆုံးစီရင်နိုင်ခဲ့သည်။

ပျိုရွယ်စဉ်က အကြောင်းတွေကို မီးခိုးမဆုံး၊ မိုးမဆုံး အတွေးမျှင် မပြတ်နိုင်သေးခင် မီးဖိုမှ မီးရိုန်လျော့လာသည်ကို ဘာအို သဝဏ္ဍိပြုမိလိုက် သည်။ ထင်းခြောက်ကို နှစ်ချောင်းပူးဆိုက်လိုက်ပြီး သူ့အသက်သခင် ထင်း မည်မျှကျန်သည်ကို စမ်းကြည့်မှန်းမိလိုက်သည်။ သိပ်မကျန်တော့။ အကယ်

၍များ သွေးမြေးမလေး စစ်ကမ်းတိုဟာ အဘိုးအပေါ် ကရုဏာသက်စွာဖြင့် ထင်း သည့်ထက်များများ ပုံပေးခဲ့ပါလျှင် သူ သည့်ထက် အသက်ပိုရှည်နိုင် ဦးမည်။ သည့်ထက်လည်း သက်သောင့်သက်သာရှိမည်။ ခုတော့ သည်လို မဟုတ်။ သွေးမြေးမ စစ်ကမ်းတိုဟာသည် အလွန်မှ ပေါ့ပေါ့နေ ပေါ့ပေါ့စား တတ်သူကလေး ဖြစ်သည်။ သူမနှင့် ဇင်ဟာ၏မြေး ဘီဇာတို့ စက္ခုရှုပေန သံဝါသ မျက်လုံးချင်း ချစ်ကြီးသွယ်စပြုကတည်းက စစ်ကမ်းတိုဟာတစ်ယောက် လူကြီးသူမတွေကို ရိုသေရမုန်း လေးစားရမုန်း မသိတော့။ အေးလေ ... သည်တော့ကော အကြောင်းလား။ ကော့ကုကိုယ်တိုင်ကကော ငယ်ငယ် တုန်းက သည်လိုပဲမဟုတ်လား။ အဘအို ငြိမ်၍ နားထောင်နေသည်။ သူ သားတော်မောင် သူကြီးမင်းတစ်ယောက် စိတ်နုလုံး ညွတ်ပျောင်းပြီး ပြန်လှည့်လာလေမလား။ ခွေးဆွဲစွတ်ဖားဖြင့် ပြန်ရောက်လာပြီး သူ့ကို မျိုးနွယ်စုနှင့် အတူလိုက်ရန် လာခေါ်လေမည်လား။ ဆူဖြိုးဝမ်းသော 'ကယ်ရီဗူး' တန်ဒြာသမင်ကြီးများ ပေါများသည့် နယ်ပယ်သစ်ဆီသို့ သူ့ကို အပါခေါ်လေမည်လား။

နားကိုစွင့်၍ အာရုံစိုက်နားထောင်ရင်း အတိတ်ဆီ ခရီးလွန်နေသော သူ့စိတ်ကို အနားပေးထားလိုက်သည်။ ဘာသံမျှမကြား။ အပ်ကျသံပင် ကြားရမလောက် တိတ်ဆိတ်နေသော လောကအပြင်တွင် သူ့အသက်ရှူသံ တစ်သံသာ ကြားရသည်။ အဖော်မဲ့ အထီးကျန် အစွန့်ပစ်ခံဘဝ။ ဟော ... ဘာသံပါလိမ့်။ ကျောထဲစိမ့်ဝင်သွားပြီး ကြက်သီးဖြန်းဖြန်းထသွားသည်။ သူ့ကောင်းကောင်းသိသော ရှည်လျားလေးတွဲသည့် အူသံ၊ တိတ်ဆိတ်ခြင်း ကို ဖြိုခွဲထွက်ပေါ်လာသော ဝံပုလွေအသံသည် တော်တော်နီးလာသည်။ ထိုခဏတွင် ဘအို ကော့ကု၏ မျက်ဝန်းနက်များထဲတွင် ဟို-အတိတ်သမင်ဖို ကြီး၏ အသွင်အပြင်ကို မြင်ယောင်မိလာသည်။ သမင်အိုကြီးခမျာ သွေးသံ ရဲရဲနှင့် နံပါးနှစ်ဖက်တွင် ဒဏ်ရာတွေ မမြင်ရက်စရာ။ လည်ဆံမွေးများက ဖွာလန်ကြဲနေပြီး အခက်အလက် ပြာထွက်နေသော ဦးချိုအစုံဖြင့် ငုံ့ကာ၊ ငုံ့ကာခတ်ရင်း၊ ဝှေ့ရင်း အသက်ဆုံးသွားရသည်။ စူးရှသော မျက်လုံးများ။

တွဲလျားကျနေသော လျှာများ၊ ဖွေးဖွေးလက်သော အစွယ်များ၊ သွားရှည် တများများကျနေသော ပါးစောင်များဖြင့် ညှိပုပ်ပုပ် ဝံပုလွေအုပ်က နေရာ မလပ်အောင် ဝိုင်းထားသည်။ ဘအို ကြည့်နေစဉ် ဝံပုလွေစက်ဝိုင်းသည် ကျဉ်း၍ ကျဉ်း၍ လာ၏။ နောက်ဆုံးတွင် မွေဖွာနေသော နှင်းပြင်ပေါ်တွင် မည်းနက်သော အခဲအအုံပမာ ဝံပုလွေများ ခေါင်းချင်းဆိုင်၍ သမင်သားစားခဲ့ ကြသည့် မြင်ကွင်းသည် အတိတ်ဆီမှ ဖျတ်ခနဲ ပြန်ပြေးလာသည်။

ဝံပုလွေတစ်ကောင် သူ့နားရောက်နေပြီ။ ပျာပျာသလဲ မီးဖိုထဲမှ လောင်လက်စ ထင်းတစ်ချောင်းကို ဆွဲယူလိုက်သည်။ ဝံပုလွေတို့မည်သည် မျိုးရိုးစဉ်ဆက် လူကိုကြောက်တတ်ခဲ့သော သတ္တဝါဖြစ်သည်။ ကြောက်စိတ်က တစ်ခဏ လွှမ်းမိုးသွားသောကြောင့် သည်တစ်ကောင် နောက်ဆုတ်သွား၏။ ပြီးမှ သူညီအစ်ကိုတော် ဝံပုလွေများကို ဆွဲဆွဲငင်ငင် အူ၍ အသံပေးခေါ်ငင် လေတော့သည်။ မွတ်သိပ်နေသော ဝံပုလွေများက ပြန်အူသံပေးကြသည်။ တရွေ့ရွေ့နှင့် ပါးစပ်တဖြဲဖြဲ ဝံပုလွေအုပ်သည် ဘအိုကော့ကုကို စက်ဝိုင်း သဏ္ဍာန် ဝိုင်းမိသွားတော့ ဝံပုလွေများ တစ်လှမ်းချင်း ကပ်လာသံကို ဘအို ကြားပါသည်။ လက်ထဲမှ မီးစဖြင့် ဟိုဟိုသည်သည် ကြောက်အားလန့်အား ယမ်းလိုက်သည်။ ဝံပုလွေများ မာန်ဖီ၍ တုံ့ပြန်သည်။ ရဲ့သွားဖို့ဝေးစွာ တစ်ကောင်က ရင်အုံနှင့် ဝိုက်သားကို ဝင်ဟပ်သည်။ နောက်နှစ်ကောင်၊ သုံးကောင် ဖြစ်လာသည်။ တစ်ကောင်တလေမျှ ပြန်မဆုတ်။

“ငါ့အသက်ကို ငါဘာလို့ ဒီလောက်ခင်တွယ်နေတော့မှာလဲ” ဟု ဘအိုက သူ့ကိုယ်သူ မေးခွန်းထုတ်လိုက်၏။ လက်ထဲမှ မီးတရဲရဲထင်းစကို နှင်းတောထဲ ပစ်ချလိုက်တော့ ရဲ့ခနဲ ငြိမ်းသွားသည်။ ဘေးပတ်လည်မှ ဝံပုလွေအုပ်က မကျေမချမ်း နှာမူတ်ပြီး ရှေ့ဆက်တိုးလာနေပြီ။ ဘအို ကော့ကုသည် သမင်ဖိုကြီး၏ နောက်ဆုံးတိုက်ပွဲကို မြင်ယောင်လာမိသည်။ နွမ်းလျှော့ဖြင့် ဦးခေါင်းကို ထောင်ထားသော ဒူးပေါ်သို့ လဲချမှေးတင်လိုက် တော့သည်။ တကယ်တော့ သေခြင်းမည်သည် ရေကြီးခွင့်ကျယ် ကိစ္စတစ်ခု မဟုတ်ပါလေ။ လောက၏ နိယာမက သည်လိုညွှန်းဆိုခဲ့သည် မဟုတ်ပါလော။

TO BUILD A FIRE

DAY HAD BROKEN cold and gray, exceedingly cold and gray, when the man turned aside from the main Yukon trail and climbed the high earth-bank, where a dim and little-travelled trail led eastward through the fat spruce timberland. It was a steep bank, and he paused for breath at the top, excusing the act to himself by looking at his watch. It was nine o'clock. There was no sun nor hint of sun, though there was not a cloud in the sky. It was a clear day, and yet there seemed an intangible pall over the face of things, a subtle gloom that made the day dark, and that was due to the absence of sun. This fact did not worry the man. He was used to the lack of sun. It had been days since he had seen the sun, and he knew that a few more days must pass before that cheerful orb, due south, would just peep above the sky-line and dip immediately from view.

The man flung a look back along the way he had come. The Yukon lay a mile wide and hidden under three feet of ice. On top of this ice were as many feet of snow. It was all pure white, rolling in gentle

TO BUILD A FIRE

DAY HAD BROKEN cold and gray, exceedingly cold and gray, when the man turned aside from the main Yukon trail and climbed the high earth-bank, where a dim and little-travelled trail led eastward through the fat spruce timberland. It was a steep bank, and he paused for breath at the top, excusing the act to himself by looking at his watch. It was nine o'clock. There was no sun nor hint of sun, though there was not a cloud in the sky. It was a clear day, and yet there seemed an intangible pall over the face of things, a subtle gloom that made the day dark, and that was due to the absence of sun. This fact did not worry the man. He was used to the lack of sun. It had been days since he had seen the sun, and he knew that a few more days must pass before that cheerful orb, due south, would just peep above the sky-line and dip immediately from view.

The man flung a look back along the way he had come. The Yukon lay a mile wide and hidden under three feet of ice. On top of this ice were as many feet of snow. It was all pure white, rolling in gentle

undulations where the ice-jams of the freeze-up had formed. North and south, as far as his eye could see, it was unbroken white, save for a dark hair-line that curved and twisted from around the spruce-covered island to the south, and that curved and twisted away into the north, where it disappeared behind another spruce-covered island. This dark hair-line was the trail—the main trail—that led south five hundred miles to the Chilcoot Pass, Dyea, and salt water; and that led north seventy miles to Dawson, and still on to the north a thousand miles to Nulato, and finally to St. Michael on Bering Sea, a thousand miles and half a thousand more.

But all this—the mysterious, far-reaching hair-line trail, the absence of sun from the sky, the tremendous cold, and the strangeness and weirdness of it all—made no impression on the man. It was not because he was long used to it. He was a newcomer in the land, a *chechaquo*, and this was his first winter. The trouble with him was that he was without imagination. He was quick and alert in the things of life, but only in the things, and not in the significances. Fifty degrees below zero meant eighty-odd degrees of frost. Such fact impressed him as being cold and uncomfortable, and that was all. It did not lead him to meditate upon his frailty as a creature of temperature, and upon man's frailty in general, able only to live within certain narrow limits of heat and cold; and from there on it did not lead him to the conjectural field of immortality and man's place in the universe. Fifty degrees below zero stood for a bite of frost that hurt and that must be guarded against by the use of mittens, ear-flaps, warm moccasins, and thick socks. Fifty degrees

below zero was to him just precisely fifty degrees below zero. That there should be anything more to it than that was a thought that never entered his head.

As he turned to go on, he spat speculatively. There was a sharp, explosive crackle that startled him. He spat again. And again, in the air, before it could fall to the snow, the spittle crackled. He knew that at fifty below spittle crackled on the snow, but this spittle had crackled in the air. Undoubtedly it was colder than fifty below—how much colder he did not know. But the temperature did not matter. He was bound for the old claim on the left fork of Henderson Creek, where the boys were already. They had come over across the divide from the Indian Creek country, while he had come the roundabout way to take a look at the possibilities of getting out logs in the spring from the islands in the Yukon. He would be in to camp by six o'clock; a bit after dark, it was true, but the boys would be there, a fire would be going, and a hot supper would be ready. As for lunch, he pressed his hand against the protruding bundle under his jacket. It was also under his shirt, wrapped up in a handkerchief and lying against the naked skin. It was the only way to keep the biscuits from freezing. He smiled agreeably to himself as he thought of those biscuits, each cut open and sopped in bacon grease, and each enclosing a generous slice of fried bacon.

He plunged in among the big spruce trees. The trail was faint. A foot of snow had fallen since the last sled had passed over, and he was glad he was without a sled, travelling light. In fact, he carried nothing but the lunch wrapped in the handkerchief. He was surprised, however,

at the cold. It certainly was cold, he concluded, as he rubbed his numb nose and cheek-bones with his mittened hand. He was a warm-whiskered man, but the hair on his face did not protect the high cheek-bones and the eager nose that thrust itself aggressively into the frosty air.

At the man's heels trotted a dog, a big native husky, the proper wolf-dog, gray-coated and without any visible or temperamental difference from its brother, the wild wolf. The animal was depressed by the tremendous cold. It knew that it was no time for travelling. Its instinct told it a truer tale than was told to the man by the man's judgment. In reality, it was not merely colder than fifty below zero; it was colder than sixty below, than seventy below. It was seventy-five below zero. Since the freezing-point is thirty-two above zero, it meant that one hundred and seven degrees of frost obtained. The dog did not know anything about thermometers. Possibly in its brain there was no sharp consciousness of a condition of very cold such as was in the man's brain. But the brute had its instinct. It experienced a vague but menacing apprehension that subdued it and made it slink along at the man's heels, and that made it question eagerly every unwonted movement of the man as if expecting him to go into camp or to seek shelter somewhere and build a fire. The dog had learned fire, and it wanted fire, or else to burrow under the snow and cuddle its warmth away from the air.

The frozen moisture of its breathing had settled on its fur in a fine powder of frost, and especially were its jowls, muzzle, and eyelashes whitened by its crystallized

breath. The man's red beard and mustache were likewise frosted, but more solidly, the deposit taking the form of ice and increasing with every warm, moist breath he exhaled. Also, the man was chewing tobacco, and the muzzle of ice held his lips so rigidly that he was unable to clear his chin when he expelled the juice. The result was that a crystal beard of the color and solidity of amber was increasing its length on his chin. If he fell down it would shatter itself, like glass, into brittle fragments. But he did not mind the appendage. It was the penalty all tobacco-chewers paid in that country, and he had been out before in two cold snaps. They had not been so cold as this, he knew, but by the spirit thermometer at Sixty Mile he knew they had been registered at fifty below and at fifty-five.

He held on through the level stretch of woods for several miles, crossed a wide flat of niggerheads, and dropped down a bank to the frozen bed of a small stream. This was Henderson Creek, and he knew he was ten miles from the forks. He looked at his watch. It was ten o'clock. He was making four miles an hour, and he calculated that he would arrive at the forks at half-past twelve. He decided to celebrate that event by eating his lunch there.

The dog dropped in again at his heels, with a tail drooping discouragement, as the man swung along the creek-bed. The furrow of the old sled-trail was plainly visible, but a dozen inches of snow covered the marks of the last runners. In a month no man had come up or down that silent creek. The man held steadily on. He was not much given to thinking, and just then particularly

he had nothing to think about save that he would eat lunch at the forks and that at six o'clock he would be in camp with the boys. There was nobody to talk to; and, had there been, speech would have been impossible because of the ice-muzzle on his mouth. So he continued monotonously to chew tobacco and to increase the length of his amber beard.

Once in a while the thought reiterated itself that it was very cold and that he had never experienced such cold. As he walked along he rubbed his cheek-bones and nose with the back of his mittened hand. He did this automatically, now and again changing hands. But rub as he would, the instant he stopped his cheek-bones went numb, and the following instant the end of his nose went numb. He was sure to frost his cheeks; he knew that, and experienced a pang of regret that he had not devised a nose-strap of the sort Bud wore in cold snaps. Such a strap passed across the cheeks, as well, and saved them. But it didn't matter much, after all. What were frosted cheeks? A bit painful, that was all; they were never serious.

Empty as the man's mind was of thoughts, he was keenly observant, and he noticed the changes in the creek, the curves and bends and timber-jams, and always he sharply noted where he placed his feet. Once, coming around a bend, he shied abruptly, like a startled horse, curved away from the place where he had been walking, and retreated several paces back along the trail. The creek he knew was frozen clear to the bottom,—no creek could contain water in that arctic winter,—but he knew also that there were springs that bubbled out from the

hillsides and ran along under the snow and on top the ice of the creek. He knew that the coldest snaps never froze these springs, and he knew likewise their danger. They were traps. They hid pools of water under the snow that might be three inches deep, or three feet. Sometimes a skin of ice half an inch thick covered them, and in turn was covered by the snow. Sometimes there were alternate layers of water and ice-skin, so that when one broke through he kept on breaking through for a while, sometimes wetting himself to the waist.

That was why he had shied in such panic. He had felt the give under his feet and heard the crackle of a snow-hidden ice-skin. And to get his feet wet in such a temperature meant trouble and danger. At the very least it meant delay, for he would be forced to stop and build a fire, and under its protection to bare his feet while he dried his socks and moccasins. He stood and studied the creek-bed and its banks, and decided that the flow of water came from the right. He reflected awhile, rubbing his nose and cheeks, then skirted to the left, stepping gingerly and testing the footing for each step. Once clear of the danger, he took a fresh chew of tobacco and swung along at his four-mile gait. In the course of the next two hours he came upon several similar traps. Usually the snow above the hidden pools had a sunken, candied appearance that advertised the danger. Once again, however, he had a close call; and once, suspecting danger, he compelled the dog to go on in front. The dog did not want to go. It hung back until the man shoved it forward, and then it went quickly across the white, unbroken surface. Suddenly it broke through,

floundered to one side, and got away to firmer footing. It had wet its forefeet and legs, and almost immediately the water that clung to it turned to ice. It made quick efforts to lick the ice off its legs, then dropped down in the snow and began to bite out the ice that had formed between the toes. This was a matter of instinct. To permit the ice to remain would mean sore feet. It did not know this. It merely obeyed the mysterious prompting that arose from the deep crypts of its being. But the man knew, having achieved a judgment on the subject, and he removed the mitten from his right hand and helped tear out the ice-particles. He did not expose his fingers more than a minute, and was astonished at the swift numbness that smote them. It certainly was cold. He pulled on the mitten hastily, and beat the hand savagely across his chest.

At twelve o'clock the day was at its brightest. Yet the sun was too far south on its winter journey to clear the horizon. The bulge of the earth intervened between it and Henderson Creek, where the man walked under a clear sky at noon and cast no shadow. At half-past twelve, to the minute, he arrived at the forks of the creek. He was pleased at the speed he had made. If he kept it up, he would certainly be with the boys by six. He unbuttoned his jacket and shirt and drew forth his lunch. The action consumed no more than a quarter of a minute, yet in that brief moment the numbness laid hold of the exposed fingers. He did not put the mitten on, but, instead, struck the fingers a dozen sharp smashes against his leg. Then he sat down on a snow-covered log to eat. The sting that followed upon the striking of his fingers against his leg ceased so quickly that he was startled. He

had had no chance to take a bite of biscuit. He struck the fingers repeatedly and returned them to the mitten, baring the other hand for the purpose of eating. He tried to take a mouthful, but the ice-muzzle prevented. He had forgotten to build a fire and thaw out. He chuckled at his foolishness, and as he chuckled he noted the numbness creeping into the exposed fingers. Also, he noted that the stinging which had first come to his toes when he sat down was already passing away. He wondered whether the toes were warm or numb. He moved them inside the moccasins and decided that they were numb.

He pulled the mitten on hurriedly and stood up. He was a bit frightened. He stamped up and down until the stinging returned into the feet. It certainly was cold, was his thought. That man from Sulphur Creek had spoken the truth when telling how cold it sometimes got in the country. And he had laughed at him at the time! That showed one must not be too sure of things. There was no mistake about it, it was cold. He strode up and down, stamping his feet and threshing his arms, until reassured by the returning warmth. Then he got out matches and proceeded to make a fire. From the undergrowth, where high water of the previous spring had lodged a supply of seasoned twigs, he got his fire-wood. Working carefully from a small beginning, he soon had a roaring fire, over which he thawed the ice from his face and in the protection of which he ate his biscuits. For the moment the cold of space was outwitted. The dog took satisfaction in the fire, stretching out close enough for warmth and far enough away to escape

being singed.

When the man had finished, he filled his pipe and took his comfortable time over a smoke. Then he pulled on his mittens, settled the ear-flaps of his cap firmly about his ears, and took the creek trail up the left fork. The dog was disappointed and yearned back toward the fire. This man did not know cold. Possibly all the generations of his ancestry had been ignorant of cold, of real cold, of cold one hundred and seven degrees below freezing-point. But the dog knew; all its ancestry knew, and it had inherited the knowledge. And it knew that it was not good to walk abroad in such fearful cold. It was the time to lie snug in a hole in the snow and wait for a curtain of cloud to be drawn across the face of outer space whence this cold came. On the other hand, there was no keen intimacy between the dog and the man. The one was the toil-slave of the other, and the only caresses it had ever received were the caresses of the whip-lash and of harsh and menacing throat-sounds that threatened the whip-lash. So the dog made no effort to communicate its apprehension to the man. It was not concerned in the welfare of the man; it was for its own sake that it yearned back toward the fire. But the man whistled, and spoke to it with the sound of whip-lashes, and the dog swung in at the man's heels and followed after.

The man took a chew of tobacco and proceeded to start a new amber beard. Also, his moist breath quickly powdered with white his mustache, eyebrows, and lashes. There did not seem to be so many springs on the left fork of the Henderson, and for half an hour the man

saw no signs of any. And then it happened. At a place where there were no signs, where the soft, unbroken snow seemed to advertise solidity beneath, the man broke through. It was not deep. He wet himself halfway to the knees before he floundered out to the firm crust.

He was angry, and cursed his luck aloud. He had hoped to get into camp with the boys at six o'clock, and this would delay him an hour, for he would have to build a fire and dry out his foot-gear. This was imperative at that low temperature—he knew that much; and he turned aside to the bank, which he climbed. On top, tangled in the underbrush about the trunks of several small spruce trees, was a high-water deposit of dry fire-wood—sticks and twigs, principally, but also larger portions of seasoned branches and fine, dry, last-year's grasses. He threw down several large pieces on top of the snow. This served for a foundation and prevented the young flame from drowning itself in the snow it otherwise would melt. The flame he got by touching a match to a small shred of birch-bark that he took from his pocket. This burned even more readily than paper. Placing it on the foundation, he fed the young flame with wisps of dry grass and with the tiniest dry twigs.

He worked slowly and carefully, keenly aware of his danger. Gradually, as the flame grew stronger, he increased the size of the twigs with which he fed it. He squatted in the snow, pulling the twigs out from their entanglement in the brush and feeding directly to the flame. He knew there must be no failure. When it is seventy-five below zero, a man must not fail in his first attempt to build a fire—that is, if his feet are wet. If his

feet are dry, and he fails, he can run along the trail for half a mile and restore his circulation. But the circulation of wet and freezing feet cannot be restored by running when it is seventy-five below. No matter how fast he runs, the wet feet will freeze the harder.

All this the man knew. The old-timer on Sulphur Creek had told him about it the previous fall, and now he was appreciating the advice. Already all sensation had gone out of his feet. To build the fire he had been forced to remove his mittens, and the fingers had quickly gone numb. His pace of four miles an hour had kept his heart pumping blood to the surface of his body and to all the extremities. But the instant he stopped, the action of the pump eased down. The cold of space smote the unprotected tip of the planet, and he, being on that unprotected tip, received the full force of the blow. The blood of his body recoiled before it. The blood was alive, like the dog, and like the dog it wanted to hide away and cover itself up from the fearful cold. So long as he walked four miles an hour, he pumped that blood, willy-nilly, to the surface; but now it ebbed away and sank down into the recesses of his body. The extremities were the first to feel its absence. His wet feet froze the faster, and his exposed fingers numbed the faster, though they had not yet begun to freeze. Nose and cheeks were already freezing, while the skin of all his body chilled as it lost its blood.

But he was safe. Toes and nose and cheeks would be only touched by the frost, for the fire was beginning to burn with strength. He was feeding it with twigs the size of his finger. In another minute he would be able to

feed it with branches the size of his wrist, and then he could remove his wet foot-gear, and, while it dried, he could keep his naked feet warm by the fire, rubbing them at first, of course, with snow. The fire was a success. He was safe. He remembered the advice of the old-timer on Sulphur Creek, and smiled. The old-timer had been very serious in laying down the law that no man must travel alone in the Klondike after fifty below. Well, here he was; he had had the accident; he was alone; and he had saved himself. Those old-timers were rather womanish, some of them, he thought. All a man had to do was to keep his head, and he was all right. Any man who was a man could travel alone. But it was surprising, the rapidity with which his cheeks and nose were freezing. And he had not thought his fingers could go lifeless in so short a time. Lifeless they were, for he could scarcely make them move together to grip a twig, and they seemed remote from his body and from him. When he touched a twig, he had to look and see whether or not he had hold of it. The wires were pretty well down between him and his finger-ends.

All of which counted for little. There was the fire, snapping and crackling and promising life with every dancing flame. He started to untie his moccasins. They were coated with ice; the thick German socks were like sheaths of iron halfway to the knees; and the moccasin strings were like rods of steel all twisted and knotted as by some conflagration. For a moment he tugged with his numb fingers, then, realizing the folly of it, he drew his sheath-knife.

But before he could cut the strings, it happened. It

was his own fault or, rather, his mistake. He should not have built the fire under the spruce tree. He should have built it in the open. But it had been easier to pull the twigs from the brush and drop them directly on the fire. Now the tree under which he had done this carried a weight of snow on its boughs. No wind had blown for weeks, and each bough was fully freighted. Each time he had pulled a twig he had communicated a slight agitation to the tree—an imperceptible agitation, so far as he was concerned, but an agitation sufficient to bring about the disaster. High up in the tree one bough capsized its load of snow. This fell on the boughs beneath, capsizing them. This process continued, spreading out and involving the whole tree. It grew like an avalanche, and it descended without warning upon the man and the fire, and the fire was blotted out! Where it had burned was a mantle of fresh and disordered snow.

The man was shocked. It was as though he had just heard his own sentence of death. For a moment he sat and stared at the spot where the fire had been. Then he grew very calm. Perhaps the old-timer on Sulphur Creek was right. If he had only had a trail-mate he would have been in no danger now. The trail-mate could have built the fire. Well, it was up to him to build the fire over again, and this second time there must be no failure. Even if he succeeded, he would most likely lose some toes. His feet must be badly frozen by now, and there would be some time before the second fire was ready.

Such were his thoughts, but he did not sit and think them. He was busy all the time they were passing through his mind. He made a new foundation for a fire, this time

in the open, where no treacherous tree could blot it out. Next, he gathered dry grasses and tiny twigs from the high-water flotsam. He could not bring his fingers together to pull them out, but he was able to gather them by the handful. In this way he got many rotten twigs and bits of green moss that were undesirable, but it was the best he could do. He worked methodically, even collecting an armful of the larger branches to be used later when the fire gathered strength. And all the while the dog sat and watched him, a certain yearning wistfulness in its eyes, for it looked upon him as the fire-provider, and the fire was slow in coming.

When all was ready, the man reached in his pocket for a second piece of birch-bark. He knew the bark was there, and, though he could not feel it with his fingers, he could hear its crisp rustling as he fumbled for it. Try as he would, he could not clutch hold of it. And all the time, in his consciousness, was the knowledge that each instant his feet were freezing. This thought tended to put him in a panic, but he fought against it and kept calm. He pulled on his mittens with his teeth, and threshed his arms back and forth, beating his hands with all his might against his sides. He did this sitting down, and he stood up to do it; and all the while the dog sat in the snow, its wolf-brush of a tail curled around warmly over its forefeet, its sharp wolf-ears pricked forward intently as it watched the man. And the man, as he beat and threshed with his arms and hands, felt a great surge of envy as he regarded the creature that was warm and secure in its natural covering.

After a time he was aware of the first faraway

signals of sensation in his beaten fingers. The faint tingling grew stronger till it evolved into a stinging ache that was excruciating, but which the man hailed with satisfaction. He stripped the mitten from his right hand and fetched forth the birch-bark. The exposed fingers were quickly going numb again. Next he brought out his bunch of sulphur matches. But the tremendous cold had already driven the life out of his fingers. In his effort to separate one match from the others, the whole bunch fell in the snow. He tried to pick it out of the snow, but failed. The dead fingers could neither touch nor clutch. He was very careful. He drove the thought of his freezing feet, and nose, and cheeks, out of his mind, devoting his whole soul to the matches. He watched, using the sense of vision in place of that of touch, and when he saw his fingers on each side the bunch, he closed them—that is, he willed to close them, for the wires were down, and the fingers did not obey. He pulled the mitten on the right hand, and beat it fiercely against his knee. Then, with both mittened hands, he scooped the bunch of matches, along with much snow, into his lap. Yet he was no better off.

Man and dog sitting across the ruins of the fire. After some manipulation he managed to get the bunch between the heels of his mittened hands. In this fashion he carried it to his mouth. The ice crackled and snapped when by a violent effort he opened his mouth. He drew the lower jaw in, curled the upper lip out of the way, and scraped the bunch with his upper teeth in order to separate a match. He succeeded in getting one, which he dropped on his lap. He was no better off. He could not pick it up. Then he devised a way. He picked it up in his teeth and

scratched it on his leg. Twenty times he scratched before he succeeded in lighting it. As it flamed he held it with his teeth to the birch-bark. But the burning brimstone went up his nostrils and into his lungs, causing him to cough spasmodically. The match fell into the snow and went out.

The old-timer on Sulphur Creek was right, he thought in the moment of controlled despair that ensued: after fifty below, a man should travel with a partner. He beat his hands, but failed in exciting any sensation. Suddenly he bared both hands, removing the mittens with his teeth. He caught the whole bunch between the heels of his hands. His arm-muscles not being frozen enabled him to press the hand-heels tightly against the matches. Then he scratched the bunch along his leg. It flared into flame, seventy sulphur matches at once! There was no wind to blow them out. He kept his head to one side to escape the strangling fumes, and held the blazing bunch to the birch-bark. As he so held it, he became aware of sensation in his hand. His flesh was burning. He could smell it. Deep down below the surface he could feel it. The sensation developed into pain that grew acute. And still he endured it, holding the flame of the matches clumsily to the bark that would not light readily because his own burning hands were in the way, absorbing most of the flame.

At last, when he could endure no more, he jerked his hands apart. The blazing matches fell sizzling into the snow, but the birch-bark was alight. He began laying dry grasses and the tiniest twigs on the flame. He could not pick and choose, for he had to lift the fuel between the

heels of his hands. Small pieces of rotten wood and green moss clung to the twigs, and he bit them off as well as he could with his teeth. He cherished the flame carefully and awkwardly. It meant life, and it must not perish. The withdrawal of blood from the surface of his body now made him begin to shiver, and he grew more awkward. A large piece of green moss fell squarely on the little fire. He tried to poke it out with his fingers, but his shivering frame made him poke too far, and he disrupted the nucleus of the little fire, the burning grasses and tiny twigs separating and scattering. He tried to poke them together again, but in spite of the tenseness of the effort, his shivering got away with him, and the twigs were hopelessly scattered. Each twig gushed a puff of smoke and went out. The fire-provider had failed. As he looked apathetically about him, his eyes chanced on the dog, sitting across the ruins of the fire from him, in the snow, making restless, hunching movements, slightly lifting one forefoot and then the other, shifting its weight back and forth on them with wistful eagerness.

The sight of the dog put a wild idea into his head. He remembered the tale of the man, caught in a blizzard, who killed a steer and crawled inside the carcass, and so was saved. He would kill the dog and bury his hands in the warm body until the numbness went out of them. Then he could build another fire. He spoke to the dog, calling it to him; but in his voice was a strange note of fear that frightened the animal, who had never known the man to speak in such way before. Something was the matter, and its suspicious nature sensed danger—it knew not what danger, but somewhere, somehow, in its

brain arose an apprehension of the man. It flattened its ears down at the sound of the man's voice, and its restless, hunching movements and the liftings and shiftings of its forefeet became more pronounced; but it would not come to the man. He got on his hands and knees and crawled toward the dog. This unusual posture again excited suspicion, and the animal sidled mincingly away.

The man sat up in the snow for a moment and struggled for calmness. Then he pulled on his mittens, by means of his teeth, and got upon his feet. He glanced down at first in order to assure himself that he was really standing up, for the absence of sensation in his feet left him unrelated to the earth. His erect position in itself started to drive the webs of suspicion from the dog's mind; and when he spoke peremptorily, with the sound of whip-lashes in his voice, the dog rendered its customary allegiance and came to him. As it came within reaching distance, the man lost his control. His arms flashed out to the dog, and he experienced genuine surprise when he discovered that his hands could not clutch, that there was neither bend nor feeling in the fingers. He had forgotten for the moment that they were frozen and that they were freezing more and more. All this happened quickly, and before the animal could get away, he encircled its body with his arms. He sat down in the snow, and in this fashion held the dog, while it snarled and whined and struggled.

But it was all he could do, hold its body encircled in his arms and sit there. He realized that he could not kill the dog. There was no way to do it. With his helpless hands he could neither draw nor hold his sheath-knife

nor throttle the animal. He released it, and it plunged wildly away, with tail between its legs, and still snarling. It halted forty feet away and surveyed him curiously, with ears sharply pricked forward. The man looked down at his hands in order to locate them, and found them hanging on the ends of his arms. It struck him as curious that one should have to use his eyes in order to find out where his hands were. He began threshing his arms back and forth, beating the mittened hands against his sides. He did this for five minutes, violently, and his heart pumped enough blood up to the surface to put a stop to his shivering. But no sensation was aroused in the hands. He had an impression that they hung like weights on the ends of his arms, but when he tried to run the impression down, he could not find it.

A certain fear of death, dull and oppressive, came to him. This fear quickly became poignant as he realized that it was no longer a mere matter of freezing his fingers and toes, or of losing his hands and feet, but that it was a matter of life and death with the chances against him. This threw him into a panic, and he turned and ran up the creek-bed along the old, dim trail. The dog joined in behind and kept up with him. He ran blindly, without intention, in fear such as he had never known in his life. Slowly, as he ploughed and floundered through the snow, he began to see things again,—the banks of the creek, the old timber-jams, the leafless aspens, and the sky. The running made him feel better. He did not shiver. Maybe, if he ran on, his feet would thaw out; and, anyway, if he ran far enough, he would reach camp and the boys. Without doubt he would lose some fingers and toes

and some of his face; but the boys would take care of him, and save the rest of him when he got there. And at the same time there was another thought in his mind that said he would never get to the camp and the boys; that it was too many miles away, that the freezing had too great a start on him, and that he would soon be stiff and dead. This thought he kept in the background and refused to consider. Sometimes it pushed itself forward and demanded to be heard, but he thrust it back and strove to think of other things.

It struck him as curious that he could run at all on feet so frozen that he could not feel them when they struck the earth and took the weight of his body. He seemed to himself to skim along above the surface, and to have no connection with the earth. Somewhere he had once seen a winged Mercury, and he wondered if Mercury felt as he felt when skimming over the earth.

His theory of running until he reached camp and the boys had one flaw in it: he lacked the endurance. Several times he stumbled, and finally he tottered, crumpled up, and fell. When he tried to rise, he failed. He must sit and rest, he decided, and next time he would merely walk and keep on going. As he sat and regained his breath, he noted that he was feeling quite warm and comfortable. He was not shivering, and it even seemed that a warm glow had come to his chest and trunk. And yet, when he touched his nose or cheeks, there was no sensation. Running would not thaw them out. Nor would it thaw out his hands and feet. Then the thought came to him that the frozen portions of his body must be extending. He tried to keep this thought down, to forget

it, to think of something else; he was aware of the panicky feeling that it caused, and he was afraid of the panic. But the thought asserted itself, and persisted, until it produced a vision of his body totally frozen. This was too much, and he made another wild run along the trail. Once he slowed down to a walk, but the thought of the freezing extending itself made him run again.

And all the time the dog ran with him, at his heels. When he fell down a second time, it curled its tail over its forefeet and sat in front of him, facing him, curiously eager and intent. The warmth and security of the animal angered him, and he cursed it till it flattened down its ears appeasingly. This time the shivering came more quickly upon the man. He was losing in his battle with the frost. It was creeping into his body from all sides. The thought of it drove him on, but he ran no more than a hundred feet, when he staggered and pitched headlong. It was his last panic. When he had recovered his breath and control, he sat up and entertained in his mind the conception of meeting death with dignity. However, the conception did not come to him in such terms. His idea of it was that he had been making a fool of himself, running around like a chicken with its head cut off—such was the simile that occurred to him. Well, he was bound to freeze anyway, and he might as well take it decently. With this new-found peace of mind came the first glimmerings of drowsiness. A good idea, he thought, to sleep off to death. It was like taking an anaesthetic. Freezing was not so bad as people thought. There were lots worse ways to die.

He pictured the boys finding his body next day.

Suddenly he found himself with them, coming along the trail and looking for himself. And, still with them, he came around a turn in the trail and found himself lying in the snow. He did not belong with himself any more, for even then he was out of himself, standing with the boys and looking at himself in the snow. It certainly was cold, was his thought. When he got back to the States he could tell the folks what real cold was. He drifted on from this to a vision of the old-timer on Sulphur Creek. He could see him quite clearly, warm and comfortable, and smoking a pipe.

"You were right, old hoss; you were right," the man mumbled to the old-timer of Sulphur Creek.

Then the man drowsed off into what seemed to him the most comfortable and satisfying sleep he had ever known. The dog sat facing him and waiting. The brief day drew to a close in a long, slow twilight. There were no signs of a fire to be made, and, besides, never in the dog's experience had it known a man to sit like that in the snow and make no fire. As the twilight drew on, its eager yearning for the fire mastered it, and with a great lifting and shifting of forefeet, it whined softly, then flattened its ears down in anticipation of being chidden by the man. But the man remained silent. Later, the dog whined loudly. And still later it crept close to the man and caught the scent of death. This made the animal bristle and back away. A little longer it delayed, howling under the stars that leaped and danced and shone brightly in the cold sky. Then it turned and trotted up the trail in the direction of the camp it knew, where were the other food-providers and fire-providers. □

THE HEATHEN

I MET HIM first in a hurricane; and though we had gone through the hurricane on the same schooner, it was not until the schooner had gone to pieces under us that I first laid eyes on him. Without doubt I had seen him with the rest of the kanaka crew on board, but I had not consciously been aware of his existence, for the *Petite Jeanne* was rather overcrowded. In addition to her eight or ten kanaka seamen, her white captain, mate, and supercargo, and her six cabin passengers, she sailed from Rangiroa with something like eighty-five deck passengers— Paumotans and Tahitians, men, women, and children each with a trade box, to say nothing of sleeping mats, blankets, and clothes bundles.

The pearling season in the Paumotus was over, and all hands were returning to Tahiti. The six of us cabin passengers were pearl buyers. Two were Americans, one was Ah Choon (the whitest Chinese I have ever known), one was a German, one was a Polish Jew, and I completed the half dozen.

It had been a prosperous season. Not one of us had cause for complaint, nor one of the eighty-five deck passengers either. All had done well, and all were looking forward to a rest-off and a good time in Papeete.

Of course, the *Petite Jeanne* was overloaded. She was only seventy tons, and she had no right to carry a tithe of the mob she had on board. Beneath her hatches she was crammed and jammed with pearl shell and copra. Even the trade room was packed full with shell. It was a miracle that the sailors could work her. There was no moving about the decks. They simply climbed back and forth along the rails.

In the night time they walked upon the sleepers, who carpeted the deck, I'll swear, two deep. Oh! And there were pigs and chickens on deck, and sacks of yams, while every conceivable place was festooned with strings of drinking cocoanuts and bunches of bananas. On both sides, between the fore and main shrouds, guys had been stretched, just low enough for the foreboom to swing clear; and from each of these guys at least fifty bunches of bananas were suspended.

It promised to be a messy passage, even if we did make it in the two or three days that would have been required if the southeast trades had been blowing fresh. But they weren't blowing fresh. After the first five hours the trade died away in a dozen or so gasping fans. The calm continued all that night and the next day—one of those glaring, glassy, calms, when the very thought of opening one's eyes to look at it is sufficient to cause a headache.

The second day a man died—an Easter Islander,

one of the best divers that season in the lagoon. Smallpox—that is what it was; though how smallpox could come on board, when there had been no known cases ashore when we left Rangiroa, is beyond me. There it was, though—smallpox, a man dead, and three others down on their backs.

There was nothing to be done. We could not segregate the sick, nor could we care for them. We were packed like sardines. There was nothing to do but rot and die—that is, there was nothing to do after the night that followed the first death. On that night, the mate, the supercargo, the Polish Jew, and four native divers sneaked away in the large whale boat. They were never heard of again. In the morning the captain promptly scuttled the remaining boats, and there we were.

That day there were two deaths; the following day three; then it jumped to eight. It was curious to see how we took it. The natives, for instance, fell into a condition of dumb, stolid fear. The captain—Oudouse, his name was, a Frenchman—became very nervous and voluble. He actually got the twitches. He was a large fleshy man, weighing at least two hundred pounds, and he quickly became a faithful representation of a quivering jelly-mountain of fat.

The German, the two Americans, and myself bought up all the Scotch whiskey, and proceeded to stay drunk. The theory was beautiful—namely, if we kept ourselves soaked in alcohol, every smallpox germ that came into contact with us would immediately be scorched to a cinder. And the theory worked, though I must confess that neither Captain Oudouse nor Ah

Choon were attacked by the disease either. The Frenchman did not drink at all, while Ah Choon restricted himself to one drink daily.

It was a pretty time. The sun, going into northern declination, was straight overhead. There was no wind, except for frequent squalls, which blew fiercely for from five minutes to half an hour, and wound up by deluging us with rain. After each squall, the awful sun would come out, drawing clouds of steam from the soaked decks.

The steam was not nice. It was the vapor of death, freighted with millions and millions of germs. We always took another drink when we saw it going up from the dead and dying, and usually we took two or three more drinks, mixing them exceptionally stiff. Also, we made it a rule to take an additional several each time they hove the dead over to the sharks that swarmed about us.

We had a week of it, and then the whiskey gave out. It is just as well, or I shouldn't be alive now. It took a sober man to pull through what followed, as you will agree when I mention the little fact that only two men did pull through. The other man was the heathen—at least, that was what I heard Captain Oudouse call him at the moment I first became aware of the heathen's existence. But to come back.

It was at the end of the week, with the whiskey gone, and the pearl buyers sober, that I happened to glance at the barometer that hung in the cabin companionway. Its normal register in the Paumotus was 29.90, and it was quite customary to see it vacillate between 29.85 and 30.00, or even 30.05; but to see it as I saw it, down to 29.62, was sufficient to sober the most drunken

pearl buyer that ever incinerated smallpox microbes in Scotch whiskey.

I called Captain Oudouse's attention to it, only to be informed that he had watched it going down for several hours. There was little to do, but that little he did very well, considering the circumstances. He took off the light sails, shortened right down to storm canvas, spread life lines, and waited for the wind. His mistake lay in what he did after the wind came. He hove to on the port tack, which was the right thing to do south of the Equator, if—and there was the rub—if one were *not* in the direct path of the hurricane.

We were in the direct path. I could see that by the steady increase of the wind and the equally steady fall of the barometer. I wanted him to turn and run with the wind on the port quarter until the barometer ceased falling, and then to heave to. We argued till he was reduced to hysteria, but budge he would not. The worst of it was that I could not get the rest of the pearl buyers to back me up. Who was I, anyway, to know more about the sea and its ways than a properly qualified captain? was what was in their minds, I knew.

Of course, the sea rose with the wind frightfully; and I shall never forget the first three seas the *Petite Jeanne* shipped. She had fallen off, as vessels do at times when hove to, and the first sea made a clean breach. The life lines were only for the strong and well, and little good were they even for them when the women and children, the bananas and cocoanuts, the pigs and trade boxes, the sick and the dying, were swept along in a solid, screeching, groaning mass.

The second sea filled the *Petite Jeanne's* decks flush with the rails; and, as her stern sank down and her bow tossed skyward, all the miserable dunnage of life and luggage poured aft. It was a human torrent. They came head first, feet first, sidewise, rolling over and over, twisting, squirming, writhing, and crumpling up. Now and again one caught a grip on a stanchion or a rope; but the weight of the bodies behind tore such grips loose.

One man I noticed fetch up, head on and square on, with the starboard bitt. His head cracked like an egg. I saw what was coming, sprang on top of the cabin, and from there into the mainsail itself. Ah Choon and one of the Americans tried to follow me, but I was one jump ahead of them. The American was swept away and over the stern like a piece of chaff. Ah Choon caught a spoke of the wheel, and swung in behind it. But a strapping Raratonga vahine (woman)—she must have weighed two hundred and fifty—brought up against him, and got an arm around his neck. He clutched the kanaka steersman with his other hand; and just at that moment the schooner flung down to starboard.

The rush of bodies and sea that was coming along the port runway between the cabin and the rail turned abruptly and poured to starboard. Away they went—vahine, Ah Choon, and steersman; and I swear I saw Ah Choon grin at me with philosophic resignation as he cleared the rail and went under.

The third sea—the biggest of the three—did not do so much damage. By the time it arrived nearly everybody was in the rigging. On deck perhaps a dozen gasping, half-drowned, and half-stunned wretches were

rolling about or attempting to crawl into safety. They went by the board, as did the wreckage of the two remaining boats. The other pearl buyers and myself, between seas, managed to get about fifteen women and children into the cabin, and battened down. Little good it did the poor creatures in the end.

Wind? Out of all my experience I could not have believed it possible for the wind to blow as it did. There is no describing it. How can one describe a nightmare? It was the same way with that wind. It tore the clothes off our bodies. I say *tore them off*, and I mean it. I am not asking you to believe it. I am merely telling something that I saw and felt. There are times when I do not believe it myself. I went through it, and that is enough. One could not face that wind and live. It was a monstrous thing, and the most monstrous thing about it was that it increased and continued to increase.

Imagine countless millions and billions of tons of sand. Imagine this sand tearing along at ninety, a hundred, a hundred and twenty, or any other number of miles per hour. Imagine, further, this sand to be invisible, impalpable, yet to retain all the weight and density of sand. Do all this, and you may get a vague inkling of what that wind was like.

Perhaps sand is not the right comparison. Consider it mud, invisible, impalpable, but heavy as mud. Nay, it goes beyond that. Consider every molecule of air to be a mudbank in itself. Then try to imagine the multitudinous impact of mudbanks. No; it is beyond me. Language may be adequate to express the ordinary conditions of life, but it cannot possibly express any of the conditions

of so enormous a blast of wind. It would have been better had I stuck by my original intention of not attempting a description.

I will say this much: The sea, which had risen at first, was beaten down by that wind. 'more: it seemed as if the whole ocean had been sucked up in the maw of the hurricane, and hurled on through that portion of space which previously had been occupied by the air.

Of course, our canvas had gone long before. But Captain Oudouse had on the *Petite Jeanne* something I had never before seen on a South Sea schooner—a sea anchor. It was a conical canvas bag, the mouth of which was kept open by a huge loop of iron. The sea anchor was bridled something like a kite, so that it bit into the water as a kite bites into the air, but with a difference. The sea anchor remained just under the surface of the ocean in a perpendicular position. A long line, in turn, connected it with the schooner. As a result, the *Petite Jeanne* rode bow on to the wind and to what sea there was.

The situation really would have been favorable had we not been in the path of the storm. True, the wind itself tore our canvas out of the gaskets, jerked out our topmasts, and made a raffle of our running gear, but still we would have come through nicely had we not been square in front of the advancing storm center. That was what fixed us. I was in a state of stunned, numbed, paralyzed collapse from enduring the impact of the wind, and I think I was just about ready to give up and die when the center smote us. The blow we received was an absolute lull. There was not a breath of air. The effect

on one was sickening.

Remember that for hours we had been at terrific muscular tension, withstanding the awful pressure of that wind. And then, suddenly, the pressure was removed. I know that I felt as though I was about to expand, to fly apart in all directions. It seemed as if every atom composing my body was repelling every other atom and was on the verge of rushing off irresistibly into space. But that lasted only for a moment. Destruction was upon us.

In the absence of the wind and pressure the sea rose. It jumped, it leaped, it soared straight toward the clouds. Remember, from every point of the compass that inconceivable wind was blowing in toward the center of calm. The result was that the seas sprang up from every point of the compass. There was no wind to check them. They popped up like corks released from the bottom of a pail of water. There was no system to them, no stability. They were hollow, maniacal seas. They were eighty feet high at the least. They were not seas at all. They resembled no sea a man had ever seen.

They were splashes, monstrous splashes—that is all. Splashes that were eighty feet high. Eighty! They were more than eighty. They went over our mastheads. They were spouts, explosions. They were drunken. They fell anywhere, anyhow. They jostled one another; they collided. They rushed together and collapsed upon one another, or fell apart like a thousand waterfalls all at once. It was no ocean any man had ever dreamed of, that hurricane center. It was confusion thrice confounded. It was anarchy. It was a hell pit of sea water gone mad.

The Petite Jeanne? I don't know. The heathen told me afterwards that he did not know. She was literally torn apart, ripped wide open, beaten into a pulp, smashed into kindling wood, annihilated. When I came to I was in the water, swimming automatically, though I was about two-thirds drowned. How I got there I had no recollection. I remembered seeing the Petite Jeanne fly to pieces at what must have been the instant that my own consciousness was buffeted out of me. But there I was, with nothing to do but make the best of it, and in that best there was little promise. The wind was blowing again, the sea was much smaller and more regular, and I knew that I had passed through the center. Fortunately, there were no sharks about. The hurricane had dissipated the ravenous horde that had surrounded the death ship and fed off the dead.

It was about midday when the Petite Jeanne went to pieces, and it must have been two hours afterwards when I picked up with one of her hatch covers. Thick rain was driving at the time; and it was the merest chance that flung me and the hatch cover together. A short length of line was trailing from the rope handle; and I knew that I was good for a day, at least, if the sharks did not return. Three hours later, possibly a little longer, sticking close to the cover, and with closed eyes, concentrating my whole soul upon the task of breathing in enough air to keep me going and at the same time of avoiding breathing in enough water to drown me, it seemed to me that I heard voices. The rain had ceased, and wind and sea were easing marvelously. Not twenty feet away from me, on another hatch cover were Captain Oudouse

and the heathen. They were fighting over the possession of the cover—at least, the Frenchman was. "Païen noir!" I heard him scream, and at the same time I saw him kick the kanaka.

Now, Captain Oudouse had lost all his clothes, except his shoes, and they were heavy brogans. It was a cruel blow, for it caught the heathen on the mouth and the point of the chin, half stunning him. I looked for him to retaliate, but he contented himself with swimming about forlornly a safe ten feet away. Whenever a fling of the sea threw him closer, the Frenchman, hanging on with his hands, kicked out at him with both feet. Also, at the moment of delivering each kick, he called the kanaka a black heathen.

"For two centimes I'd come over there and drown you, you white beast!" I yelled.

The only reason I did not go was that I felt too tired. The very thought of the effort to swim over was nauseating. So I called to the kanaka to come to me, and proceeded to share the hatch cover with him. Otoo, he told me his name was (pronounced o-to-o); also, he told me that he was a native of Bora Bora, the most westerly of the Society Group. As I learned afterward, he had got the hatch cover first, and, after some time, encountering Captain Oudouse, had offered to share it with him, and had been kicked off for his pains.

And that was how Otoo and I first came together. He was no fighter. He was all sweetness and gentleness, a love creature, though he stood nearly six feet tall and was muscled like a gladiator. He was no fighter, but he was also no coward. He had the heart of a lion; and in

the years that followed I have seen him run risks that I would never dream of taking. What I mean is that while he was no fighter, and while he always avoided precipitating a row, he never ran away from trouble when it started. And it was "Ware shoal!" when once Otoo went into action. I shall never forget what he did to Bill King. It occurred in German Samoa. Bill King was hailed the champion heavyweight of the American Navy. He was a big brute of a man, a veritable gorilla, one of those hard-hitting, rough-housing chaps, and clever with his fists as well. He picked the quarrel, and he kicked Otoo twice and struck him once before Otoo felt it to be necessary to fight. I don't think it lasted four minutes, at the end of which time Bill King was the unhappy possessor of four broken ribs, a broken forearm, and a dislocated shoulder blade. Otoo knew nothing of scientific boxing. He was merely a manhandler; and Bill King was something like three months in recovering from the bit of manhandling he received that afternoon on Apia beach.

But I am running ahead of my yarn. We shared the hatch cover between us. We took turn and turn about, one lying flat on the cover and resting, while the other, submerged to the neck, merely held on with his hands. For two days and nights, spell and spell, on the cover and in the water, we drifted over the ocean. Towards the last I was delirious most of the time; and there were times, too, when I heard Otoo babbling and raving in his native tongue. Our continuous immersion prevented us from dying of thirst, though the sea water and the sunshine gave us the prettiest imaginable combination

of salt pickle and sunburn.

In the end, Otoo saved my life; for I came to lying on the beach twenty feet from the water, sheltered from the sun by a couple of cocoanut leaves. No one but Otoo could have dragged me there and stuck up the leaves for shade. He was lying beside me. I went off again; and the next time I came round, it was cool and starry night, and Otoo was pressing a drinking cocoanut to my lips.

We were the sole survivors of the *Petite Jeanne*. Captain Oudouse must have succumbed to exhaustion, for several days later his hatch cover drifted ashore without him. Otoo and I lived with the natives of the atoll for a week, when we were rescued by the French cruiser and taken to Tahiti. In the meantime, however, we had performed the ceremony of exchanging names. In the South Seas such a ceremony binds two men closer together than blood brotherhood. The initiative had been mine; and Otoo was rapturously delighted when I suggested it.

"It is well," he said, in Tahitian. "For we have been mates together for two days on the lips of Death."

"But death stuttered," I smiled.

"It was a brave deed you did, master," he replied, "and Death was not vile enough to speak."

"Why do you 'master' me?" I demanded, with a show of hurt feelings. "We have exchanged names. To you I am Otoo. To me you are Charley. And between you and me, forever and forever, you shall be Charley, and I shall be Otoo. It is the way of the custom. And when we die, if it does happen that we live again

somewhere beyond the stars and the sky, still shall you be Charley to me, and I Otoo to you."

"Yes, master," he answered, his eyes luminous and soft with joy.

"There you go!" I cried indignantly.

"What does it matter what my lips utter?" he argued. "They are only my lips. But I shall think Otoo always. Whenever I think of myself, I shall think of you. Whenever men call me by name, I shall think of you. And beyond the sky and beyond the stars, always and forever, you shall be Otoo to me. Is it well, master?"

I hid my smile, and answered that it was well.

We parted at Papeete. I remained ashore to recuperate; and he went on in a cutter to his own island, Bora Bora. Six weeks later he was back. I was surprised, for he had told me of his wife, and said that he was returning to her, and would give over sailing on far voyages.

"Where do you go, master?" he asked, after our first greetings.

I shrugged my shoulders. It was a hard question.

"All the world," was my answer—"all the world, all the sea, and all the islands that are in the sea."

"I will go with you," he said simply. "My wife is dead."

I never had a brother; but from what I have seen of other men's brothers, I doubt if any man ever had a brother that was to him what Otoo was to me. He was brother and father and mother as well. And this I know: I lived a straighter and better man because of Otoo. I cared little for other men, but I had to live straight in

Otoo's eyes. Because of him I dared not tarnish myself. He made me his ideal, compounding me, I fear, chiefly out of his own love and worship and there were times when I stood close to the steep pitch of hell, and would have taken the plunge had not the thought of Otoo restrained me. His pride in me entered into me, until it became one of the major rules in my personal code to do nothing that would diminish that pride of his.

Naturally, I did not learn right away what his feelings were toward me. He never criticized, never censured; and slowly the exalted place I held in his eyes dawned upon me, and slowly I grew to comprehend the hurt I could inflict upon him by being anything less than my best.

For seventeen years we were together; for seventeen years he was at my shoulder, watching while I slept, nursing me through fever and wounds—ay, and receiving wounds in fighting for me. He signed on the same ships with me; and together we ranged the Pacific from Hawaii to Sydney Head, and from Torres Straits to the Galapagos. We blackbirded from the New Hebrides and the Line Islands over to the westward clear through the Louisiades, New Britain, New Ireland, and New Hanover. We were wrecked three times—in the Gilberts, in the Santa Cruz group, and in the Fijis. And we traded and salvaged wherever a dollar promised in the way of pearl and pearl shell, copra, beche-de-mer, hawkbill turtle shell, and stranded wrecks.

It began in Papeete, immediately after his announcement that he was going with me over all the sea, and the islands in the midst thereof. There was a

club in those days in Papeete, where the pearlers, traders, captains, and riffraff of South Sea adventurers forgathered. The play ran high, and the drink ran high; and I am very much afraid that I kept later hours than were becoming or proper. No matter what the hour was when I left the club, there was Otoo waiting to see me safely home.

At first I smiled; next I chided him. Then I told him flatly that I stood in need of no wet-nursing. After that I did not see him when I came out of the club. Quite by accident, a week or so later, I discovered that he still saw me home, lurking across the street among the shadows of the mango trees. What could I do? I know what I did do.

Insensibly I began to keep better hours. On wet and stormy nights, in the thick of the folly and the fun, the thought would persist in coming to me of Otoo keeping his dreary vigil under the dripping mangoes. Truly, he made a better man of me. Yet he was not strait-laced. And he knew nothing of common Christian morality. All the people on Bora Bora were Christians; but he was a heathen, the only unbeliever on the island, a gross materialist, who believed that when he died he was dead. He believed merely in fair play and square dealing. Petty meanness, in his code, was almost as serious as wanton homicide; and I do believe that he respected a murderer more than a man given to small practices.

Concerning me, personally, he objected to my doing anything that was hurtful to me. Gambling was all right. He was an ardent gambler himself. But late hours, he explained, were bad for one's health. He had seen men

who did not take care of themselves die of fever. He was no teetotaler, and welcomed a stiff nip any time when it was wet work in the boats. On the other hand, he believed in liquor in moderation. He had seen many men killed or disgraced by square-face or Scotch.

Otoo had my welfare always at heart. He thought ahead for me, weighed my plans, and took a greater interest in them than I did myself. At first, when I was unaware of this interest of his in my affairs, he had to divine my intentions, as, for instance, at Papeete, when I contemplated going partners with a knavish fellow-countryman on a guano venture. I did not know he was a knave. Nor did any white man in Papeete. Neither did Otoo know, but he saw how thick we were getting, and found out for me, and without my asking him. Native sailors from the ends of the seas knock about on the beach in Tahiti; and Otoo, suspicious merely, went among them till he had gathered sufficient data to justify his suspicions. Oh, it was a nice history, that of Randolph Waters. I couldn't believe it when Otoo first narrated it; but when I sheeted it home to Waters he gave in without a murmur, and got away on the first steamer to Auckland.

At first, I am free to confess, I couldn't help resenting Otoo's poking his nose into my business. But I knew that he was wholly unselfish; and soon I had to acknowledge his wisdom and discretion. He had his eyes open always to my main chance, and he was both keensighted and far-sighted. In time he became my counselor, until he knew more of my business than I did myself. He really had my interest at heart more than I did. Mine was the magnificent carelessness of youth, for I preferred

romance to dollars, and adventure to a comfortable billet with all night in. So it was well that I had some one to look out for me. I know that if it had not been for Otoo, I should not be here today.

Of numerous instances, let me give one. I had had some experience in blackbirding before I went pearling in the Paumotus. Otoo and I were on the beach in Samoa—we really were on the beach and hard aground—when my chance came to go as recruiter on a blackbird brig. Otoo signed on before the mast; and for the next half-dozen years, in as many ships, we knocked about the wildest portions of Melanesia. Otoo saw to it that he always pulled stroke-oar in my boat. Our custom in recruiting labor was to land the recruiter on the beach. The covering boat always lay on its oars several hundred feet off shore, while the recruiter's boat, also lying on its oars, kept afloat on the edge of the beach. When I landed with my trade goods, leaving my steering sweep apeak, Otoo left his stroke position and came into the stern sheets, where a Winchester lay ready to hand under a flap of canvas. The boat's crew was also armed, the Sniders concealed under canvas flaps that ran the length of the gunwales.

While I was busy arguing and persuading the woolly-headed cannibals to come and labor on the Queensland plantations Otoo kept watch. And often and often his low voice warned me of suspicious actions and impending treachery. Sometimes it was the quick shot from his rifle, knocking a nigger over, that was the first warning I received. And in my rush to the boat his hand was always there to jerk me flying aboard. Once, I

remember, on *Santa Anna*, the boat grounded just as the trouble began. The covering boat was dashing to our assistance, but the several score of savages would have wiped us out before it arrived. Otoo took a flying leap ashore, dug both hands into the trade goods, and scattered tobacco, beads, tomahawks, knives, and calicoes in all directions.

*This was too much for the woolly-heads. While they scrambled for the treasures, the boat was shoved clear, and we were aboard and forty feet away. And I got thirty recruits off that very beach in the next four hours.

The particular instance I have in mind was on Malaita, the most savage island in the easterly Solomons. The natives had been remarkably friendly; and how were we to know that the whole village had been taking up a collection for over two years with which to buy a white man's head? The beggars are all head-hunters, and they especially esteem a white man's head. The fellow who captured the head would receive the whole collection. As I say, they appeared very friendly; and on this day I was fully a hundred yards down the beach from the boat. Otoo had cautioned me; and, as usual when I did not heed him, I came to grief.

The first I knew, a cloud of spears sailed out of the mangrove swamp at me. At least a dozen were sticking into me. I started to run, but tripped over one that was fast in my calf, and went down. The woolly-heads made a run for me, each with a long-handled, fantail tomahawk with which to hack off my head. They were so eager for the prize that they got in one another's way. In the

confusion, I avoided several hacks by throwing myself right and left on the sand.

Then Otoo arrived—Otoo the manhandler. In some way he had got hold of a heavy war club, and at close quarters it was a far more efficient weapon than a rifle. He was right in the thick of them, so that they could not spear him, while their tomahawks seemed worse than useless. He was fighting for me, and he was in a true Berserker rage. The way he handled that club was amazing.

Their skulls squashed like overripe oranges. It was not until he had driven them back, picked me up in his arms, and started to run, that he received his first wounds. He arrived in the boat with four spear thrusts, got his Winchester, and with it got a man for every shot. Then we pulled aboard the schooner, and doctored up.

Seventeen years we were together. He made me. I should today be a supercargo, a recruiter, or a memory, if it had not been for him.

"You spend your money, and you go out and get more," he said one day. "It is easy to get money now. But when you get old, your money will be spent, and you will not be able to go out and get more. I know, master. I have studied the way of white men. On the beaches are many old men who were young once, and who could get money just like you. Now they are old, and they have nothing, and they wait about for the young men like you to come ashore and buy drinks for them.

"The black boy is a slave on the plantations. He gets twenty dollars a year. He works hard. The overseer does not work hard.

He rides a horse and watches the black boy work. He gets twelve hundred dollars a year. I am a sailor on the schooner. I get fifteen dollars a month. That is because I am a good sailor. I work hard. The captain has a double awning, and drinks beer out of long bottles. I have never seen him haul a rope or pull an oar. He gets one hundred and fifty dollars a month. I am a sailor. He is a navigator. 'master, I think it would be very good for you to know navigation."

Otoo spurred me on to it. He sailed with me as second mate on my first schooner, and he was far prouder of my command than I was myself. Later on it was:

"The captain is well paid, master; but the ship is in his keeping, and he is never free from the burden. It is the owner who is better paid—the owner who sits ashore with many servants and turns his money over."

"True, but a schooner costs five thousand dollars—an old schooner at that," I objected. "I should be an old man before I saved five thousand dollars."

"There be short ways for white men to make money," he went on, pointing ashore at the cocoanut-fringed beach.

We were in the Solomons at the time, picking up a cargo of ivory nuts along the east coast of Guadalcanar.

"Between this river mouth and the next it is two miles," he said.

"The flat land runs far back. It is worth nothing now. Next year—who knows?—or the year after, men will pay much money for that land. The anchorage is good. Big steamers can lie close up. You can buy the

land four miles deep from the old chief for ten thousand sticks of tobacco, ten bottles of square-face, and a Snider, which will cost you, maybe, one hundred dollars. Then you place the deed with the commissioner; and the next year, or the year after, you sell and become the owner of a ship."

I followed his lead, and his words came true, though in three years, instead of two. Next came the grasslands deal on Guadalcanar—twenty thousand acres, on a governmental nine hundred and ninety-nine years' lease at a nominal sum. I owned the lease for precisely ninety days, when I sold it to a company for half a fortune. Always it was Otoo who looked ahead and saw the opportunity. He was responsible for the salving of the Doncaster—bought in at auction for a hundred pounds, and clearing three thousand after every expense was paid. He led me into the Savaii plantation and the cocoa venture on Upolu.

We did not go seafaring so much as in the old days. I was too well off. I married, and my standard of living rose; but Otoo remained the same old-time Otoo, moving about the house or trailing through the office, his wooden pipe in his mouth, a shilling undershirt on his back, and a four-shilling lava-lava about his loins. I could not get him to spend money. There was no way of repaying him except with love, and God knows he got that in full measure from all of us. The children worshipped him; and if he had been spoilable, my wife would surely have been his undoing.

The children! He really was the one who showed them the way of their feet in the world practical. He

began by teaching them to walk. He sat up with them when they were sick. One by one, when they were scarcely toddlers, he took them down to the lagoon, and made them into amphibians. He taught them more than I ever knew of the habits of fish and the ways of catching them. In the bush it was the same thing. At seven, Tom knew more woodcraft than I ever dreamed existed. At six,* Mary went over the Sliding Rock without a quiver, and I have seen strong men balk at that feat. And when Frank had just turned six he could bring up shillings from the bottom in three fathoms.

"My people in Bora Bora do not like heathen—they are all Christians; and I do not like Bora Bora Christians," he said one day, when I, with the idea of getting him to spend some of the money that was rightfully his, had been trying to persuade him to make a visit to his own island in one of our schooners—a special voyage which I had hoped to make a record breaker in the matter of prodigal expense.

I say one of *our* schooners, though legally at the time they belonged to me. I struggled long with him to enter into partnership.

"We have been partners from the day the Petite Jeanne went down," he said at last. "But if your heart so wishes, then shall we become partners by the law. I have no work to do, yet are my expenses large. I drink and eat and smoke in plenty—it costs much, I know. I do not pay for the playing of billiards, for I play on your table; but still the money goes. Fishing on the reef is only a rich man's pleasure. It is shocking, the cost of hooks and cotton line. Yes; it is necessary that we be partners

by the law. I need the money. I shall get it from the head clerk in the office."

So the papers were made out and recorded. A year later I was compelled to complain.

"Charley," said I, "you are a wicked old fraud, a miserly skinflint, a miserable land crab. Behold, your share for the year in all our partnership has been thousands of dollars. The head clerk has given me this paper. It says that in the year you have drawn just eighty-seven dollars and twenty cents."

"Is there any owing me?" he asked anxiously.

"I tell you thousands and thousands," I answered.

His face brightened, as with an immense relief.

"It is well," he said. "See that the head clerk keeps good account of it. When I want it, I shall want it, and there must not be a cent missing.

"If there is," he added fiercely, after a pause, "it must come out of the clerk's wages."

And all the time, as I afterwards learned, his will, drawn up by Carruthers, and making me sole beneficiary, lay in the American consul's safe.

But the end came, as the end must come to all human associations.

It occurred in the Solomons, where our wildest work had been done in the wild young days, and where we were once more— principally on a holiday, incidentally to look after our holdings on Florida Island and to look over the pearling possibilities of the Mbolu Pass. We were lying at Savo, having run in to trade for curios.

Now, Savo is alive with sharks. The custom of the

woolly-heads of burying their dead in the sea did not tend to discourage the sharks from making the adjacent waters a hangout. It was my luck to be coming aboard in a tiny, overloaded, native canoe, when the thing capsized. There were four woolly-heads and myself in it, or rather, hanging to it. The schooner was a hundred yards away.

I was just hailing for a boat when one of the woolly-heads began to scream. Holding on to the end of the canoe, both he and that portion of the canoe were dragged under several times. Then he loosed his clutch and disappeared. A shark had got him.

The three remaining niggers tried to climb out of the water upon the bottom of the canoe. I yelled and cursed and struck at the nearest with my fist, but it was no use. They were in a blind funk. The canoe could barely have supported one of them. Under the three it upended and rolled sidewise, throwing them back into the water.

I abandoned the canoe and started to swim toward the schooner, expecting to be picked up by the boat before I got there. One of the niggers elected to come with me, and we swam along silently, side by side, now and again putting our faces into the water and peering about for sharks. The screams of the man who stayed by the canoe informed us that he was taken. I was peering into the water when I saw a big shark pass directly beneath me. He was fully sixteen feet in length. I saw the whole thing. He got the woolly-head by the middle, and away he went, the poor devil, head, shoulders, and arms out of the water all the time, screeching in a heart-rending way. He was carried along

in this fashion for several hundred feet, when he was dragged beneath the surface.

I swam doggedly on, hoping that that was the last unattached shark. But there was another. Whether it was one that had attacked the natives earlier, or whether it was one that had made a good meal elsewhere, I do not know. At any rate, he was not in such haste as the others. I could not swim so rapidly now, for a large part of my effort was devoted to keeping track of him. I was watching him when he made his first attack. By good luck I got both hands on his nose, and, though his momentum nearly shoved me under, I managed to keep him off. He veered clear, and began circling about again. A second time I escaped him by the same manoeuvre. The third rush was a miss on both sides. He sheered at the moment my hands should have landed on his nose, but his sandpaper hide (I had on a sleeveless undershirt) scraped the skin off one arm from elbow to shoulder.

By this time I was played out, and gave up hope. The schooner was still two hundred feet away. My face was in the water, and I was watching him manoeuvre for another attempt, when I saw a brown body pass between us. It was Otoo.

"Swim for the schooner, master!" he said. And he spoke gayly, as though the affair was a mere lark. "I know sharks. The shark is my brother."

I obeyed, swimming slowly on, while Otoo swam about me, keeping always between me and the shark, foiling his rushes and encouraging me.

"The davit tackle carried away, and they are rigging the falls," he explained, a minute or so later, and then

went under to head off another attack.

By the time the schooner was thirty feet away I was about done for. I could scarcely move. They were heaving lines at us from on board, but they continually fell short. The shark, finding that it was receiving no hurt, had become bolder. Several times it nearly got me, but each time Otoo was there just the moment before it was too late. Of course, Otoo could have saved himself any time. But he stuck by me.

"Good-by, Charley! I'm finished!" I just managed to gasp.

I knew that the end had come, and that the next moment I should throw up my hands and go down.

But Otoo laughed in my face, saying:

"I will show you a new trick. I will make that shark feel sick!"

He dropped in behind me, where the shark was preparing to come at me.

"A little more to the left!" he next called out. "There is a line there on the water. To the left, master—to the left!"

I changed my course and struck out blindly. I was by that time barely conscious. As my hand closed on the line I heard an exclamation from on board. I turned and looked. There was no sign of Otoo. The next instant he broke surface. Both hands were off at the wrist, the stumps spouting blood.

"Otool!" he called softly. And I could see in his gaze the love that thrilled in his voice.

Then, and then only, at the very last of all our years, he called me by that name.

"Good-by, Otoo!" he called.

Then he was dragged under, and I was hauled aboard, where I fainted in the captain's arms.

And so passed Otoo, who saved me and made me a man, and who saved me in the end. We met in the maw of a hurricane, and parted in the maw of a shark, with seventeen intervening years of comradeship, the like of which I dare to assert has never befallen two men, the one brown and the other white. If Jehovah be from His high place watching every sparrow fall, not least in His kingdom shall be Otoo, the one heathen of Bora Bora.

THE SICKNESS OF LONE CHIEF

THIS IS A TALE that was told to me by two old men. We sat in the smoke of a mosquito-smudge, in the cool of the day, which was midnight; and ever and anon, throughout the telling, we smote lustily and with purpose at such of the winged pests as braved the smoke for a snack at our hides. To the right, beneath us, twenty feet down the crumbling bank, the Yukon gurgled lazily. To the left, on the rose-leaf rim of the low-lying hills, smouldered the sleepy sun, which saw no sleep that night nor was destined to see sleep for many nights to come.

The old men who sat with me and valorously slew mosquitoes were Lone Chief and Mutsak, erstwhile comrades in arms, and now withered repositories of tradition and ancient happening. They were the last of their generation and without honor among the younger set which had grown up on the farthest fringe of a mining civilization. Who cared for tradition in these days, when spirits could be evoked from black bottles, and black bottles could be evoked from the complaisant white

men for a few hours' sweat or a mangy fur? Of what potency the fearful rites and masked mysteries of shamanism, when daily that living wonder, the steamboat, coughed and spluttered up and down the Yukon in defiance of all law, a veritable fire-breathing monster? And of what value was hereditary prestige, when he who now chopped the most wood, or best conned a stern-wheeler through the island mazes, attained the chiefest consideration of his fellows?

Of a truth, having lived too long, they had fallen on evil days, these two old men, Lone Chief and Mutsak, and in the new order they were without honor or place. So they waited drearily for death, and the while their hearts warmed to the strange white man who shared with them the torments of the mosquito-smudge and lent ready ear to their tales of old time before the steamboat came.

"So a girl was chosen for me," Lone Chief was saying. His voice, shrill and piping, ever and again dropped plummet-like into a hoarse and rattling bass, and, just as one became accustomed to it, soaring upward into the thin treble—alternate cricket chirpings and bullfrog croakings, as it were.

"So a girl was chosen for me," he was saying. "For my father, who was Kask-ta-ka, the Otter, was angered because I looked not with a needful eye upon women. He was an old man, and chief of his tribe. I was the last of his sons to be alive, and through me, only, could he look to see his blood go down among those to come after and as yet unborn. But know, O White Man, that I was very sick; and when neither the hunting nor the fishing

delighted me, and by meat my belly was not made warm, how should I look with favor upon women? or prepare for the feast of marriage? or look forward to the prattle and troubles of little children?"

"Ay," Mutsak interrupted. "For had not Lone Chief fought in the arms of a great bear till his head was cracked and blood ran from out his ears?"

Lone Chief nodded vigorously. "Mutsak speaks true. In the time that followed, my head was well, and it was not well. For though the flesh healed and the sore went away, yet was I sick inside. When I walked, my legs shook under me, and when I looked at the light, my eyes became filled with tears. And when I opened my eyes, the world outside went around and around, and when I closed my eyes, my head inside went around and around, and all the things I had ever seen went around and around inside my head. And above my eyes there was a great pain, as though something heavy rested always upon me, or like a band that is drawn tight and gives much hurt. And speech was slow to me, and I waited long for each right word to come to my tongue. And when I waited not long, all manner of words crowded in, and my tongue spoke foolishness. I was very sick, and when my father, the Otter, brought the girl Kasaan before me—"

"Who was a young girl, and strong, my sister's child," Mutsak broke in. "Strong-hipped for children was Kasaan, and straight-legged and quick of foot. She made better moccasins than any of all the young girls, and the bark-rope she braided was the stoutest. And she had a smile in her eyes, and a laugh on her lips; and her

temper was not hasty, nor was she unmindful that men give the law and women ever obey."

"As I say, I was very sick," Lone Chief went on. "And when my father, the Otter, brought the girl Kasaan before me, I said rather should they make me ready for burial than for marriage. Whereat the face of my father went black with anger, and he said that I should be served according to my wish, and that I who was yet alive should be made ready for death as one already dead—"

"Which be not the way of our people, O White Man," spoke up Mutsak. "For know that these things that were done to Lone Chief it was our custom to do only to dead men. But the Otter was very angry."

"Ay," said Lone Chief. "My father, the Otter, was a man short of speech and swift of deed. And he commanded the people to gather before the lodge wherein I lay. And when they were gathered, he commanded them to mourn for his son who was dead—"

"And before the lodge they sang the death-song—*O-o-o-o-o-a-haa-ha-a-ich-klu-kuk-ich-klu-kuk,*" wailed Mutsak, in so excellent an imitation that all the tendrils of my spine crawled and curved in sympathy.

"And inside the lodge," continued Lone Chief, "my mother blackened her face with soot, and flung ashes upon her head, and mourned for me as one already dead; for so had my father commanded. So Okiakuta, my mother, mourned with much noise, and beat her breasts and tore her hair, and likewise Hooniak, my sister, and Seenatah, my mother's sister; and the noise they made caused a great ache in my head, and I felt that I would

surely and immediately die.

"And the elders of the tribe gathered about me where I lay and discussed the journey my soul must take. One spoke of the thick and endless forests where lost souls wandered crying, and where I, too, might chance to wander and never see the end. And another spoke of the big rivers, rapid with bad water, where evil spirits shrieked and lifted up their formless arms to drag one down by the hair. For these rivers, all said together, a canoe must be provided me. And yet another spoke of the storms, such as no live man ever saw, when the stars rained down out of the sky, and the earth gaped wide in many cracks, and all the rivers in the heart of the earth rushed out and in. Whereupon they that sat by me flung up their arms and wailed loudly; and those outside heard, and wailed more loudly. And as to them I was as dead, so was I to my own mind dead. I did not know when, or how, yet did I know that I had surely died.

"And Okiakuta, my mother, laid beside me my squirrel-skin parka. Also she laid beside me my parka of caribou hide, and my rain coat of seal gut, and my wet-weather muclucs, that my soul should be warm and dry on its long journey. Further, there was mention made of a steep hill, thick with briers and devil's-club, and she fetched heavy moccasins to make the way easy for my feet.

"And when the elders spoke of the great beasts I should have to slay, the young men laid beside me my strongest bow and straightest arrows, my throwing-stick, my spear and knife. And when the elders spoke of the darkness and silence of the great spaces my soul must

wander through, my mother wailed yet more loudly and flung yet more ashes upon her head.

"And the girl, Kasaan, crept in, very timid and quiet, and dropped a little bag upon the things for my journey. And in the little bag, I knew, were the flint and steel and the well-dried tinder for the fires my soul must build. And the blankets were chosen which were to be wrapped around me. Also were the slaves selected that were to be killed that my soul might have company. There were seven of these slaves, for my father was rich and powerful, and it was fit that I, his son, should have proper burial. These slaves we had got in war from the Mukumuks, who live down the Yukon. On the morrow, Skolka, the shaman, would kill them, one by one, so that their souls should go questing with mine through the Unknown. Among other things, they would carry my canoe till we came to the big river, rapid with bad water. And there being no room, and their work being done, they would come no farther, but remain and howl forever in the dark and endless forest.

"And as I looked on my fine warm clothes, and my blankets and weapons of war, and as I thought of the seven slaves to be slain, I felt proud of my burial and knew that I must be the envy of many men. And all the while my father, the Otter, sat silent and black. And all that day and night the people sang my death-song and beat the drums, till it seemed that I had surely died a thousand times.

"But in the morning my father arose and made talk. He had been a fighting man all his days, he said, as the people knew. Also the people knew that it were a

greater honor to die fighting in battle than on the soft skins by the fire. And since I was to die anyway, it were well that I should go against the Mukumuks and be slain. Thus would I attain honor and chieftainship in the final abode of the dead, and thus would honor remain to my father, who was the Otter. Wherefore he gave command that a war party be made ready to go down the river. And that when we came upon the Mukumuks I was to go forth alone from my party, giving semblance of battle, and so be slain."

"Nay, but hear, O White Man!" cried Mutsak, unable longer to contain himself. "Skolka, the shaman, whispered long that night in the ear of the Otter, and it was his doing that Lone Chief should be sent forth to die. For the Otter being old, and Lone Chief the last of his sons, Skolka had it in mind to become chief himself over the people. And when the people had made great noise for a day and a night and Lone Chief was yet alive, Skolka was become afraid that he would not die. So it was the counsel of Skolka, with fine words of honor and deeds, that spoke through the mouth of the Otter.

"Ay," replied Lone Chief. "Well did I know it was the doing of Skolka, but I was unmindful, being very sick. I had no heart for anger, nor belly for stout words, and I cared little, one way or the other, only I cared to die and have done with it all. So, O White Man, the war party was made ready. No tried fighters were there, nor elders, crafty and wise—naught but five score of young men who had seen little fighting. And all the village gathered together above the bank of the river to see us

depart. And we departed amid great rejoicing and the singing of my praises. Even thou, O White Man, wouldst rejoice at sight of a young man going forth to battle, even though doomed to die.

"So we went forth, the five score young men, and Mutsak came also, for he was likewise young and untried. And by command of my father, the Otter, my canoe was lashed on either side to the canoe of Mutsak and the canoe of Kannakut. Thus was my strength saved me from the work of the paddles, so that, for all of my sickness, I might make a brave show at the end. And thus we went down the river.

"Nor will I weary thee with the tale of the journey, which was not long. And not far above the village of the Mukumuks we came upon two of their fighting men in canoes, that fled at the sight of us. And then, according to the command of my father, my canoe was cast loose and I was left to drift down all alone. Also, according to his command, were the young men to see me die, so that they might return and tell the manner of my death. Upon this, my father, the Otter, and Skolka, the shaman, had been very clear, with stern promises of punishment in case they were not obeyed.

"I dipped my paddle and shouted words of scorn after the fleeing warriors. And the vile things I shouted made them turn their heads in anger, when they beheld that the young men held back, and that I came on alone. Whereupon, when they had made a safe distance, the two warriors drew their canoes somewhat apart and waited side by side for me to come between. And I came between, spear in hand, and singing the war-song

of my people. Each flung a spear, but I bent my body, and the spears whistled over me, and I was unhurt. Then, and we were all together, we three, I cast my spear at the one to the right, and it drove into his throat and he pitched backward into the water.

“Great was my surprise thereat, for I had killed a man. I turned to the one on the left and drove strong with my paddle, to meet Death face to face; but the man’s second spear, which was his last, but bit into the flesh of my shoulder. Then was I upon him, making no cast, but pressing the point into his breast and working it through him with both my hands. And while I worked, pressing with all my strength, he smote me upon my head, once and twice, with the broad of his paddle.

“Even as the point of the spear sprang out beyond his back, he smote me upon the head. There was a flash, as of bright light, and inside my head I felt something give, with a snap—just like that, with a snap. And the weight that pressed above my eyes so long was lifted, and the band that bound my brows so tight was broken. And a great gladness came upon me, and my heart sang with joy.

“This be death, I thought; wherefore I thought that death was very good. And then I saw the two empty canoes, and I knew that I was not dead, but well again. The blows of the man upon my head had made me well. I knew that I had killed, and the taste of the blood made me fierce, and I drove my paddle into the breast of the Yukon and urged my canoe toward the village of the Mukumuks. The young men behind me gave a great cry. I looked over my shoulder and saw the water

foaming white from their paddles—”

“Ay, it foamed white from our paddles,” said Mutsak. “For we remembered the command of the Otter, and of Skolka, that we behold with our own eyes the manner of Lone Chief’s death. A young man of the Mukumuks, on his way to a salmon trap, beheld the coming of Lone Chief, and of the five score men behind him. And the young man fled in his canoe, straight for the village, that alarm might be given and preparation made. But Lone Chief hurried after him, and we hurried after Lone Chief to behold the manner of his death. Only, in the face of the village, as the young man leaped to the shore, Lone Chief rose up in his canoe and made a mighty cast. And the spear entered the body of the young man above the hips, and the young man fell upon his face.

“Whereupon Lone Chief leaped up the bank war-club in hand and a great war-cry on his lips, and dashed into the village. The first man he met was Itwilie, chief over the Mukumuks, and him Lone Chief smote upon the head with his war-club, so that he fell dead upon the ground. And for fear we might not behold the manner of his death, we too, the five score young men, leaped to the shore and followed Lone Chief into the village. Only the Mukumuks did not understand, and thought we had come to fight; so their bow-thongs sang and their arrows whistled among us. Whereat we forgot our errand, and fell upon them with our spears and clubs; and they being unprepared, there was great slaughter—”

“With my own hands I slew their shaman,” proclaimed Lone Chief, his withered face a-work with

memory of that old-time day. "With my own hands I slew him, who was a greater shaman than Skolka, our own shaman. And each time I faced a man, I thought, 'Now cometh Death; and each time I slew the man, and Death came not. It seemed the breath of life was strong in my nostrils and I could not die—"

"And we followed Lone Chief the length of the village and back again," continued Mutsak. "Like a pack of wolves we followed him, back and forth, and here and there, till there were no more Mukumuks left to fight. Then we gathered together five score men-slaves, and double as many women, and countless children, and we set fire and burned all the houses and lodges, and departed. And that was the last of the Mukumuks."

"And that was the last of the Mukumuks," Lone Chief repeated exultantly. "And when we came to our own village, the people were amazed at our burden of wealth and slaves, and in that I was still alive they were more amazed. And my father, the Otter, came trembling with gladness at the things I had done. For he was an old man, and I the last of his sons. And all the tried fighting men came, and the crafty and wise, till all the people were gathered together. And then I arose, and with a voice like thunder, commanded Skolka, the shaman, to stand forth—"

"Ay, O White Man," exclaimed Mutsak. "With a voice like thunder, that made the people shake at the knees and become afraid."

"And when Skolka had stood forth," Lone Chief went on, "I said that I was not minded to die. Also, I said it were not well that disappointment come to the

evil spirits that wait beyond the grave. Wherefore I deemed it fit that the soul of Skolka fare forth into the Unknown, where doubtless it would howl forever in the dark and endless forest. And then I slew him, as he stood there, in the face of all the people. Even I, Lone Chief, with my own hands, slew Skolka, the shaman, in the face of all the people. And when a murmuring arose, I cried aloud—”

“With a voice like thunder,” prompted Mutsak.

“Ay, with a voice like thunder I cried aloud: ‘Behold, O ye people! I am Lone Chief, slayer of Skolka, the false shaman! Alone among men, have I passed down through the gateway of Death and returned again. Mine eyes have looked upon the unseen things. Mine ears have heard the unspoken words. Greater am I than Skolka, the shaman. Greater than all shamans am I. Likewise am I a greater chief than my father, the Otter. All his days did he fight with the Mukumuks, and lo, in one day have I destroyed them all. As with the breathing of a breath have I destroyed them. Wherefore, my father, the Otter, being old, and Skolka, the shaman, being dead, I shall be both chief and shaman. Henceforth shall I be both chief and shaman to you, O my people. And if any man dispute my word, let that man stand forth!’”

“I waited, but no man stood forth. Then I cried: ‘Hoh! I have tasted blood! Now bring meat, for I am hungry. Break open the caches, tear down the fish-racks, and let the feast be big. Let there be merriment, and songs, not of burial, but marriage. And last of all, let the girl Kasaan be brought. The girl Kasaan, who is to be the mother of the children of Lone Chief!’”

"And at my words, and because that he was very old, my father, the Otter, wept like a woman, and put his arms about my knees. And from that day I was both chief and shaman. And great honor was mine, and all men yielded me obedience."

"Until the steamboat came," Mutsak prompted.

"Ay," said Lone Chief. "Until the steamboat came."

A PIECE OF STEAK

WITH THE LAST MORSEL of bread Tom King wiped his plate clean of the last particle of flour gravy and chewed the resulting mouthful in a slow and meditative way. When he arose from the table, he was oppressed by the feeling that he was distinctly hungry. Yet he alone had eaten. The two children in the other room had been sent early to bed in order that in sleep they might forget they had gone supperless. His wife had touched nothing, and had sat silently and watched him with solicitous eyes. She was a thin, worn woman of the working class, though signs of an earlier prettiness were not wanting in her face. The flour for the gravy she had borrowed from the neighbor across the hall. The last two ha'pennies had gone to buy the bread.

He sat down by the window on a rickety chair that protested under his weight, and quite mechanically he put his pipe in his mouth and dipped into the side pocket of his coat. The absence of any tobacco made him aware of his action, and with a scowl for his forgetfulness he

put the pipe away. His movements were slow, almost hulking, as though he were burdened by the heavy weight of his muscles. He was a solid-bodied, stolid-looking man, and his appearance did not suffer from being overprepossessing. His rough clothes were old and slouchy. The uppers of his shoes were too weak to carry the heavy resoling that was itself of no recent date. And his cotton shirt, a cheap, two-shilling affair, showed a frayed collar and ineradicable paint stains.

But it was Tom King's face that advertised him unmistakably for what he was. It was the face of a typical prize fighter; of one who had put in long years of service in the squared ring and, by that means, developed and emphasized all the marks of the fighting beast. It was distinctly a lowering countenance, and, that no feature of it might escape notice, it was clean-shaven. The lips were shapeless and constituted a mouth harsh to excess, that was like a gash in his face. The jaw was aggressive, brutal, heavy. The eyes, slow of movement and heavy-lidded, were almost expressionless under the shaggy, indrawn brows. Sheer animal that he was, the eyes were the most animallike feature about him. They were sleepy, lionlike—the eyes of a fighting animal. The forehead slanted quickly back to the hair, which, clipped close, showed every bump of a villainous-looking head. A nose, twice broken and molded variously by countless blows, and a cauliflower ear, permanently swollen and distorted to twice its size, completed his adornment, while the beard, fresh-shaven as it was, sprouted in the skin and gave the face a blue-black stain.

Altogether, it was the face of a man to be afraid

of in a dark alley or lonely place. And yet **Tom King** was not a criminal, nor had he ever done **anything** criminal. Outside of brawls, common to his **walk in life**, he had harmed no one. Nor had he ever been known to pick a quarrel. He was a professional, and all the fighting brutishness of him was reserved for his professional appearances. Outside the ring he was slow-going, easy-natured, and, in his younger days, when money was flush, too openhanded for his own good. He bore no grudges and had few enemies. Fighting was a business with him. In the ring he struck to hurt, struck to maim, struck to destroy; but there was no animus in it. It was a plain business proposition. Audiences assembled and paid for the spectacle of men knocking each other out. Tire winner took the big end of the purse. When Tom King faced the Woolloomoolloo Gouger, twenty years before, he knew that the Gouger's jaw was only four months healed after having been broken in a Newcastle bout. And he had played for that jaw and broken it again in the ninth round, not because he bore the Gouger any ill will, but because that was the surest way to put the Gouger out and win the big end of the purse. Nor had the Gouger borne him any ill will for it. It was the game, and both knew the game and played it.

Tom King had never been a talker, and he sat by the window, morosely silent, staring at his hands. The veins stood out on the backs of the hands, large and swollen; and the knuckles, smashed and battered and malformed, testified to the use to which they had been put. He had never heard that a man's life was the life of his arteries, but well he knew the meaning of those big,

upstanding veins. His heart had pumped too much blood through them at top pressure. They no longer did the work. He had stretched the elasticity out of them, and with their distention had passed his endurance. He tired easily now. No longer could he do a fast twenty rounds, hammer and tongs, fight, fight, fight, from gong to gong, with fierce rally on top of fierce rally, beaten to the ropes and in turn beating his opponent to the ropes, and rallying fiercest and fastest of all in that last, twentieth round, with the house on its feet and yelling, himself rushing, striking, ducking, raining showers of blows upon showers of blows and receiving showers of blows in return, and all the time the heart faithfully pumping the surging blood through the adequate veins. The veins, swollen at the time, had always shrunk down again, though not quite—each time, imperceptibly at first, remaining just a trifle larger than before. He stared at them and at his battered knuckles, and, for the moment, caught a vision of the youthful excellence of those hands before the first knuckle had been smashed on the head of Benny Jones, otherwise known as the Welsh Terror.

The impression of his hunger came back on him.

"Blimey, but couldn't I go a piece of steak!" he muttered aloud, clenching his huge fists and spitting out a smothered oath.

"I tried both Burke's an' Sawley's," his wife said half apologetically.

"An' they wouldn't?" he demanded.

"Not a ha'penny, Burke said—" She faltered.

"G'wan! Wot'd he say?"

"As how 'e was thinkin' Sandel 'ud do ye tonight,

an' as how yer score was comfortable big as it was."

Tom King grunted but did not reply. He was busy thinking of the bull terrier he had kept in his younger days to which he had fed steaks without end. Burke would have given him credit for a thousand steaks—then. But times had changed. Tom King was getting old; and old men, fighting before second-rate clubs, couldn't expect to run bills of any size with the tradesmen.

He had got up in the morning with a longing for a piece of steak, and the longing had not abated. He had not had a fair training for this fight. It was a drought year in Australia, times were hard, and even the most irregular work was difficult to find. He had had no sparring partner, and his food had not been of the best nor always sufficient. He had done a few days' navy work when he could get it, and he had run around the Domain in the early mornings to get his legs in shape. But it was hard, training without a partner and with a wife and two kiddies that must be fed. Credit with the tradesmen had undergone very slight expansion when he was matched with Sandel. The secretary of the Gayety Club had advanced him three pounds—the loser's end of the purse—and beyond that had refused to go. Now and again he had managed to borrow a few shillings from old pals, who would have lent more only that it was a drought year and they were hard put themselves. No—and there was no use in disguising the fact—his training had not been satisfactory. He should have had better food and no worries. Besides, when a man is forty, it is harder to get into condition than when he is twenty.

"What time is it, Lizzie?" he asked.

His wife went across the hall to inquire, and came back.

"Quarter before eight."

"They'll be startin' the first bout in a few minutes," he said. "Only a tryout. Then there's a four-round spar 'tween Dealer Wells an' Gridley, an' a ten-round go 'tween Starlight an' some sailor bloke. I don't come on for over an hour."

At the end of another silent ten minutes he rose to his feet.

"Truth is, Lizzie, I ain't had proper trainin'."

He reached for his hat and started for the door. He did not offer to kiss her—he never did on going out—but on this night she dared to kiss him, throwing her arms around him and compelling him to bend down to her face. She looked quite small against the massive bulk of the man.

"Good luck, Tom," she said. "You gotter do 'im."

"Ay, I gotter do 'im," he repeated. "That's all there is to it. I jus' gotter do 'im."

He laughed with an attempt at heartiness, while she pressed more closely against him. Across her shoulders he looked around the bare room. It was all he had in the world, with the rent overdue, and her and the kiddies. And he was leaving it to go out into the night to get meat for his mate and cubs—not like a modern workingman going to his machine grind, but in the old, primitive, royal, animal way, by fighting for it.

"I gotter do 'im," he repeated, this time a hint of desperation in his voice. "If it's a win, it's thirty quid—an' I can pay all that's owin', with a lump o' money left

over. If it's a lose, I get naught—not even a penny for me to ride home on the tram. The secretary's give all that's comin' from a loser's end. Good-by, old woman. I'll come straight home if it's a win."

"An' I'll be waitin' up," she called to him along the hall.

It was full two miles to the Gayety, and as he walked along he remembered how in his palmy days—he had once been the heavyweight champion of New South Wales—he would have ridden in a cab to the fight, and how, most likely, some heavy backer would have paid for the cab and ridden with him. There were Tommy Burns and that Yankee, Jack Johnson—they rode about in motorcars. And he walked! And, as any man knew, a hard two miles was not the best preliminary to a fight. He was an old un, and the world did not wag well with old uns. He was good for nothing now except navy work, and his broken nose and swollen ear were against him even in that. He found himself wishing that he had learned a trade. It would have been better in the long run. But no one had told him, and he knew, deep down in his heart, That he would not have listened if they had. It had been so easy. Big money—sharp, glorious fights—periods of rest and loafing in between—a following of eager flatterers, the slaps on the back, the shakes of the hand, the toffs glad to buy him a drink for the privilege of five minutes' talk—and the glory of it, the yelling houses, the whirlwind finish, the referee's "King wins!" and his name in the sporting columns next day.

Those had been times! But he realized now, in his slow, ruminating way, that it was the old uns he had been

putting away. He was Youth, rising; and they were Age, sinking. No wonder it had been easy—they with their swollen veins and battered knuckles and weary in the bones of them from the long battles they had already fought. He remembered the time he put out old Stowsher Bill, at Rush-Cutters Bay, in the eighteenth round, and how old Bill had cried afterward in the dressing room like a baby. Perhaps old Bill's rent had been overdue. Perhaps he'd had at home a missus an' a couple of kiddies. And perhaps Bill, that very day of the fight, had had a hungering for a piece of steak. Bill had fought game and taken incredible punishment. He could see now, after he had gone through the mill himself, that Stowsher Bill had fought for a bigger state, that night twenty years ago, than had young Tom King, who had fought for glory and easy money. No wonder Stowsher Bill had cried afterward in the dressing room.

Well, a man had only so many fights in him, to begin with. It was the iron law of the game. One man might have a hundred hard fights in him, another man only twenty; each, according to the make of him and the quality of his fiber, had a definite number, and when he had fought them he was done. Yes, he had had more fights in him than most of them, and he had had far more than his share of the hard, grueling fights—the kind that worked the heart and lungs to bursting, that took the elastic out of the arteries and made hard knots of muscle out of youth's sleek suppleness, that wore out nerve and stamina and made brain and bones weary from excess of effort and endurance overwrought. Yes, he had done better than all of them. There was none of

his old fighting partners left. He was the last of the old guard. He had seen them all finished, and he had had a hand in finishing some of them.

They had tried him out against the old uns, and one after another he had put them away—laughing when, like old Stowsher Bill, they cried in the dressing room. And now he was an old un, and they tried out the youngsters on him. There was that bloke Sandel. He had come over from New Zealand with a record behind him. But nobody in Australia knew anything about him, so they put him up against old Tom King. If Sandel made a showing, he would be given better men to fight, with bigger purses to win; so it was to be depended upon that he would put up a fierce battle. He had everything to win by it—money and glory and career; and Tom King was the grizzled old chopping block that guarded the highway to fame and fortune. And he had nothing to win except thirty quid, to pay to the landlord and the tradesmen. And as Tom King thus ruminated, there came to his stolid vision the form of youth, glorious youth, rising exultant and invincible, supple of muscle and silken of skin, with heart and lungs that had never been tired and torn and that laughed at limitation of effort. Yes, youth was the nemesis. It destroyed the old uns and recked not that, in so doing, it destroyed itself. It enlarged its arteries and smashed its knuckles, and was in turn destroyed by youth. For youth was ever youthful. It was only age that grew old.

At Castlereagh Street he turned to the left, and three blocks along came to the Gayety. A crowd of young larrikins hanging outside the door made respectful way

for him, and he heard one say to another: "That's 'im! That's Tom King!"

Inside, on the way to his dressing room, he encountered the secretary, a keen-eyed, shrewd-faced young man, who shook his hand.

"How are you feelin', Tom?" he asked.

"Fit as a fiddle," King answered, though he knew that he lied, and that if he had a quid he would give it right there for a good piece of steak.

When he emerged from the dressing room, his seconds behind him, and came down the aisle to the squared ring in the center of the hall, a burst of greeting and applause went up from the waiting crowd. He acknowledged salutations right and left, though few of the faces did he know. Most of them were the faces of kiddies unborn when he was winning his first laurels in the squared ring. He leaped lightly to the raised platform and ducked through the ropes to his corner, where he sat down on a folding stool. Jack Ball, the referee, came over and shook his hand. Ball was a broken-down pugilist who for over ten years had not entered the ring as a principal. King was glad that he had him for referee. They were both old uns. If he should rough it with Sandel a bit beyond the rules, he knew Ball could be depended upon to pass it by.

Aspiring young heavyweights, one after another, were climbing into the ring and being presented to the audience by the referee. Also he issued their challenges for them.

"Young Pronto," Bill announced, "from North Sydney, challenges the winner for fifty pounds side bet."

The audience applauded, and applauded again as Sandel himself sprang through the ropes and sat down in his corner. Tom King looked across the ring at him curiously, for in a few minutes they would be locked together in merciless combat, each trying with all the force of him to knock the other into unconsciousness. But little could he see, for Sandel, like himself, had trousers and sweater on over his ring costume. His face was strongly handsome, crowned with a curly mop of yellow hair, while his thick, muscular neck hinted at bodily magnificence.

Young Pronto went to one corner and then the other, shaking hands with the principals and dropping down out of the ring. The challenges went on. Ever youth climbed through the ropes—youth unknown but insatiable, crying out to mankind that with strength and skill it would match issues with the winner. A few years before, in his own heyday of invincibility, Tom King would have been amused and bored by these preliminaries. But now he sat fascinated, unable to shake the vision of youth from his eyes. Always were these youngsters rising up in the boxing game, springing through the ropes and shouting their defiance; and always were the old uns going down before them. They climbed to success over the bodies of the old uns. And ever they came, more and more youngsters—youth unquenchable and irresistible—and ever they put the old uns away, themselves becoming old uns and traveling the same downward path, while behind them, ever pressing on them, was youth eternal—the new babies, grown lusty and dragging their elders down, with behind them more

babies to the end of time—youth that must have its will and that will never die.

King glanced over to the press box and nodded to Morgan, of the Sportsman, and Corbett, of the Referee. Then he held out his hands, while Sid Sullivan and Charley Bates, his seconds, slipped on his gloves and laced them tight, closely watched by one of Sandel's seconds, who first examined critically the tapes on King's knuckles. A second of his own was in Sandel's corner, performing a like office. Sandel's trousers were pulled off, and as he stood up his sweater was skinned off over his head. And Tom King, looking, saw youth incarnate, deep-chested, heavy-thewed, with muscles that slipped and slid like live things under the white satin skin. The whole body was acrawl with life, and Tom King knew that it was a life that had never oozed its freshness out through the aching pores during the long fights wherein youth paid its toll and departed not quite so young as when it entered.

The two men advanced to meet each other, and as the gong sounded and the seconds clattered out of the ring with the folding stools, they shook hands and instantly took their fighting attitudes. And instantly, like a mechanism of steel and springs balanced on a hair trigger, Sandel was in and out and in again, landing a left to the eyes, a right to the ribs, ducking a counter, dancing lightly away and dancing menacingly back again. He was swift and clever. It was a dazzling exhibition. The house yelled its approbation. But King was not dazzled. He had fought too many fights and too many youngsters. He knew the blows for what they were—too quick and

too deft to be dangerous. Evidently Sandel was going to rush things from the start. It was to be expected. It was the way of youth, expending its splendor and excellence in wild insurgence and furious onslaught, overwhelming opposition with its own unlimited glory of strength and desire.

Sandel was in and out, here, there, and everywhere, light-footed and eager-hearted, a living wonder of white flesh and stinging muscle that wove itself into a dazzling fabric of attack, slipping and leaping like a flying shuttle from action to action through a thousand actions, all of them centered upon the destruction of Tom King, who stood between him and fortune. And Tom King patiently endured. He knew his business, and he knew youth now that youth was no longer his. There was nothing to do till the other lost some of his steam, was his thought, and he grinned to himself as he deliberately ducked so as to receive a heavy blow on the top of his head. It was a wicked thing to do, yet eminently fair according to the rules of the boxing game. A man was supposed to take care of his own knuckles, and if he insisted on hitting an opponent on the top of the head he did so at his own peril. King could have ducked lower and let the blow whiz harmlessly past, but he remembered his own early fights and how he smashed his first knuckle on the head of the Welsh Terror. He was but playing the game. That duck had accounted for one of Sandel's knuckles. Not that Sandel would mind it now. He would go on, superbly regardless, hitting as hard as ever throughout the fight. But later on, when the long ring battles had begun to tell, he would regret that knuckle and look

back and remember how he smashed it on Tom King's head.

The first round was all Sandel's, and he had the house yelling with the rapidity of his whirlwind rushes. He overwhelmed King with avalanches of punches, and King did nothing. He never struck once, contenting himself with covering up, blocking and ducking and clinching to avoid punishment. He occasionally feinted, shook his head when the weight of a punch landed, and moved stolidly about, never leaping or springing or wasting an ounce of strength. Sandel must foam the froth of youth away before discreet age could dare to retaliate. All King's movements were slow and methodical, and his heavy-lidded, slow-moving eyes gave him the appearance of being half asleep or dazed. Yet they were eyes that saw everything, that had been trained to see everything through all his twenty years and odd in the ring. They were eyes that did not blink or waver before an impending blow, but that coolly saw and measured distance.

Seated in his corner for the minute's rest at the end of the round, he lay back with outstretched legs, his arms resting on the right angle of the ropes, his chest and abdomen heaving frankly and deeply as he gulped down the air driven by the towels of his seconds. He listened with closed eyes to the voices of the house, "Why don't yeh fight, Tom?" many were crying. "Yeh ain't afraid of 'im, are yeh?"

"Muscle-bound," he heard a man on a front seat comment. "He can't move quicker. Two to one on Sandel, in quids."

The gong struck and the two men advanced from their corners. Sandel came forward fully three quarters of the distance, eager to begin again; but King was content to advance the shorter distance. It was in line with his policy of economy. He had not been well trained, and he had not had enough to eat, and every step counted. Besides, he had already walked two miles to the ringside. It was a repetition of the first round, with Sandel attacking like a whirl-wind and with the audience indignantly demanding why King did not fight. Beyond feinting and several slowly delivered and ineffectual blows he did nothing save block and stall and clinch. Sandel wanted to make the pace fast, while King, out of his wisdom, refused to accommodate him. He grinned with a certain wistful pathos in his ring-battered countenance, and went on cherishing his strength with the jealousy of which only age is capable. Sandel was youth, and he threw his strength away with the munificent abandon of youth. To King belonged the ring generalship, the wisdom bred of long, aching fights. He watched with cool eyes and head, moving slowly and waiting for Sandel's froth to foam away. To the majority of the onlookers it seemed as though King was hopelessly outclassed, and they voiced their opinion in offers of three to one on Sandel. But there were wise ones, a few, who knew King of old time, and who covered what they considered easy money.

The third round began as usual, one-sided, with Sandel doing all the leading and delivering all the punishment. A half minute had passed when Sandel, overconfident, left an opening. King's eyes and right arm

flashed in the same instant. It was his first real blow—a hook, with the twisted arch of the arm to make it rigid, and with all the weight of the half-pivoted body behind it. It was like a sleepy-seeming lion suddenly thrusting out a lightning paw. Sandel, caught on the side of the jaw, was felled like a bullock. The audience gasped and murmured awestricken applause. The man was not muscle-bound, after all, and he could drive a blow like a trip hammer.

Sandel was shaken. He rolled over and attempted to rise, but the sharp yells from his seconds to take the count restrained him. He knelt on one knee, ready to rise, and waited, while the referee stood over him, counting the seconds loudly in his ear. At the ninth he rose in fighting attitude, and Tom King, facing him, knew regret that the blow had not been an inch nearer the point of the jaw. That would have been a knockout, and he could have carried the thirty quid home to the missus and the kiddies.

The round continued to the end of its three minutes, Sandel for the first time respectful of his opponent and King slow of movement and sleepy-eyed as ever. As the round neared its close, King, warned of the fact by sight of the seconds crouching outside ready for the spring in through the ropes, worked the fight around to his own corner. And when the gong struck, he sat down immediately on the waiting stool, while, Sandel had to walk all the way across the diagonal of the square to his own corner. It was a little thing, but it was the sum of little things that counted. Sandel was compelled to walk that many more steps, to give up that much energy, and

to lose a part of the precious minute of rest. At the beginning of every round King loafed slowly out from his corner, forcing his opponent to advance the greater distance. The end of every round found the fight maneuvered by King into his own corner so that he could immediately sit down.

Two more rounds went by, in which King was parsimonious of effort and Sandel prodigal. The latter's attempt to force a fast pace made King uncomfortable, for a fair percentage of the multitudinous blows showered upon him went home. Yet King persisted in his dogged slowness, despite the crying of the young hotheads for him to go in and fight. Again, in the sixth round, Sandel was careless, again Tom King's fearful right flashed out to the jaw, and again Sandel took the nine seconds' count.

By the seventh round Sandel's pink of condition was gone, and he settled down to what he knew was to be the hardest fight in his experience. Tom King was an old un, but a better old un than he had ever encountered—an old un who never lost his head, who was remarkably able at defense, whose blows had the impact of a knotted club, and who had a knockout in either hand. Nevertheless, Tom King dared not hit often. He never forgot his battered knuckles, and knew that every hit must count if the knuckles were to last out the fight. As he sat in his corner, glancing across at his opponent, the thought came to him that the sum of his wisdom and Sandel's youth would constitute a world's champion heavyweight. But that was the trouble. Sandel would never become a world champion. He lacked the

wisdom, and the only way for him to get it was to buy it with youth; and when wisdom was his, youth would have been spent in buying it.

King took every advantage he knew. He never missed an opportunity to clinch, and in effecting most of the clinches his shoulder drove stiffly into the other's ribs. In the philosophy of the ring a shoulder was as good as a punch so far as damage was concerned, and a great deal better so far as concerned expenditure of effort. Also in the clinches King rested his weight on his opponent, and was loath to let go. This compelled the interference of the referee, who tore them apart, always assisted by Sandel, who had not yet learned to rest. He could not refrain from using those glorious flying arms and writhing muscles of his, and when the other rushed into a clinch, striking shoulder against ribs, and with head resting under Sandel's left arm, Sandel almost invariably swung his right behind his own back and into the projecting face. It was a clever stroke, much admired by the audience, but it was not dangerous, and was, therefore, just that much wasted strength. But Sandel was tireless and unaware of limitations, and King grinned and doggedly endured.

Sandel developed a fierce right to the body, which made it appear that King was taking an enormous amount of punishment, and it was only the old ringsters who appreciated the deft touch of King's left glove to the other's biceps just before the impact of the blow. It was true, the blow landed each time; but each time it was robbed of its power by that touch on the biceps. In the ninth round, three times inside a minute, King's right

hooked its twisted arch to the jaw; and three times Sandel's body, heavy as it was, was leveled to the mat. Each time he took the nine seconds allowed him and rose to his feet, shaken and jarred, but still strong. He had lost much of his speed, and he wasted less effort. He was fighting grimly; but he continued to draw upon his chief asset, which was youth. King's chief asset was experience. As his vitality had dimmed and his vigor abated, he had replaced them with cunning, with wisdom born of the long fights and with a careful shepherding of strength. Not alone had he learned never to make a superfluous movement, but he had learned how to seduce an opponent into throwing his strength away. Again and again, by feint of foot and hand and body, he continued to inveigle Sandel into leaping back, ducking, or countering. King rested, but he never permitted Sandel to rest. It was the strategy of age.

Early in the tenth round King began stopping the other's rushes with straight lefts to the face, and Sandel, grown wary, responded by drawing the left, then by ducking it and delivering his right in a swinging hook to the side of the head. It was too high up to be vitally effective; but when first it landed King knew the old, familiar descent of the black veil of unconsciousness across his mind. For the instant, or for the slightest fraction of an instant, rather, he ceased. In the one moment he saw his opponent ducking out of his field of vision and the background of white, watching faces; in the next moment he again saw his opponent and the background of faces. It was as if he had slept for a time and just opened his eyes again, and yet the interval of

unconsciousness was so microscopically short that there had been no time for him to fall. The audience saw him totter and his knees give, and then saw him recover and tuck his chin deeper into the shelter of his left shoulder..

Several times Sandel repeated the blow, keeping King partially dazed, and then the latter worked out his defense, which was also a counter. Feinting with his left, he took a half step backward, at the same time uppercutting with the whole strength of his right. So accurately was it timed that it landed squarely on Sandel's face in the full, downward sweep of the duck, and Sandel lifted in the air and curled backward, striking the mat on his head and shoulders. Twice King achieved this, then turned loose and hammered his opponent to the ropes. He gave Sandel no chance to rest or to set himself, but smashed blow in upon blow till the house rose to its feet and the air was filled with an unbroken roar of applause. But Sandel's strength and endurance were superb, and he continued to stay on his feet. A knockout seemed certain, and a captain of police, appalled at the dreadful punishment, arose by the ringside to stop the fight. The gong struck for the end of the round and Sandel staggered to his corner, protesting to the captain that he was sound and strong. To prove it, he threw two back air-springs, and the police captain gave in.

Tom King, leaning back in his corner and breathing hard, was disappointed. If the fight had been stopped, the referee, perforce, would have rendered him the decision and the purse would have been his. Unlike Sandel, he was not fighting for glory or career, but for thirty

quid. And now Sandel would recuperate in the minute of rest.

Youth will be served—this saying flashed into King's mind, and he remembered the first time he had heard it, the night when he had put away Stowsher Bill. The toff who had bought him a drink after the fight and patted him on the shoulder had used those words. Youth will be served! The toff was right. And on that night in the long ago he had been youth. Tonight youth sat in the opposite corner. As for himself, he had been fighting for half an hour now, and he was an old man. Had he fought like Sandel, he would not have lasted fifteen minutes. But the point was that he did not recuperate. Those upstanding arteries and that sorely tried heart would not enable him to gather strength in the intervals between the rounds. And he had not had sufficient strength in him to begin with. His legs were heavy under him and beginning to cramp. He should not have walked those two miles to the fight. And there was the steak which he had got up longing for that morning. A great and terrible hatred rose up in him for the butchers who had refused him credit. It was hard for an old man to go into a fight without enough to eat. And a piece of steak was such a little thing, a few pennies at best; yet it meant thirty quid to him.

With the gong that opened the eleventh round Sandel rushed, making a show of freshness which he did not really possess. King knew it for what it was—a bluff as old as the game itself. He clinched to save himself, then, going free, allowed Sandel to get set. This was what King desired. He fainted with his left, drew the answering

duck and swinging upward hook, then made the half step backward, delivered the uppercut full to the face and crumpled Sandel over to the mat. After that he never let him rest, receiving punishment himself, but inflicting far more, smashing Sandel to the ropes, hooking and driving all manner of blows into him, tearing away from his clinches or punching him out of attempted clinches, and ever when Sandel would have fallen, catching him with one uplifting hand and with the other immediately smashing him into the ropes where he could not fall.

The house by this time had gone mad, and it was his house, nearly every voice yelling: "Go it, Tom!" "Get 'im! Get 'im!" "You've got 'im, Tom! You've got 'im!" It was to be a whirlwind finish, and that was what a ringside audience paid to see.

And Tom King, who for half an hour had conserved his strength, now expended it prodigally in the one great effort he knew he had in him. It was his one chance—now or not at all. His strength was waning fast, and his hope was that before the last of it ebbed out of him he would have beaten his opponent down for the count. And as he continued to strike and force, coolly estimating the weight of his blows and the quality of the damage wrought, he realized how hard a man Sandel was to knock out. Stamina and endurance were his to an extreme degree, and they were the virgin stamina and endurance of youth, Sandel was certainly a coming man. He had it in him. Only out of such rugged fiber were successful fighters fashioned.

Sandel was reeling and staggering, but Tom King's legs were cramping and his knuckles going back on him.

Yet he steeled himself to strike the fierce blows, every one of which brought anguish to his tortured hands. Though now he was receiving practically no punishment, he was weakening as rapidly as the other. His blows went home, but there was no longer the weight behind them, and each blow was the result of a severe effort of will. His legs were like lead, and they dragged visibly under him; while Sandel's backers, cheered by this symptom, began calling encouragement to their man.

King was spurred to a burst of effort. He delivered two blows in succession—a left, a trifle too high, to the solar plexus, and a right cross to the jaw. They were not heavy blows, yet so weak and dazed was Sandel that he went down and lay quivering. The referee stood over him, shouting the count of the fatal seconds in his ear. If before the tenth second was called he did not rise, the fight was lost. The house stood in hushed silence. King rested on trembling legs. A mortal dizziness was upon him, and before his eyes the sea of faces sagged and swayed, while to his ears, as from a remote distance, came the count of the referee. Yet he looked upon the fight as his. It was impossible that a man so punished could rise.

Only youth could rise, and Sandel rose. At the fourth second he rolled over on his face and groped blindly for the ropes. By the seventh second he had dragged himself to his knee, where he rested, his head rolling groggily on his shoulders. As the referee cried "Nine!" Sandel stood upright, in proper stalling position, his left arm wrapped about his face, his right wrapped about his stomach. Thus were his vital points guarded, while

he lurched forward toward King in the hope of effecting a clinch and gaining more time.

At the instant Sandel arose, King was at him, but the two blows he delivered were muffled on the stalled arms. The next moment Sandel was in the clinch and holding on desperately while the referee strove to drag the two men apart. King helped to force himself free. He knew the rapidity with which youth recovered, and he knew that Sandel was his if he could prevent that recovery. One stiff punch would do it. Sandel was his, indubitably his. He had outgeneraled him, outfought him, outpointed him. Sandel reeled out of the clinch, balanced on the hair line between defeat or survival. One good blow would topple him over and down and out. And Tom King, in a flash of bitterness, remembered the piece of steak and wished that he had it then behind that necessary punch he must deliver. He nerved himself for the blow, but it was not heavy enough nor swift enough. Sandel swayed but did not fall, staggering back to the ropes and holding on. King staggered after him, and, with a pang like that of dissolution, delivered another blow. But his body had deserted him. All that was left of him was a fighting intelligence that was dimmed and clouded from exhaustion. The blow that was aimed for the jaw struck no higher than the shoulder. He had willed the blow higher, but the tired muscles had not been able to obey. And, from the impact of the blow, Tom King himself reeled back and nearly fell. Once again he strove. This time his punch missed altogether, and from absolute weakness he fell against Sandel and clinched, holding on to him to save himself from sinking to the floor.

King did not attempt to free himself. He had shot his bolt. He was gone. And youth had been served. Even in the clinch he could feel Sandel growing stronger against him. When the referee thrust them apart, there, before his eyes, he saw youth recuperate. From instant to instant Sandel grew stronger. His punches, weak and futile at first, became stiff and accurate. Tom King's bleared eyes saw the gloved fist driving at his jaw, and he willed to guard it by interposing his arm. He saw the danger, willed the act; but the arm was too heavy. It seemed burdened with a hundred weight of lead. It would not lift itself, and he strove to lift it with his soul. Then the gloved fist landed home. He experienced a sharp snap that was like an electric spark, and simultaneously the veil of blackness enveloped him.

When he opened his eyes again he was in his corner, and he heard the yelling of the audience like the roar of the surf at Bondi Beach. A wet sponge was being pressed against the base of his brain, and Sid Sullivan was blowing cold water in a refreshing spray over his face and chest. His gloves had already been removed, and Sandel, bending over him, was shaking his hand. He bore no ill will toward the man who had put him out, and he returned the grip with a heartiness that made his battered knuckles protest. Then Sandel stepped to the center of the ring and the audience hushed its pandemonium to hear him accept young Pronto's challenge and offer to increase the side bet to one hundred pounds. King looked on apathetically while his seconds mopped the streaming water from him, dried his face, and prepared him to leave the ring. He felt hungry. It was not the ordinary,

gnawing kind, but a great faintness, a palpitation at the pit of the stomach that communicated itself to all his body. He remembered back into the fight to the moment when he had Sandel swaying and tottering on the hairline balance of defeat, Ah, that piece of steak would have done it! He had lacked just that for the decisive blow, and he had lost. It was all because of the piece of steak.

His seconds were half supporting him as they helped him through the ropes. He tore free from them, ducked through the ropes unaided, and leaped heavily to the floor, following on their heels as they forced a passage for him down the crowded center aisle. Leaving the dressing room for the street, in the entrance to the hall, some young fellow spoke to him.

"W'y didn't yuh go in an' get 'im when yuh 'ad 'im?" the young fellow asked.

"Aw, go to hell!" said Tom King, and passed down the steps to the sidewalk.

The doors of the public house at the corner were swinging wide, and he saw the lights and the smiling barmaids, heard the many voices discussing the fight and the prosperous chink of money on the bar. Somebody called to him to have a drink. He hesitated perceptibly, then refused and went on his way.

He had not a copper in his pocket, and the two-mile walk home seemed very long. He was certainly getting old. Crossing the Domain he sat down suddenly on a bench, unnerved by the thought of the missus sitting up for him, waiting to learn the outcome of the fight. That was harder than any knockout, and it seemed almost impossible to face.

He felt weak and sore, and the pain of his smashed knuckles warned him that, even if he could find a job at navy work, it would be a week before he could grip a pick handle or a shovel. The hunger palpitation at the pit of the stomach was sickening. His wretchedness over-whelmed him, and into his eyes came an unwonted moisture. He covered his face with his hands, and, as he cried, he remembered Stowsher Bill and how he had served him that night in the long ago. Poor old Stowsher Bill! He could understand now why Bill had cried in the dressing room.

THE LAW OF LIFE

OLD KOSKOOSH LISTENED greedily. Though his sight had long since faded, his hearing was still acute, and the slightest sound penetrated to the glimmering intelligence which yet abode behind the withered forehead, but which no longer gazed forth upon the things of the world. Ah! That was Sit-cum-to-ha, shrilly anathematizing the dogs as she cuffed and beat them into the harnesses. Sit-cum-to-ha was his daughter's daughter, but she was too busy to waste a thought upon her broken grandfather, sitting alone there in the snow, forlorn and helpless. Camp must be broken. The long trail waited while the short day refused to linger. Life called her, and the duties of life, not death. And he was very close to death now.

The thought made the old man panicky for the moment, and he stretched forth a palsied hand which wandered tremblingly over the small heap of dry wood beside him. Reassured that it was indeed there, his hand returned to the shelter of his mangy furs, and he again fell to listening. The sulky crackling of half-frozen hides told him that the chief's moose-skin lodge had been

struck, and even then was being rammed and jammed into portable compass. The chief was his son, stalwart and strong, headman of the tribesmen, and a mighty hunter. As the women toiled with the camp luggage, his voice rose, chiding them for their slowness. Old Koskoosh strained his ears. It was the last time he would hear that voice. There went Geehow's lodge! And Tusken's! Seven, eight, nine; only the shaman's could be still standing. There! They were at work upon it now. He could hear the shaman grunt as he piled it on the sled. A child whimpered, and a woman soothed it with soft, crooning gutturals. Little Koo-tee, the old man thought, a fretful child, and not over-strong. It would die soon, perhaps, and they would burn a hole through the frozen tundra and pile rocks above to keep the wolverines away. Well, what did it matter? A few years at best, and as many an empty belly as a full one. And in the end, Death waited, ever-hungry and hungriest of them all.

What was that? Oh, the men lashing the sleds and drawing tight the thongs. He listened, who would listen no more. The whiplashes snarled and bit among the dogs. Hear them whine! How they hated the work and the trail! They were off! Sled after sled churned slowly away into the silence. They were gone. They had passed out of his life, and he faced the last bitter hour alone. No. The snow crunched beneath a moccasin; a man stood beside him; upon his head a hand rested gently. His son was good to do this thing. He remembered other old men whose sons had not waited after the tribe. But his son had. He wandered away into the past, till the young man's voice brought him back.

"It is well with you?" he asked.

And the old man answered, "It is well."

"There be wood beside you," the younger man continued, "and the fire burns bright. The morning is gray, and the cold has broken. It will snow presently. Even now it is snowing."

"Aye, even now is it snowing."

"The tribesmen hurry. Their bales are heavy and their bellies flat with lack of feasting. The trail is long and they travel fast. I go now. It is well?"

"It is well. I am as a last year's leaf, clinging lightly to the stem. The first breath that blows, and I fall. My voice is become like an old woman's. My eyes no longer show me the way of my feet, and my feet are heavy, and I am tired. It is well."

He bowed his head in content till the last noise of the complaining snow had died away, and he knew his son was beyond recall. Then his hand crept out in haste to the wood. It alone stood between him and the eternity that yawned in upon him. At last the measure of his life was a handful of faggots. One by one they would go to feed the fire, and just so, step by step, death would creep upon him. When the last stick had surrendered up its heat, the frost would begin to gather strength. First his feet would yield, then his hands; and the numbness would travel, slowly, from the extremities to the body. His head would fall forward upon his knees, and he would rest. It was easy. All men must die.

He did not complain. It was the way of life, and it was just. He had been born close to the earth, close to the earth had he lived, and the law there of was not new

to him. It was the law of all flesh. Nature was not kindly to the flesh. She had no concern for that concrete thing called the individual. Her interest lay in the species, the race. This was the deepest abstraction old Koskoosh's barbaric mind was capable of, but he grasped it firmly. He saw it exemplified in all life. The rise of the sap, the bursting greenness of the willow bud, the fall of the yellow leaf—in this alone was told the whole history. But one task did Nature set the individual. Did he not perform it, he died. Did he perform it, it was all the same, he died. Nature did not care; there were plenty who were obedient, and it was only the obedience in this matter, not the obedient, which lived and lived always. The tribe of Koskoosh was very old. The old men he had known when a boy had known old men before them. Therefore it was true that the tribe lived, that it stood for the obedience of all its members, way down into the forgotten past, whose very resting places were unremembered. They did not count; they were episodes. They had passed away like clouds from a summer sky. He also was an episode and would pass away. Nature did not care. To life she set one task, gave one law. To perpetuate was the task of life, its law was death. A maiden was a good creature to look upon, full-breasted and strong, with spring to her step and light in her eyes. But her task was yet before her. The light in her eyes brightened, her step quickened, she was now bold with the young men, now timid, and she gave them of her own unrest. And ever she grew fairer and yet fairer to look upon, till some hunter, able no longer to withhold himself, took her to his lodge to cook and toil

for him and to become the mother of his children. And with the coming of her offspring her looks left her. Her limbs dragged and shuffled, her eyes dimmed and bleared, and only the little children found joy against the withered cheek of the old squaw by the fire. Her task was done. But a little while, on the first pinch of famine or the first long trail, and she would be left, even as he had been left, in the snow, with a little pile of wood. Such was the law.

He placed a stick carefully upon the fire and resumed his meditations. It was the same everywhere, with all things. The mosquitoes vanished with the first frost. The little tree squirrel crawled away to die. When age settled upon the rabbit it became slow and heavy and could no longer outfoot its enemies. Even the big bald-face grew clumsy and blind and quarrelsome, in the end to be dragged down by a handful of yelping huskies. He remembered how he had abandoned his own father on an upper reach of the Klondike one winter, the winter before the missionary came with his talk books and his box of medicines. Many a time had Koskoosh smacked his lips over the recollection of that box, though now his mouth refused to moisten. The "painkiller" had been especially good. But the missionary was a bother after all, for he brought no meat into the camp, and he ate heartily, and the hunters grumbled. But he chilled his lungs on the divide by the Mayo, and the dogs afterward nosed the stones away and fought over his bones.

Koskoosh placed another stick on the fire and harked back deeper into the past. There was the time of

the great famine, when the old men crouched empty-bellied to the fire, and let fall from their lips dim traditions of the ancient day when the Yukon ran wide open for three winters, and then lay frozen for three summers. He had lost his mother in that famine. In the summer the salmon run had failed, and the tribe looked forward to the winter and the coming of the caribou. Then the winter came, but with it there were no caribou. Never had the like been known, not even in the lives of the old men. But the caribou did not come, and it was the seventh year, and the rabbits had not replenished, and the dogs were naught but bundles of bones. And through the long darkness the children wailed and died, and the women, and the old men; and not one in ten of the tribe lived to meet the sun when it came back in the spring. That was a famine!

But he had seen times of plenty, too, when the meat spoiled on their hands, and the dogs were fat and worthless with overeating—times when they let the game go unkilld, and the women were fertile, and the lodges were cluttered with sprawling men-children and women-children. Then it was the men became high-stomached, and revived ancient quarrels, and crossed the divides to the south to kill the Pellys, and to the west that they might sit by the dead fires of the Tananas. He remembered, when a boy, during a time of plenty, when he saw a moose pulled down by the wolves. Zing-ha lay with him in the snow and watched—Zing-ha, who later became the craftiest of hunters, and who, in the end, fell through an air hole on the Yukon. They found him, a month afterward, just as he had crawled halfway out

and frozen stiff to the ice.

But the moose. Zing-ha and he had gone out that day to play at hunting after the manner of their fathers. On the bed of the creek they struck the fresh track of a moose, and with it the tracks of many wolves. "An old one," Zing-ha, who was quicker at reading the sign, said, "an old one who cannot keep up with the herd. The wolves have cut him out from his brothers, and they will never leave him." And it was so. It was their way. By day and by night, never resting, snarling on his heels, snapping at his nose, they would stay by him to the end. How Zing-ha and he felt the blood lust quicken! The finish would be a sight to see!

Eager-footed, they took the trail, and even he, Koskoosh, slow of sight and an unversed tracker, could have followed it blind, it was so wide. Hot were they on the heels of the chase, reading the grim tragedy, fresh-written, at every step. Now they came to where the moose had made a stand. Thrice the length of a grown man's body, in every direction, had the snow been stamped about and uptossed. In the midst were the deep impressions of the splay-hoofed game, and all about, everywhere, were the lighter footmarks of the wolves. Some, while their brothers harried the kill, had lain to one side and rested. The full-stretched impress of their bodies in the snow was as perfect as though made the moment before. One wolf had been caught in a wild lunge of the maddened victim and trampled to death. A few bones, well picked, bore witness.

Again, they ceased the uplift of their snowshoes at a second stand. Here the great animal had fought

desperately. Twice had he been dragged down, as the snow attested, and twice had he shaken his assailants clear and gained footing once more. He had done his task long since, but none the less was life dear to him. Zing-ha said it was a strange thing, a moose once down to get free again; but this one certainly had. The shaman would see signs and wonders in this when they told him.

And yet again, they come to where the moose had made to mount the bank and gain the timber. But his foes had laid on from behind, till he reared and fell back upon them, crushing two deep into the snow. It was plain the kill was at hand, for their brothers had left them untouched. Two more stands were hurried past, brief in time length and very close together. The trail was red now, and the clean stride of the great beast had grown short and slovenly. Then they heard the first sounds of the battle—not the full-throated chorus of the chase, but the short, snappy bark, which spoke of close quarters and teeth to flesh. Crawling up the wind, Zing-ha bellied it through the snow, and with him crept he, Koskoosh, who was to be chief of the tribesmen in the years to come. Together they shoved aside the underbranches of a young spruce and peered forth. It was the end they saw.

The picture, like all of youth's impressions, was still strong with him, and his dim eyes watched the end played out as vividly as in that far-off time. Koskoosh marveled at this, for in the days which followed, when he was a leader of men and a head of councilors, he had done great deeds and made his name a curse in the mouths of the Pellys, to say naught of the strange white man he

had killed, knife to knife, in open fight.

For long he pondered on the days of his youth, till the fire died down and the frost bit deeper. He replenished it with two sticks this time, and gauged his grip on life by what remained. If Sit-cum-to-ha had only remembered her grand-father, and gathered a larger armful, his hours would have been longer. It would have been easy. But she was ever a careless child, and honored not her ancestors from the time the Beaver, son of the son of Zing-ha, first cast eyes upon her. Well, what mattered it? Had he not done likewise in his own quick youth? For a while he listened to the silence. Perhaps the heart of his son might soften, and he would come back with the dogs to take his old father on with the tribe to where the caribou-ran thick and the fat hung heavy upon them.

He strained his ears, his restless brain for the moment stilled. Not a stir, nothing. He alone took breath in the midst of the great silence. It was very lonely. Hark! What was that? A chill passed over his body. The familiar, long-drawn howl broke the void, and it was close at hand. Then on his darkened eyes was projected the vision of the moose—the old bull moose—the torn flanks and bloody sides, the riddled mane, and the great branching horns, down low and tossing to the last. He saw the flashing forms of gray, the gleaming eyes, the lolling tongues, the slavered fangs. And he saw the inexorable circle close in till it became a dark point in the midst of the stamped snow.

A cold muzzle thrust against his cheek, and at its touch his soul leaped back to the present. His hand shot

into the fire and dragged out a burning faggot. Overcome for the nonce by his hereditary fear of man, the brute retreated, raising a prolonged call to his brothers; and greedily they answered, till a ring of crouching, jaw-slobbered gray was stretched round about. The old man listened to the drawing in of this circle. He waved his brand wildly, and sniffs turned to snarls; but the panting brutes refused to scatter. Now one wormed his chest forward, dragging his haunches after, now a second, now a third; but never a one drew back. Why should he cling to life? he asked, and dropped the blazing stick into the snow. It sizzled and went out. The circle grunted uneasily but held its own. Again he saw the last stand of the old bull moose, and Koskoosh dropped his head wearily upon his knees. What did it matter after all? Was it not the law of life?

Zeyarmoe Translation Series No. 3

JACK LONDON

To Build a Fire
and Other Stories

Translated by
Gon Win, Mya Than Tint, Nat Nwe,
Ko Kyi (Pyin Oo Lwin)

[English & Myanmar Version]

Compiled by **Maung Zeyar**